

RODICA ANCA

JURNA LAMAR

PROZĂ SCURTĂ

SEMĂNĂTORUL
Editura online
Iulie 2011

H O M O M I S E R A B I L I S

16 septembrie, ora 4. Nu se poate dormi pe tristețea asta!

Încă de dimineață, ziua de ieri a început prin a fi de rahat. Mă dureau toate cele, eram amețită și-mi mai era și lene! Nu m-aș fi ridicat din pat. Dar voiam să mă duc să-i cumpăr fetii veiozele alea la care mi-era gândul de aproape un an, de când le-am văzut și n-am avut bani. Dar acum, că se mută la casa ei, trebuia să le cumpăr repede, până nu se terminau banii. Ce dacă ploaia! Până văd cele două reviste ale preseii, Cazan și Văcaru, până mă dezmeticesc cu trei cești de ness și opt-zece țigări. până mai dau două telefoane și stabilesc cu Lenuș ora 10,35 pentru pornire, se oprește și ploaia. Plec cu două milioane la mine (și pentru ea, ca să-și cumpere niște carne de vițel), decisă să-i fac praf dacă este cazul. Mai aveam în cap și o perdea de baie, tot pentru ea, pentru fată. Plecăm entuziaste, amândouă cu țigările aprinse într-o mână și pungile cu gunoi în cealaltă. După ce ne descotorosim de ele la tomberoanele dintre blocuri, dăm pe la băiatul cu ziare luăm trombeluzu' și ne facem planurile, ce și cum, până ajungem la Cultural. Lenuș se oprește, bineînțeles, la coadă la Fornetti, eu intru la un magazin cu pantofi ieftini de alături. Văd unii care mi-ar plăcea, îi încerc, cam mici, nu mă îndur de o sută de mii, nu mai insist să probez alții și ies. Lui Lenuș tocmai îi venise rândul și mă înfig și cumpăr și eu trei bucăți gata sleite de la o vânzătoare acrå și țafnoasă. Nici nu le mânănc. Intrăm la veioze și nu găsim, nici modelul, nici două la fel. Și ce m-aș fi bucurat. Aveau piciorul frumos proporționat, din porțelan negru, cu fittingăria aurie și abajurul negru, din nu știu ce fel de material, plisat. Mie îmi plăcuseră foarte mult. Plecăm mai departe, dezamăgite, că îi făcusem și ei capul pătrat cu veiozele alea. Mai intrăm în câteva magazine dar nu găsim altele. Ne ducem să cumpărăm perdeaua de duș, măcar. Bineînțeles că era mult mai scumpă, fata care le vindea era foarte îndatoritoare și ne-a arătat destule modele. După ezitări, răzgândiri, temeri că n-o să-i placă, ne hotărâm și, fie ce-o fi, cumpărăm una albă, cu lebede și mai albe printre sulite de papură albă mat și verde discret. 580 de mii cu țeava respectivă. Dar ce contează, numai de i-ar plăcea!

Plecăm mai departe, să cumpărăm carne de vițel și nici acolo nu avem mai mult noroc. Era vită bătrână, chit că scria "mânzat" pe etichetă. Lenuș cumpără porc, eu nu iau nimic. Plecăm pe jos din piață și intrăm în magazinele de mobilă de pe traseu. Prea scumpe. Încet-încet ajungem și la second hand-ul de la rond și sigur că intrăm. Îi cumpăr lui Bulică o husă de scaun de mașină din blăniță de oaie cam roasă, că vine iarna, să îi țină cald la reumă, o față de pernă cu cai și o perniță kaki. Lenuș și-a făcut de cap, ca o găină pe grămada de bălegar, răscolind toate rafturile. Dacă nu m-ar fi durut așa de tare coloana, că am mers prea mult pe jos, dacă n-aș fi fost tristă, din pricina veiozelor, aș fi făcut la fel. Mi-era și cald. Vânzătoarea, tot o fătucă, plină de solitudine deși avea mâna dreaptă bandajată de la cot în jos, ne-a pus deoparte ce am ales, până primim pensia și mi-a dat și o pastilă pentru spinare, împrumut, până ne ducem după lucruri. Flamexin, 25000 pastila, să cumpăr și eu, că a avut efect.

După vreo trei ore, rupte de oboseală, am ajuns acasă, unde l-am găsit pe G. călare pe calculator. Noi ne-am mai răsfățat cu câte o cafea și ne-am despărțit aproape de ora 15. După ce i-am încălzit ultimii doi ardei de post lui G. și l-am hrănit pe mofturosul de Bulă (cu pulpă de pui dezosată, friptă la dry cooker-ul ăla de opt sute de mii), eu mi-am mâncat ciocolata aia la care poftisem cu o seară înainte și m-am uitat la Tânăr și Neliniștit.

N-am răbdare și sun la fi-mea să-i zic de perdea. Mai bine-mi rupeam degetul cu care am format. De fapt, acum a fost ora cea mai nefericită a zilei asteia. Îi zic mai întâi de veioze. Ea, parcă insultată, zice că mai bine, că dacă nu i-ar fi plăcut! Râioasă, dar cu coada pe sus, mă simt lezată la orgoliu și fac bot. Cât despre perdeaua aia de duș, nici cum e, nici „mulțumesc mamă, mă bucur că te-ai gândir la mine!”, să zic eu mersi dacă o va accepta. De!

Puțin înainte de ora cinci vine Filicia. Bucuroasă că își luase banii de la loterie. Cu flori violete, o bricheta galbenă și un chec foarte bun. Și tălălăim până seara despre copii și behaviorul lor, despre Băsescu și engleza lui, despre cariera lui fi-său, sarcina noră-si, pregătirea mâncării pentru tânăra familie, boala lui Ralph, ustensile pentru curățenie, talk show-ri, Fâșia Gaza, FMI, banca Mondială, Comitetul Bilderberg, soarta unora și altora în SUA, Canada și România, PRM. O tratez cu niscai salată de vinete și, când se așezase mai comod să-l vadă pe Lazarov la Turcescu, vine G. și schimbă pe meciuri! F se “oribilează” și pleacă. Rămânem singuri, el cu meciurile, eu cu bila în gât. Îi aduc restul de vinete, brânza și o roșie. Mă așez la calculator și mă joc Taipei ca să-mi rumeg fierea în liniște. Vrea și două mere spălate. I le aduc. Vrea și un ceai, deși mai are o jumătate de ceainic. Zic că nu-i fac, da’ i-l fac. Mă așez iar la Taipei, vine Bulă și se smiorcăie. Iar mă ridic, aduc pulpa aia de pui și pesmeții îl iau în poală și mă pun iar pe rumegat, de data asta pesmeți. Îi dau, face pe nebunu’, îi ia, îi scuipă, îi dau o scatoalcă, mai înghite de două ori, iar începe cu fasoanele, rabd ce rabd și-l dau jos. Iar la taipei, care nici nu mă interesează, dar mă prefac, și –mi mistui otrava. Iar vine Bulă cu smiorcăiala. Ca să mă lase în pace îl iau în brațe, îl mângâi, îl cocolesc, poate adoarme. După o vreme îl pun în așternutul lui și-mi fac patul. Nu știu ce mai zice G. și nu mă mai pot stăpâni. Îmi vărs tot veninul pe el. Că nu-i pasă. Că nu-l doare. Că e egoist. Că n-are pic de respect. Că etc. etc. etc. El: că din cauza Felicieii sunt nervoasă. Eu mă ambalez și mai tare, că, adică, eu nu sunt în stare nici să mă enervez din proprie voință, trebuie să-mi deschidă careva ochii? Și uite-așa îmi vin gânduri cu lațuri și vene. Îmi pun plapuma în cap și vreau să mor. G se sperie și pleacă la culcare fără să mă mai pupe de noapte bună. Eu mă apuc de integrale și pe la unu mă uit ultima oară la ceas. La trei mă trezesc amețită, îmi amintesc totul și-mi sare somnul.

Pe la șase se scoală și G. Mă găsește vărsându-mi amarul în calculator. Dar m-am ușurat. Și ne și împăcăm, ca de obicei.

Mă mut pe tv, la Cazan și Văcaru.

HOMO HAPPYENS

Toate zilele mele încep la fel: cafeaua rece, făcută de cu seară, revistele presei cu Cheli și Văcărelu, ceva amețeli și amorțeli, care trebuie neglijate, planificarea celor ce trebuie făcute în ziua respectivă (a celor care nu pot fi amânate sau ignorate). Apoi începe o lungă perioadă de “încă o țigară”, “asta-i ultima”, “iar mi-a băut G aproape toată cafeaua, trebuie să-mi mai fac un ibric, că nu mi-am înghițit gălbenușu” “of, vai, au”, “ ia să mai beau una”, “ce viață de căcat”, “au, mijlocul!”, “au, capul!” ș.a.m.d. După două ore de lălăială, de olecăială, după ce mai văd o dată revistele presei, încă nu mă simt gata să iau taurul de coarne, așa că deschid calculatorul și mă joc niște joculețe stupide și îndobitocitoare, până mi se acrește. După trei-patru cești de nes și cel puțin zece țigări, mă simt mai viguroasă și cu psihicul mai țăntoș, sun la Popeasca să stabilim traseul la cumpărături, mă extrag dureros din fotoliu și mă echipez de piață.

Ieri a început la fel. Doar că nu m-am dus la piață ci la Nana. Veneau unii să-i instaleze cablul. Nu apucasem să beau nici măcar o gură de cafea, am luat-o cu mine la borcan, și mi-am

bâjbâit drumul până la ea acasă. Norocul meu că s-au mutat foarte aproape. Dacă trebuia să mă trambalez prin troleibuze?

M-am întors destul de repede, ăia n-au instalat nimic, cum se întâmplă de obicei, ba n-au una, ba nu se potrivește alta, așa că au plecat cum au venit. Am luat-o pe Lenuș și am plecat să iau ceva de papa pentru seara, când vin copiii leșinați de foame și oboseală.

M-am întors cu vraga secătuită aproape în întregime, așa că iar a trebuit să mă proptesc în fotoliu cu nesul și țigările de rigoare, cu ochii în televizor și cu muștrările de conștiință obișnuite. După ce mi-am plâns de milă o bucată de vreme, mi-am făcut curaj și am intrat în bucătărie.

De unde Dumnezeu se adună atâtea vase murdare nu pot să descopăr, că abia le spălase G aseară! Mă apuc de ele și mă atacă diverse gânduri amare în timp ce le spăl. În primul rând mă tem că nu le curăț destul de bine și vine Pupăza de fi-mea și le controlează și dacă se strâmbă, mă simt umilită la orgoliu. Uneori mai dau vina pe G. Mi-aduc aminte de noi, când eram de vârsta lor și mamaia, D-zeu s-o odihnească, era de serviciu la bucătărie. Parcă nu îi făceam figuri de-astea. Mie, una, nu-mi mai place munca asta tristă din casă. Dar cine să o facă? Nici nu mai am puterea din tinerețe, care putere s-a cam terminat și orice mișcare devine dureroasă după o perioadă foarte scurtă de efectuare. Aș prefera, cum zice orientalul, doar să stau și să nu fac nimic. (Sau nea Gheorghe: “Ce faci bade, șazi și cujeți? Ba, numa’ șad!”). Încet-încet, îmi plâng din ce în ce mai tare de milă și intru într-o dispoziție depresiv-sinucigașă acută. Mai fac o pauză în fotoliu, să-mi domolesc durerea de coloană, și mă uit la T și N cu ochii triști și goi, (“nu crezi c-ar fi mai bine să-i scoatem pe-amândoi?”), cu gândul aiurea. Mă gândesc la Elena B, fostă colegă de facultate, care a venit ieri pe la mine. De ce, pisicile mele, mă văicăresc eu, în timp ce alții au adevărate probleme? Eu mi le caut cu lumânarea, dintr-un masochism înnăscut, cred. Dacă nu găsesc nimic, inventez, doar spre a-mi găsi o motivare pentru apatia și acedia care, de câțiva ani, mă bântuie. Biata E, are o fiică de-o seamă cu Nana, ai cărei nervi au lăsat-o baltă și nici nu vrea să audă, măcar, de maică-sa. A terminat Conservatorul, genială la pian, și dintr-o dată a luat-o razna. A umblat pe la mănăstiri, a fost internată la 9 de câteva ori, acum stă singură, în grija fratelui ei și pare să fie mai pe pământ. Ce să mai spun că soțul Elenei a murit acum câțiva ani și ea a rămas singură, la Craiova. Și totuși a găsit puterea să deschidă o expoziție de ceramică la Alba Iulia! O admir și o respect.

Mă duc iar în bucătărie să pregătesc pulpele alea de pui pe care le-am luat de dimineață, căutând un mod mai ușor și mai puțin păcătos de a termina cu viața asta mizerabilă. În timp ce curăț cartofii vine G de la o conferință a unor călugări budiști din Tibet. Unul de origine franceză, Matthieu Ricard, călugărit și stabilit acolo de treizeci de ani, celălalt tibetan get-beget. Cam prin anii '80 se aflau în Bhutan. Tot atunci noi eram în India și eu lucram grafică și tehnoredactare la niște manuale școlare pentru Bhutan, la Oxford University Press, ca să mai completez finanțele, niciodată suficiente. Atunci am făcut și un dicționar ilustrat English-Dzongkha –asta e limba vorbită în Bhutan. Am plecat din India și vreme de peste 20 de ani nu am mai aflat nimic despre munca mea de acolo. Ieri G i-a arătat călugărului aceluia, traducerea lui din Milarepa și dicționarul meu. Și, ce să vezi și să nu crezi: Știa dicționarul!!!! Celălalt călugăr chiar îl avea!

Nu pot să exprim ce sentiment de bucurie sublimă mi-a copleșit mintea, inima și sufletul! Deci n-au fost în zadar strădania și dragostea cu care am lucrat zi și noapte la ilustrații. Acum parcă îi văd pe copii răsfoindu-l, descoperind în fiecare imagine un strop de iubire pentru ei. Și am realizat că dacă unul singur chiar, l-a folosit, am făcut și eu ceva util pe lumea asta. A fost un semn, o minune, ca tocmai acest călugăr, din Franța, să plece în Bhutan atunci, să vină acum în România, să-l invite pe G la conferință și să-i spună că știe cartea mea!

Gata! Nu mai sunt tristă și acră pe viață! Ce contează niște treburi minore pe care le avem cu toții de făcut! Moralul, psihicul, speranța, au sărit până la cer. Sunt fericită. Ieri a fost o zi de aur.

GALAXII, AMBASADORI ȘI DIAMANTE

Sâmbătă, zi de lenevit în pat și de citit presa. Doar că, de obicei, nu se prea poate. Azi au fost bubuieli dedesubt și troncăneli deasupra. C-așa-i la bloc. Mănată de o subită nerăbdare, nu mai preget și dau fuga la ziare: plătisem încă de ieri revista Descoperă, că văzusem la televizor că are niște fotografii care mi-au dat imaginația în clocot. (Cu ultima sută de mii. Așa că am împrumutat încă cinci de la Dna Gosp.)

Mă duc, mă liniștesc când o scoate de sub tarabă și, de bucurie, mai cumpăr de cincizeci de mii ziare de azi. În drum spre casă nu am răbdare și sfâșii plasticul de pe revistă și caut. Iată-le: vreo 10 fotografii cu galaxii! Acasă mă uit în viteză la ele, visând la niscai poze mari-mari, puse pe pereți, în care să plonjez cu patimă, de câte ori mă cuprinde aleanul după nemărginire și fuga de realitatea mea. Amân studierea lor și visarea, pregătindu-mi sufletul și imaginația, așteptând febril și parcă languros, vremea când mă vor chema acolo, la ele, în ele.

Îl scol pe G și începem să citim ziarele. La un moment dat dă peste un anunț de la guvern pentru un concurs de diplomați. Hopa! Ia du-te și tu, tată, ca dacă nu e limită de vârstă, și nu e, ai cele mai mari șanse! Poate, de data asta, iese bine. N-am plecat noi, ultima dată în India, tot în urma unui anunț în ziar? Ce dacă nu ni s-au împlinit speranțele, tot a fost o experiență interesantă! G decupează articolul, gândind ca și mine și, cine știe...

Citește mai departe. Mai nou, din cenușa morților, americanii fac diamante, supunând-o la presiune mare timp de vreo trei săptămâni. Da' costă nu știu cât, aproape trei mii de dolari. N-au copiii atâția bani. Dar, dacă ia concursul ăla și ajunge ambasador, sau atașat cultural, strângem banii, îi lăsăm lor moștenire, să ne facă diamante cu ei! Ies peste 20 din fiecare. Opresc câte unul, pe restul le vând și se îmbogățesc. Își fac două inele, și când vor să comunice cu noi, zic, uitându-se la inel, de exemplu "mamă, zici că e bine acolo, în galaxia aia, cum îi zice, Ochiul lui Sauron, parcă, sau te-ai păcălit?" Și eu să sclipesc verde, dacă e bine, sau roșu, dacă nu. E? Ce părere ai de cum îmi merge mintea? Cu memoria stau prost, recunosc, dar cu bazaconiile, nu mă plâng.

INTEGRAME ȘI GĂURI NEGRE

G a adus, ca de obicei, un vraf de ziare. Mâncăm oareceuri și ne așternem pe ele, la citit. Adică el citește. Eu îl ascult în timp ce mă uit la tv și mă joc la calculator. Tăriceanu, Geoană, Victor Newman, Jack, Niki, bile roșii, bile verzi, Gigi Becali, gripa aviara, Sharon, Ceamurlia, Solitaire, UE, Năstase, Irack, Genoa City, Taipei... Cu atenția exagerat de distribuită, cum, pisici, să nu mă ia somnul, mai ales că citește pe un ton monoton, fără inflexiuni, (de parcă ar fi Ghițescu, profesorul de anatomie artistică, din anii de facultate. La orele lui, toți picam de somn, deși mie, cel puțin, îmi plăceau cursurile lui. Avea un băiat, un model, pe care ne arăta mușchii și cum funcționează ei. La examene, tipul își mișca exact acei mușchi pe care trebuia să îi arătăm. Cool, cum ar zice ăștia de la tv! Dar Ionel Grigorescu, vărul lui G, care era, că nu mai este, veterinar și a făcut facultatea la Iași, povestea despre un cal pe care îl foloseau și care se comporta la fel cu modelul nostru: la examene: își încorda mușchii respectivi sau își mișca răspunsul corect! D-zeu să-l odihnească în pace.) Și ne culcăm "puțin". Vreo două ore, eu - el, vreo trei.

Seara vin copiii să-și mai care din acareturi. Fi-mea mă "sfătuieste" cu aer de superioritate, să pun aspiratorul și să fac ordine, dacă vreau să-i invit pe cuscri pe la noi, că tot vor fi în zonă duminică, la inaugurarea casei lor. Mă ofensez profund. Dar nu ripostez. Tac și fac

bot. Ei pleacă, noi ne mai uităm, ce ne mai uităm, la tv, G se duce să se culce că e trecut de miezul nopții, eu mă întind pe pat cu integramele mele cele de toate serile în mână și cu bomboanele pe-aproape. Au devenit un viciu, nu pot să adorm dacă nu am integrame și Alpenliebe! Sunt expertă, de atâția ani în care le folosesc pe post de somnifer. Și mai dau și destui bani pe ele, că, după ce că sunt slabe, cu diverse umpluturi și se termină repede, mai sunt și scumpe! Dar nu mă pot lipsi de ele, cum nu mă pot lipsi de țigări și de cafea. De când nu mai pot citi o carte, fiindcă după o pagină mi se închide ochiul drept iar stângul începe să plângă după dioptriile de altă dată, numai integramele îmi mai sunt accesibile. Mă ocup cu ele și mă îndop cu bomboane (că mi se usucă gura, atât de la țigări cât și fiindcă nu pot să respir pe nasul strâmb) vreo două ore, degeaba, nu-mi vine somnul. În schimb mi se pune paraponul pe viață, orgoliul meu rănit mi se zvârcole ca un șarpe, drept în vezica biliară. Mi-l ling ce mi-l ling și mi-adun voința să schimb subiectul. Mă ridic și dau drumul la tv. Mă uit și nu știu ce văd. Mă mut pe toate canalele iar și iar, tot nu mi-e somn, mă mai joc cu ochiul, studiez deformările fețelor care îmi apar când privesc numai cu dreptul. Mă mai și amuz. Sting televizorul, sting și lumina ca să nu se trezească Bulă, că vrea în brațe. Rămân în fotoliu pe întuneric și-mi vin în minte găurile negre. Asta și din pricina ochiului, care deformează imaginea așa cum îmi închipui eu că ele, găurile astea, deformează materia și poate și spațiul. Că văd un cerculeț, pe care, de fapt, nu-l văd, dar există în centrul imaginii un spațiu mic, gol, spre care converg toate liniile din jur, sau ce s-o fi aflând acolo pe o rază de doi-trei cm. Adică, să zicem că mă uit la gura unui personaj: gura nu o văd, e un golișor mic-mic, sau știu că trebuie să fie acolo, dar nu văd golul, îl deduc, fiindcă toate trăsăturile feței par a se scurge într-acolo. Dacă aș mai picta, cred că mi-ar ieși ceva interesant și inedit. La rândurile scrise se distinge și mai bine, depinde de distanță: trei, patru rânduri de adună în punctul în care privesc, se sugrumă și se preling spre centru. Foarte interesant, divers și cu posibilități de experimentare nelimitate. Așa și cu găurile negre: dacă ajungi prea aproape de una, te sugre în abis și nu scapi cât ai fi tu de ditamai galaxia! Bine-bine, te trage, te deformează, te rupe, te desface în atomi, te nimicește, dar ce se petrece cu resturile? Că ceva-ceva din atâtea stele, planete, praf, și ce-o mai fi pe acolo prin cosmos, trebuie să rămână! Că tot ei, savanții, spuneau că, de fapt, acolo se află un corp ceresc cu o gravitație atât de mare, că nici măcar lumina nu mai poate scăpa. Și-atunci, unde-i “gaura”? Alți astrofizicieni nu pomenesc despre vre-un corp ceresc, spunând numai de abis, hău, atracție, destrucție și Nimicul absolut! Unde nu există timp, spațiu sau materie, nici măcar de sămânță! Acolo, în fundul “sacului” există doar “singularitatea”. Și ce o fi ea? O fi Dumnezeu, de la care toate au pornit și la care toate se vor întoarce? O fi Nimicul lui Eminescu? O fi Brahman, din filozofia indiană? O fi Noul Început, camera unui alt Big Bang? Nu se poate, pentru că, în cazul acesta, ar trebui să existe numai o singură gaură. Dar fiecare galaxie și-o are pe a sa. Iar când se întâlnesc două (cum se va întâmpla cu Calea Lactee și cea din Andromeda într-un viitor pe care noi, oamenii, nu-l putem concepe cu mințile noastre prăpădite) atunci cele două găuri se contopesc și cresc și se “împuternicesc”! (Ah, unde ești tu, Uncle Trikha, să mă luminezi?). Putem să ne imaginăm că, vreodată, toate găurile din univers se vor strânge la un loc și atunci, așa cum spun Vedele, Brahman va adormi pentru multe miliarde de ani. Știam exact, dar am uitat câte! O să caut eu însemnările din India, dacă o să-mi reamintesc. De la o vreme, uit, ce să fac...

Sau poate nu dispare totul, toată materia, ci numai se transformă, cum spunea Nu-mi Vine Numele Lui acum în minte, în energie. Și sărim pe o altă treaptă a formei de existență. Vom fi, poate, noi, oamenii și tot ce e viu, energie spirituală, iar ce nu este animat, altfel de energie, fizică, cuantică. Eu mă și imaginez străbătând Infinitul sub formă de quark! Sau legănându-mă, sub formă de picătură, în oceanul Conștiinței Universale (!), când o să aflu și eu tot ce cunosc celelalte picături, când ne vom fi întors acolo de unde am plecat, cu tot bagajul de cunoștințe acumulat de-a lungul nenumăratelor vieți pe care le vom fi trăit fiecare! Dar, parcă, tot aș vrea să fiu un quark mai întâi, să văd eu cum e cu găurile astea negre!

De fapt, dacă vrei să știi adevărul, n-am dormit fiindcă m-a umilit fi-mea. Ce, eu nu știam că trebuie să fac ordine și curățenie, după aproape 70 de ani de experiență? E, lasă, că mi-a trecut paraponul. L-am uitat pe undeva, prin NGC 67519 (Ochiul lui Sauron)!

Ia uite, a răsărit soarele nostru!. (Și s-a trezit și Bulă.)

MINIATURĂ

AM VĂZUT O VEVERIȚĂ-N TEI!

Azi, 31 oct.05, acum, la ora 12,20, am văzut-o jucându-se câteva secunde, alergând pe ramuri și dispărând apoi, ca o nălucă, în alt pom, din spatele tuiei. Câtă bucurie mi-a adus în suflet!

POVESTE CU PERDELE

Mă uitam cu G la un film când mintea mi-a luat-o razna: era acolo o casă cu glicine în jurul ușii și la ferestre. Florile alea care atârnă în ciorchini albaștri, primăvara, peste aleile din Cișmigiu. (De câți nenumărați ani nu le-am mai privit? Cred că din timpul facultății, când treceam în fiecare zi pe sub ele, în drum spre atelier.) Și mi-am dorit un pridvor cu glicine. Ce, n-am voie să visez? Când iese G la pensie, după ce își va face stagiul la Externe, după ce va lua concursul ăla și vom strânge ceva bani, dintre care o să le dăm copiilor jumătate iar cu restul vom construi o căsuță la Bercioi. Două cămăruțe cu pridvor, ascunse sub ciorchini albaștri care vor curge pe toate laturile, chiar de sub streășină. Va trebui să iau legătura cu “Patronul”, fratele Aureliei, că e specialist în grădini! Iar la ferestre o să pun perdelele dnei Gosp.

Care dnă Gosp, a venit la mine, în vizită, săptămâna trecută, foarte tristă. Se simte dată la o parte, inutilă și perimată de când nepoții au pus stăpânire pe apartamentul ei, cu totul. Au făcut modificări, l-au aranjat după gustul lor, iar ea nu-și mai găsește locul ei, în camerele care nu-i mai amintesc de propria ei viață, de dl. Gosp., de cei peste treizeci de ani trăiți și munciți zi de zi, oră de oră. Nu-i mai rămăseseră decât perdelele, frigiderul și patul, cred. Ba, strănepoata ei, de vreo 3 ani, i-a zis, cu ceva vreme în urmă: “Bui, când o să mori tu, asta va fi camera mea”! Și atunci a venit amărâtă la mine să-și plângă bătrânețile singuraticice. Mie mi se rupe inima de ea, îmi amintește de Mamaia. Deci, ăștia tinerii, și-au cumpărat frigider mare și nu mai au loc pentru vechitura ei. “La gunoi”, zice unul dintre ei, că le strică fasonul. “Poate mă duc și pe mine odată cu el” zice ea cu obidă. Ultima lovitură a primit-o săptămâna trecută când și-au cumpărat perdele noi, de mătase și au zdrobit-o definitiv, zicându-i să-și adune pe ale ei, că nu mai e nevoie de ele. Am consolat-o cum m-am priceput eu mai bine, că așa sunt tinerii, nu sunt ei prea atenți cu sentimentele noastre, că noi ne ducem curând și ne vor uita pe noi, darămite niște lucruri care lor nu le spun nimic, nu le trezesc amintiri, duișii, sentimente. Așa că i-am promis că i le cumpăr eu, la pensie, și de câte ori va veni pe la mine, se va bucura să le vadă. Și chiar așa va fi, le mai schimb și eu pe ale mele din când în când. Sau, poate o se le duc cu noi la căsuța aia de la Bercioi, când o vom face, next life.

De câte ori vine pe aici îmi povestește din copilăria și tinerețea ei, și eu o ascult cu dragoste: nu numai că este interesant ce-mi spune, dar o face și foarte frumos. Poate cândva o să scriu mai amănunțit despre ea, dar o imagine îmi stăruie în minte și o spun acum. Era tânără

nevastă și mamă, dl. Gosp era plecat cu serviciul cine știe pe unde prin țară. Ea a rămas acasă, cu munca la câmp. Dimineța își ducea copilul în satul ei, la tatăl său, (că ea se mutase în alt sat, la casa soțului) și-l lăsa acolo până seara când venea de pe ogor. Și aici vine imaginea: avea doi desagi, unul în spate, celălalt, dinainte. În cel din față punea ce mâncare îi dădea taică-său, pâine, lapte și ce-o mai fi avut și el pe acolo. În cel din spate punea copilul și cățelul acestuia, fiecare dintre ei cu capul pe câte un umăr! Îmi pare rău că nu mai desenez, dar tare mi-aș dori să fac un desen, dacă nu o pictură. Ar merita. Uite de-aia o stimez și țin la ea tare mult. Și are optzeci de ani! Toată viața ei a muncit, și-a crescut copilul, nepoții ei și pe ai altora, și mai muncește și acum, cum poate, că are o pensie de câteva sute de mii, de urmaș.

Cred că o să scriu o serie de povestiri cu toate bătrânele mele, începând cu Mamaia și cu Ilinca, deși ea n-a apucat să îmbătrânească. Dar trebuie să-mi fac curaj, că e greu de scris și dureros de povestit.

AGRAMATISME, MANIPULĂRI ȘI SILĂ

Curând n-o să mai deschid televizorul la știri! Nu mai suport. Au înnebunit toți: guvernanți, parlamentari, sindicalști și ziariști. Scenarii peste scenarii, care mai de care mai absurde, cum îi trăznește unuia o tâmpenie, vine și-o deșartă în capul nostru. Cine e în spate, cine e dedesubt, cine pune la cale, ce pune la cale, ce vrea să schimbe și cu ce vrea să schimbe, etc. etc. Tot “bizonul”, cum ziceau cațavencii, se isterizează: face câte trei – patru greve una peste alta, vociferează, împrășcă mahalagisme și “ba a mă-ti” fără nici un fel de sfială, se acuză de hoție și minciună și își numără unii altora “ouăle” cu nonșalanță dezgustătoare, pe stradă, la tribuna “parlamentului” sau pe ecran. Iată o mostră, auzită de mine la tv: “au violat constituția și au supus la perversiuni regulamentul de funcționare”, se plângea un parlamentar, în legătură cu tentativa de schimbare a lui Văcăroiu și a lui Năstase.

Și, cireasă pe tort, spre sfârșitul lunii vor veni și minerii, la vreo zece mii de capete, peste noi, să ne arate ei ce înseamnă democrația!

Toți vor lefuri mai mari și pe nimeni nu interesează cum și de unde bani.

Metroul nu circulă între ora 4 și 16, e o aventură să ajungi la servicii, chiar dacă ai mașină. Copiii nu merg la școală de mai bine de o săptămână, iar eu stau toată ziua și mă intoxicez la știri și talk-show – uri, de nu mai lucrez nimic prin casă. În fond, pe nimeni dintre cei care vorbesc, indiferent unde, nu interesează nici nația, nici economia, nici bunul simț.

Și mai sunt și agramați! Toți: miniștri, guvernator de bancă națională, reporteri și redactori, ca să nu mai spun de șefii de syndicate, toți, nu știu să vorbească corect. Nu ar spune ei “pe care” nici în ruptul capului. Mamaia nu știa carte, niciodată nu am auzit un agramatism în vorbirea ei! Mama și tata, aveau puține clase, nici ei nu vorbeau incorect! Când am stat doi ani la țară, oamenii simpli de acolo, vorbeau corect. Și G e de acord cu mine. Noana, Petrică nu fac dezacorduri. Ca dovadă de ce fel de carte se face acum la școală. Dacă pe Nea Gheorghe îl mai iert, pe primul ministru, nici în ruptul capului! Și nici pe ziariști!

Imediat după revoluție, toți vorbeau despre “proprietate” de mă apucase și atunci, ca și acum, cu “care” în loc de “pe care”, urticaria.

Mă apucă, vorba lui Emiliuț, greața. Cred că o să mă lecuiesc curând de a mă mai lăsa timorată de ei, de ăștia de pe ecran, și o să mă uit doar la filme. Parcă astea sunt mai breze! Crime, calamități, accidente, viruși, violență, împușcături, psihoze, nebuni, isterii, impudoare și nerușinare! Mai bine ascult muzică la radio-casetofonul ăla minunat pe care l-am cumpărat cu 4 milioane astă vară! Că de citit nu mai pot mai mult de o pagină, că-mi plânge ochiul ăla bun. Ia să mă duc eu la oftalmolog!

G A F Ă

Iar n-am dormit noaptea trecută! M-am uitat la “Îngeri în America”, un film cu homosexuali bolnavi de SIDA, fără a fi porno, cu deliruri în care apar îngeri destul de agresivi în lipsa lui Dumnezeu, care ne-a părăsit și ne-a lăsat în voia sorții. Cu multă disperare, senzualitate, suferință, politică și blasfemie. Un film bun și bine făcut, zic eu. A meritat să-mi sară somnul. Nici Bulă nu m-a lăsat în pace până spre ziuă, n-avea astâmpăr de fel. Am adormit pe la cinci și înainte de șapte m-a trezit G să-i prăjesc un ou, că pleca la concursul ăla de la Externe. Nu m-am mai culcat la loc, cum fac de obicei, am făcut oarece ordine, m-am apucat de gătit, am fost la supermarket, pe la ora două am terminat mâncarea, a venit și el, am mâncat și m-am culcat. Tocmai ațipisem când sună cineva. Era o amică, (F), venise să cumpere mâncare pentru câine și a trecut și pe la mine. Îi pun și ei ciorbă de “verișoare” și o “pulpă superioară” făcută la cuptor în folie. Ea vede și îmi spune a treia oară că a zis nu știu cine la t.v. să nu o mai folosim că e cancerigenă, dar mănâncă. Ne punem pe taclale asupra câte unei cafele. Vorbim de una, de alta, ajungem la politică, la greva profesorilor și la ce se străduie ea să le spună acestora prin intermediul postului Realitatea TV la care tot încearcă de două zile să sune și nu prinde. Îmi cere telefonul să sune și de la mine. O domolesc, nu i-l dau și schimb subiectul. După vreo trei ore pleacă. Deși tot mă ustură ochii, nu mai încerc să dorm și bine fac, pentru că apar și copiii, G le povestește cum a fost la examen mai stau puțin și pleacă, lăsându-ne o bucată de tartă cu mere. Făcută de ea, foarte bună. Mie îmi crește inima uite-atâta și mă bucur că ce gospodină e ea! La canastă nu ne ducem în seara asta, că Popeștii au fost la o înmormântare și la parastas, au venit târziu, deprimați și obosiți, numai de canastă nu le arde. Nici nu-mi pare rău, că tot pic de somn. Pe la nouă jumate (!) mă culc. G se duce și el să doarmă că a avut câteva zile grele și mai are și mâine una. Sting lumina și închid ochii cu teamă că o să sune telefonul. Ceea ce și face, tocmai când să adorm. Era amica de mai devreme: “Auzi, zice , i-am prins pe ăia de la Realitatea. Le-am zis că ce tot îi susțin și îi compătinesc pe greviștii ăștia care nu spun nimic despre meditațiile pentru care nici nu plătesc impozit și nici despre cadourile pe care la pretind sau de banii pe care îi strâng pentru tot felul de reparații și nici de diferitele sporuri pe care le primesc. Părinții care nu au avut cu cine să-și lase copiii au trebuit se-și ia fără plată sau să plătească pe cineva să aibă grija lor, etc. etc.” La sfârșit, când a întreat-o cel cu care a vorbit cum se numește, i-a dat numele meu!!!!!!!!!!!!!! Ce contează că i-a spus că are doi copii și 42 de ani. Dacă dau ăia pe post și află careva, se vor lua de G, că doar lucrează în învățământ. Uite că în seara asta nu au dat, am scăpat, dar au promis să continue mâine. O sunai pe amică și o certai. Ce pot să-i fac? Ori e proastă, ori e malefică. E inconștientă. Zice că a spus numele meu fiindcă îi sunt mai apropiată! S-a dus în pisici somnul și în noaptea asta! O iert, ce să-i fac! Lasă, că nu se întâmplă nimic. În fond, sunt de acord cu ea, doar că eu păstrez pentru mine.

Ziua următoare. Au încetat greva. Sper că nu mai redau la tv mesajele, n-ar mai avea nici un rost.

P O L I T I C Ă Ș I S T R E S

Ziua Națională. Eu, de felul meu, mă umplu de sensibilitate și mă emoționez până la lacrimi la festivități de astea solemne. Mi se răscolește patriotismul în suflet și mă apucă plânsul! Și mă rușinez! Deși n-ar trebui. De ce să-mi fie jenă pentru iubirea de Patrie? Poate pentru că văd în ce hal se joacă unii la tv sau în ziare, fără nici un pic de bun simț și de respect, cu noțiunile de patrie și popor, zeflemisind și bătându-și joc de ceea ce ar trebui să ne fie mai de preț pe lumea asta. Poate n-ar trebui să mă rușinez, dimpotrivă, poate ar trebui să mă înverșunez,

să protestez, să vociferez. Dar cine să mă ia pe mine în seamă? Poate ăia de la România Mare. Ceea ce ar fi și mai trist, ar fi derizoriu. Ia, mai bine să-mi plâng umilințele și iubirea de țară în sinea mea, să n-ajung să râdă proștii, incuțtii, nesimțiii și iudele de sentimentele mele de patriotism. Că așa sunt eu, sensibilă!

Păi, cine plânse când cântă Dumitru Furdui Iancu “Noi suntem Români”? Cui i se umplură ochii de lacrimi când primi Președintele steagurile armatelor?

“Ridică-te în picioare”, i-am spus lui G, deodată, făcând și eu acelaș gest. (Ia te uită cât de copleșitor sună Imnul, cântat la trompetă de un militar, de sus, de pe fațada Teatrului Național, în timp de se înalță steagul. Și acum îl cântă un bariton, acompaniat de fanfara militară. Uite că iar plâng!) “Da’ de ce să mă ridic?”, se sperie el. “N-auzi imnul?” “Ei, na”, zice și se așază mai comod. Lecția asta, cu ridicatul în picioare la Imn, am primit-o de la un copil indian, acum 25 de ani, a cărui familie ne invitase de Ziua lor Națională. Era numai el cu noi în fața televizorului și când a auzit imnul Indiei, s-a ridicat în picioare. Nu de frica părinților, ci pentru că avea cultivat respectul pentru imn și pentru țară. M-a impresionat atât de mult, încât mi-a intrat în obicei, de atunci. Acum trei ani, când ne găseam tot în India de Ziua Națională, eram în sala de mese de la Guest House, privind parada, împreună cu mai multe persoane, atât indieni cât și străini. Zelul cu ridicatul în picioare se mai potolise, în atâția ani de la prima mea lecție de respect la Imn. Nu a mai sărit nimeni în picioare, decât după ce s-au dezmeticit de ce m-am ridicat eu, prima. Da’ i-am făcut pe toți să se ridice! Ca să nu mai spun că, bineînțeles, și atunci mi s-au umezit ochii.

Ăștia de la tv, spurcă totul! Il pun pe un amărât care se înghesuiese la o farfurie cu fasole cu ciolan și un pahar cu țuică fiartă, cu care se cherschelise deja, să cânte Imnul. Suna spart, dogit și întristător de ridicol. Puteau să dea mâine chestia asta. Și dacă Președintele, care este și el emotiv, și-a șters o lacrimă din colțul ochiului, au spus că a fost un gest prin care vroia să-și facă imaginea, în ochii boborului! Ce măgari! Păi, de ce voia Păunescu să nu se mai cânte decât primele două strofe ale Imnului? Nu că e prea lung, cum susținea el, ci pentru că în ultima e vorba de Traian! Și nu suportă ei, foștii comuniști, acest nume. Nici unul nu-i spune “Domnul Președinte Bănescu” numai “Bănescu” sau “Băse”. “Bă, se scutură trandafirii!” Da, da!

“Vă iubesc, români!” așa și-a terminat speech-ul din Piața Universității. (Bine că sunt șingură și nu mai trebuie să mă rușinez de lacrimile mele!). Deși plouă, ia uite câtă lume s-a dus la Universitate de Ziua Națională! Bine, și pentru luminile de sărbători, pe care le-a aprins primăria, cu această ocazie.

VIS CU PAPAGAL, PERUS ȘI VEVERIȚE

Eram într-o delegație pe undeva prin țară. Într-un lan de porumb, la rădăcina unui știulete, am găsit o iepuroaică cu pușorii ei. Mici și negruți. Lângă ea, două veverițe, una sură cu codița neagră, cealaltă albastru deschis. Deasemeni cu codița neagră. M-au lăsat să le iau și mi s-au așezat pe umăr. Am plecat cu ele să găsec o cutie, ceva în care să le pun. Dintr-odată nu mai eram pe câmp, ci într-o localitate, cu multă lume în jurul meu, oameni așezați înghesuți pe lângă zidurile caselor, la niște mese, unii lângă alții. Nu știu cum fac rost de un fel de cușcă mică, din sârmă, în care se mai afla un papagal cam ca ăla pe care am vrut să-l cumpăr astă vară și un perus verde, care mi s-a urcat pe cap. Am pus în cușcă și una dintre veverițe, parcă pe cea albastră și am lăsat-o în grija cuiva, ca să mă întorc după iepuroaică. Cu perusul pe cap și veverița agățată pe piert, ajung la porumbi, dar culcușul era gol. Poate plecase, poate îi luase careva, nu știu, dar îmi părea rău, parcă trebuiau salvați. Îmi recuperez cușca, veverița cealaltă

vine și ea pe pieptul meu, vine și papagalul pe cap, lângă perus și plec la spitalul unde eram cazată într-un salon. Când intru, nu mai era salon ci sală de operații și mă dau unii afară. Plec să-mi caut un loc de dormit, tot printre multă lume, și, de-odată nu mai am decât o veveriță și perusul. Iar le las la cineva în grijă și mă duc să caut cealaltă veveriță și papagalul la primărie, nu-mi dau seama de ce tocmai acolo, tot strecurându-mă prin mulțimea de oameni. La primărie, și mai mulă lume, cozi nesfârșite la care trebuie să stau, după multă vreme îmi vine rândul, spun că cineva de la primărie mi le-a luat și că vreau să mi le dea înapoi. Funcționara îmi zice că trebuie să vorbesc cu primarul mai întâi și intră undeva pe o ușă. Eu rămân afară, tot mai înghesuită și mai storcită de cei din jur, careva mă izbește în piept, mă doare, încep să plâng după veveriță și după papagal și mă trezesc gemând și oftând din tot sufletul încă vreo două minute, deși știam că a fost doar un vis. Dar le iubeam atât de mult pe cele patru animăluțe! Și mă iubeau și ele pe mine.

Ce să înțeleg eu din visul ăsta? Că, de obicei, nici nu visez. Rareori, doar. Ce părere ar avea dl. Young? O să încerc mâine să aflu, că s-a făcut aproape patru dimineața.

TRISTEȚI

Uite că mai sunt numai două săptămâni până la Crăciun. S-a mai dus un an... Peste o lună împlinesc 68. Ce de ani! In loc să fac tot ce pot pentru a profita de cei câțiva, care mi-au mai rămas, parcă nu mai am nici un chef de ei. Cum ar zice Rădoi, "mi-am pierdut orice dorință", inclusiv pe aceea de a trăi. Nu mă țin puterile să fac mai nimic, doar strictul necesar, cum ar fi preparatul mâncării, curățenie de suprafață și cumpărăturile mărunte. Nici vorbă de citit, din pricina ochilor, dar nici la doctor nu am chef să merg. Nici de cusut câte ceva, măcar pentru fată. Nici nu cred că mai funcționează mașina. Nici măcar de dus în oraș, sau în vreo vizită, nu sunt în stare. Și câte puteam face, chiar numai cu câțiva ani în urmă. Dacă aș fi în stare să mă adun, să mă mobilizez, să mă motivez cumva! Mă duc mâine să-mi cumpăr o cutie de gingseng, poate îmi mai fac rost de puțină vlagă. Cred că ar trebui să nu mai fumez. Să nu mai beau atât de multă cafea. Dacă-aș putea! Că și astea îmi consumă din bruma de energie pe care o mai am. De insomnia, nici nu mă mai plâng, că uite, mai scriu câte ceva. Dar am început vreo patru lucrări și mi-a pierit orice elan și inspirație. Nimic nu iese cum aș vrea, nimic nu mai merită când recitesc, a doua zi. Mă cuprinde disperarea, apoi dezolarea, neputința, ajung la apatie și la acedie în cele din urmă.

După ce că sunt chioară, mai scriu și pe întuneric, să nu-l deranjez pe Bulă, cu lumina mare, că plânge să-l iau în poală. Mâine mă duc să cumpăr o lampă de birou, deși stăm prost cu banii. Vin sărbătorile și sunt atât de multe cheltuieli, nu știu cum o să mă descurc. Încerc să amân socotelile până la pensie și leafa lui G, că tot nu rezolv nimic dacă mi le fac de acum și sigur nu se vor potrivi.

Am cumpărat câteva ornamente, nu și pomul, câteva cadouri, nu îndeajuns, mai am o listă lungă cu cei cărora vreau să le iau ceva, orice, dar să simtă că mă gândesc la ei, altă listă cu ce ar fi nevoie pentru mâncare, alta cu cele angarale care trebuie plătite... și mai vreau să mai și dorm, nu ?

Oare ce o mai fi făcând Esha? Mi-e dor de ea. Dar nu mi-a scris măcar un rând, niciodată și parcă nu-mi mai găsesc bucuria aia pe care o aveam acum doi ani, când îi scriam oricum, chiar știind că n-o să primesc răspuns. Dar tare mi-aș dori un semn de la ea. Să încerc cu e-mail-ul, că doar acum avem internet. Poate am noroc. Să am internetul în casă și să n-am nici un fel de interes și de tragere de inimă să-l folosesc, asta n-aș fi crezut în ruptul capului! Ca dovadă în ce lipsă de voință sunt scufundată! Ce să fac și mai ales cum să fac să mă scot?

ANATEMA

De o săptămână ziarele și televiziunile rănesc o întâmplare nefericită petrecută la un liceu “de elită” din București: Un bărbat de 32 de ani a înjunghiat o elevă de 17, în cabinetul directoarei. Tipul, cu 10 ani de pușcărie, i-a zăpăcit mințile fetii, arătos, versat, probabil cu multe cuceriri la activ, fără să îi spună pentru ce a fost închis: penru omor. Intr-un târziu, după ce se mutaseră împreună, fata, dându-și probabil seama de cine se îndrăgostise, vrea să rupă legătura. Numai că tipul nu e de acord, o urmărește, o șantajază cu niște fotografii compromițătoare, pe care le trimite școlii, se duce după ea peste tot, chiar și în școală, unde este cunoscut de toți profesorii, de elevi, de directori, spunând tuturor că fata a jucat în filme porno pe internet. Tatăl fetii, un om mai curând birit de viață și de griji, după cum arată, anunțase școala, poliția, pentru a-i fi protejat copilul. Deci toată lumea știe despre ce e vorba. Și tipul vine iar în școală, începe un scandal cu fata, iar diriginta și directoarea, inclusiv mai mulți inspectori de la învățământ care aveau o întrunire acolo, chiar în școală, în loc să-l dea afară, împreună cu paznicii, care n-ar fi trebuit să-l lase să intre, îi bagă pe amândoi în cabinetul directorului și-i mai și lasă singuri. Directoarea sună la polițistul de proximitate, înainte să o cuțitoiască criminalul pe față, acesta, polițistul, îi spune să sune la secția de poliție, că el a ieșit din tură. La Secție i se răspunde că, dacă tipul n-a săvârșit nici o infracțiune, n-au ce să-i facă! Și nu vine nimeni. Între timp, tipul o rănește și pleacă nestingherit din școală drept pe sub nasul directoarei.

De aici începe circul: reportaje, interviuri, conferințe de presă, comisii de anchetă de la învățământ, de la poliție, proteste ale elevilor în stradă, pichetare la inspectorat, marșuri de protest împotriva demiterii directoarei, cercetarea cazului de către chiar ministrul învățământului, interviuri cu părinții, interviuri cu nelegiuitul, care spune că o iubește și că ea l-a obligat să o rănească. Nebunie, ce mai! Și toată lumea aruncă vina pe un copil de 17 ani. Nimeni care să fie de partea fetii. Un singur ziarist s-a dus la spital și i-a cerut și părerea ei. Nu pare să fie un copil “problemă” cum spunea directoarea: nu are decât câteva absențe, are note bune, altfel n-ajungea în clasa XI-a. E vorba să o exmatriculeze.

Ce mă doare cel mai mult este faptul că părinții elevilor cer să fie dată afară din liceu, pentru că le-a stricat fasonul. Dacă li s-ar fi întâmplat propriilor lor copii? Numai eleva asta minoră să fie de vină? Școala, nu? Poliția, nu? Societatea, nu? Cum lași tu, poliție, pază, profesor, un criminal să circule prin școală? De ce trebuie să suporte consecințele doar copila asta, de care nimeni nu se interesează, despre care nimeni nu se întreabă cum a ajuns pe mâna acestui ucigaș, nimeni nu vrea să știe cum va suporta această anatema, în fond e doar un copil, încă. Aș vrea să ies în stradă și să urlu la toată haita asta care o apără doar pe directoare, că nu aceasta este nevinovata, ci eleva. Dar cine să mă audă? Cei care nu-și amintesc ce ne-a spus Isus: “cine se consideră fără nici o greșeală, acela să arunce primul cu piatra”! Cine e mai presus de Dumnezeu, să judece greșeala unui copil? Și dacă, zdrobită de blamul colectiv, încearcă să scape în modul atât de comun al adolescenților? Cine își va lua o responsabilitate atât de copleșitoare, atât de plină de vină și de venin: școala, poliția, societatea?

Parcă am fi bezmetici, nu mai judecăm, nu mai iertăm, nu ne mai întrebăm încotro mergem, spre bine sau spre iad.

MANELE, PRUTEANU ȘI FAULKNER

Uite cum se ceartă Pruteanu cu trei maneliști. Încearcă să le țină piept din răspuseri, îi aruncă la mahala, la gunoi, îi belește pe cei care le fac reclamă la televizor, mai ales pe ăsta de la “Nașu”. Cred că o să-l ia țigani la bătaie, dacă nu acum, pe post, în zilele următoare sigur. Le vorbește de Pavaroti, de Luca Pițu, de Mireille Mathieu. Țștia, “maneliștii”, îi explică etimologia cuvântului “manea”, bat cu pumnul în masă, îl întreabă dacă e critic muzical, dacă nu, ce se bagă el. Susțin că intelectualii sunt puțini, nu cântă pentru ei. Totul a pornit de la un sondaj din care reiese că tinerii între 11 și 18 ani, ascultă numai manele. Degeaba se străduiește el să vorbească despre calitate și “răul pe care îl produc pe plan intelectual”. Discuție viciată de numărul maneliștilor și perversitatea lui Moraru, așa că dă-i în pisici! Pe toți.

Ieri a murit mama unei vecine de la scara trei. Bătrână și bolnavă. Dna Gosp., care se ducea peste zi să vadă de ea, a găsit-o dimineată țeapănă, dar caldă, încă. Murise de puțin timp. Dna Gosp. s-a speriat, nu știa ce să facă, nimeni nu-i lăsase un număr de telefon unde să anunțe, a sunat la vecina de palier care deasemeni nu știa nimic. Popescu venise acasă, a dat fuga la Lili, poate știe ea. Tot nimic. Cumva află careva numărul de la spitalul unde lucra nepoata moartei, nu dau de ea decât peste o vreme. Eu plec, în cele din urmă unde aveam treabă, că tot nu puteam fi de vreun ajutor. Nu am intrat să o văd, dar le-am sfătuit să pună lumânarea pe o farfurie, pe un scaun, nu pe raftul cu bibelouri din bibliotecă (!). Când m-am întors, totul se rezolvase, venise fata moartei și luase frâiele în mână. I-a dat de lucru lui Lili să-i facă o colivă mare de arpacaș, și o salată orientală uriașă, la care a muncit toată noaptea.

Și s-a făcut dimineată.

În drum spre supermarketul “Ethos” (!), intru la Lili să tratez problema sarmalelor de Crăciun. Care Lili, fierbea!

(Țștia își bat joc tare de tot de Pruteanu: au pus doi puști să cânte o manea, frumusei și simpatici, dar maneliști. El, Pruteanu, le recită un poem de Vulpescu, ceva cu “Crucea de Piatră” pentru a le arăta ce înseamnă poezie cultă! Le mai citește vreo două poeme, țigani ascultă, îl aplaudă și spun că n-au înțeles nimic, cum adică, “crucea de piatră” în poezia cultă? El le mai dă un dicton în franceză, ca să-i facă praf, pe respectivii îi impresionează cât nuca în perete, poate chiar mai puțin. Și se termină emisiunea.)

Să mă întorc la Lili: “Doamne, multă prostie mai există pe lumea asta”, zice ea cu revoltă în glas. “Ce ți s-a întâmplat?” întreb, “Ce- ai pățit?”

Și ce-mi povestește, iată:

Astora cu moarta, li se stricase mașina. Moarta trebuia dusă la Alexandria, pentru înmormântare. Apelează la Lili să le dea mașina lui Costică. Acesta fiind în delegație, cade în sarcina lui Andrei, fiul lor, să se ocupe de împrumutul mașinii. Andrei tocmai se întorsese de la slujbă, că lucrase noaptea. Băiatul n-are curaj să dea mașina pe mîna unuia în care nu are încredere: “ori te urci tu, mamă, la volan (maică-sa, Lili, nu șofează), ori el, tot aia e!” Așa că se duce el la Alexandria. După ce mai întâi încarcă oalele cu mâncare și alte chestii necesare, coliva și moarta! Care începuse deja să miroasă! Acesteia nu i-au scos certificatul de deces, poate din economie, poate pentru a mai scuti din alergătură, așa că au proptit-o pe bancheta din spate, cu picioarele crăcănate peste oala cu salată orientală, familia s-a înghesuit cumva pe lângă decedată și au pornit la drum. “În viața mea nu mai fac salată de-asta, că mi se întoarce stomacul pe dos” se indignează biata Lili. “Cum, au plecat cu coana mare ca și când ar fi fost vie?” “Da, bine că nu i-a oprit poliția pe drum, poate îl mai și amenda pe Andrei!” O sunase când au ajuns acolo. Unde îi aștepta altă tărășenie: casa, super blindată contra hoților –care încercaseră mai demilt să intre peste babă- cu gratii și ușă de fier, cu lacăte, yale și zăvoare. Dar uitaseră să ia cheile!

Toată întâmplarea asta îmi aduce aminte de Faulkner, care plimbă un mort într-o căruță, o carte întregă! Credeam că era imaginația lui, acum gândesc că o fi avut la bază ceva asemănător. Nu mi-am închipuit că se poate petrece aieva!

LISTĂ LUNGĂ, LEAFĂ MULT PREA SCURTĂ.

Vine Crăciunul! Mă bucur. Am capul plin de planuri, de liste, de bucurie, de îndoieli, de disperări, de speranțe și tot așa, de la un pol la celălalt, de câteva ori pe zi. Și pe noapte, că tot nu pot să dorm.

După ce am pus deoparte datoriile și angaralele cu casa, a rămas mai nimic. Am cumpărat câte ceva pentru fiecare, inclusiv gagicile mele. Imi place să fac daruri. Nu pot eu să ofer cât mi-aș dori, dar și așa, nu m-am lăsat și am făcut tot posibilul pentru fiecare. Nu prea mai am bani pentru mâncare, dar n-o să ne îndopăm acum, după ce ne-am străduit tot timpul să fim cumpătați la stomac.

Ia să vedem dacă am luat tot ce puteam pentru fiecare.

Nana și Victor. Primii. Le-am luat o mașină de epocă, din lemn, frumoasă, de pus pe dulapul cu planta de la Elena. O casetă de bijuterii, tot din lemn, ca un cuțar în care-și ascund pirații comorile. Eu o să le ascund în ea două milioane. Caseta se potrivește cu ceasul pe care l-am oferit ca dar de casă nouă. Le-am mai luat un ibric, un pământuf pentru praf, diverse chestii de umplutură: lumânărici, moșuleți, bomboane, etc.

G. o casetă cu cosmetice de bărbați.

Cuscru G, la fel.

Cuscra Paula, la fel, dar de femei.

Gabi, idem

Mări, deo BU

Felicia, idem

Lili, un ibric și o să îi mai cumpăr mâine ceva

Dna Gosp. o geantă neagră (pe care o luasem pentru mine, dar, fiindcă ei i-a plăcut, i-o fac cadou.), un portofel în care o să pun o sută de mii, o coroniță de brad, că n-are bani de pom, pe care o să i-o decorez cu beteală, lumânările și moșuleți.

TJ, un set de suporturi de farfurii din bambus și o să îi mai cumpăr ceva.

Popescu, o brichetă de forma unei grenade, care mai și strigă "Don't move! Drop the gun! Fire! Fire!" și trage cu mitraliera.

Lenuş, un suport de suluri de aluminiu, folie plastic și prosop de bucătărie (pe care, deasemeni îl luasem pentru mine, dar fiindcă i-a plăcut mult, și nu mai avea altul în magazin, i-l dau ei) l-am mai dat și șase pahare fumurii, ca să i le dea Cameliei pe lângă serviciul de masă tot fumuriu, pe care i-l face ea cadou de Crăciun.

Andreea, fetița de la parter, strănepoata dnei Gosp, două jucărele.

Băiețelul lui Adrian, tâmplarul, o mașinuță.

Și la fiecare, desigur, bomboane, moșuleți de ciocolată și mandarine.

Asta e tot? Toată lumea mea? Nici nu sunt mulți. Dar nici darurile nu sunt multe. Atât am putut, ce să fac. A, mi-am luat și mie o brichetă ca a lui Popescu, un vas frumos de sticlă, în care am pus multe pietricele colorate. Nana nu l-a vrut, că adună praful.

O să aranjez bradul doar cu roșu și auriu, o să pun darurile ambalate frumos sub el, și o să aștept să vină fiecare să le primească din partea lui Moș Crăciun. Ah, ce mult mă bucur și ce-mi place, încă de pe acum! Uite-așa îmi crește inima!

Numai că, până la acea zi, pe mine mă așteaptă curățenia casei și pregătirea mâncărilor, treburi care nu mă bucură de fel! Mă simt fără vlagă, fără elan, obosită. Și mai sunt și niște rufe de spălat. Si mai este și Bulică de spălat. Și voi mai fi și eu de spălat. Da' las' că o să reușesc eu să le fac pe toate, mi-am luat și două cutii de ginseng!

Am fost la piață și am mai cumpărat cele care îmi lipseau la pungile cu daruri: două casete cu cosmetice, o păpușică și mai multe ornamente. La copiii lui Viorel încă nu m-am gândit. Le iau eu ceva, mâine sau luni.

I N S O M N I E

Trei și ceva noaptea. Cum pisici să dorm, că nu-mi iese din cap prostia asta cu cutremurul de pe 5 ianuarie! Trebuia să scriu 6, de ce o fi ieșit opt? Care opt? Șase! Mamă! Mă cuprinde paranoia! Și G, nu putea să nu-mi spună despre calculele lui Ciofu T. Ion? Că uitasem că mai auzisem porcăria asta acum câteva luni! El doarme, ce-i pasă! Nesimțitul!

Peste două zile, adică tocmai pe 6 (iar scrisesem 8!), împlinesc 68 de ani. Ce-o vrea Dumnezeu, numai de copii și de G și de restul lumii să aibă grijă. Gata, încerc să schimb vorba, poate îmi scot prostia omenească din cap!

Trecură și sărbătorile. Am cheltuit toți banii, dar am reușit să dăruiesc câte ceva fiecaruia dinre cei apropiați. Si s-au bucurat. Si eu împreună cu ei. Mai am mâine de cumpărat câte ceva pentru ziua mea și gata, mă potolesc și îmi văd de scris. Sper. Că n-am prea putut să scriu în acest răstimp. Parcă m-am prostit. Se și vede: nici acum nu pot să scriu.

Mai bine tac.

O Z I P R O A S T Ă

Ziua care tocmai s-a terminat trebuia să fie cu totul altfel. Aveam de făcut curat, de pregătit varza aia pe care o planific de o săptămână, să termin cea de a treia mănăușă pentru Nana (că până acum n-am nimerit nici una pe gustul și pretentiile mele), să mă uit la televizor, să ascult muzică, să mă văd cu TJ, dna Gosp și Lenuș, să mă duc să mai cumpăr un scul de lână... Treburile și tabieturile de zi cu zi. Dar n-a fost să fie așa. Am făcut numai ce nu voiam toată ziua, începând cu cafeaua, pe care n-o pregătisem de cu seară, ceea ce urăsc și mă enervează.

Mai întâi a trebuit să fac baie dimineață, că aseară mi-a fost lene. N-ar fi chiar o problemă, dacă apa n-ar ajunge la baie mai mult rece decât caldă. Centrala asta are o personalitate mai puternică decât mine și dacă eu vreau apa mai caldă, ea nu vrea și începe să protesteze cu presiunea și să scuipe apa pe dulapul meu. Am lăsat-o pe-a ei și m-am scăldat cu apa pe care a vrut ea să mi-o dea. Imediat după, am luat preventiv un paracetamol.

Apoi, în loc să fac ceva folositor, am pierdut vremea cu vreo patru sau mai multe cești cu cafea și cu ochii în tv, gândind la tot felul de scenarii cum să fac să nu mă duc seara la indieni. N-am reușit să dezvolt unul credibil, așa că pe la ora 12 și ceva am plecat târâș la Nana să-i aștept pe ăia cu repartitoarele. Mi-am luat în traistă mănăușa a treia, integramele și pezmeții cu brânză, că nu mâncasem nimic. În drum mi-am cumpărat bomboane și trei banane. Noroc cu ele, că brânza s-a dovedit a fi unt (cum, pisici, n-am văzut ce cumpăr!) și m-ar mai fi apucat și arsurile!

Mie nu-mi place să mă duc acasă la copii când ei sunt plecați. Nu sunt în largul meu. Stau pe-un scaun, fumez cu sughițuri, nici la baie nu mă duc. M-am pus pe scaun, am sos mănușa și am început să tricotez. Că și cu mănușile astea... Dacă le-ar fi cumpărat (ceea ce i-am propus să facă, oferindu-mă să le achit eu), ar fi costat 350 de mii. N-a vrut. A făcut bot, că adică nu vreau. Am cheltuit până acum 200 de mii pe lână și vreo șapte zile de muncă în zadar, că nu-mi mai merg mâinile și nu-mi iese nimic cum trebuie. Mă enervez, mă deprim, mă autoocăresc și o iau de la început cu tenacitate de capricorn.

După vreo trei ore de așteptare, termin în sfârșit beleaua aia de mănușă – cred că de data asta e bună – se face aproape ora patru și intru în panică: n-au venit repartitoriștii! Într-un colț de creier îmi pare bine: nu mă mai duc la indieni, (e ziua lor națională), doar n-o să las copiii la nevoie, să plătească ei toată diferența la factura de încălzire, că ei sunt singurii pe scară care nu au chestiile alea! Inima mea de mamă devotată îmi ordonă să rămân la datorie, mai ales că se potrivește foarte bine ca scenariu de eludare a obligațiilor mondene! Dar mă sună G să vadă cum stau și nici nu vrea să audă de varianta mea. Mă mai sună și Felicia cu lacrimi în glas că Ralf, dobermanul ei de 16 ani vomită sânge și că a chemat doctorul să-l eutanaseze. (Se chinuie bietul animal de vreo șase luni și ea pe lângă el, nu doarme, stă cu ușile deschise chiar și pe gerul ăsta). Sun la Nana să întreb ce să fac. Zice să plec la 16.30 și gata, ce să mai... Alte ore pierdute, alți nervi, de!

La ora respectivă ies pe ușă, după ce mi-am strâns în sacoșă cojile de banane și mucurile de țigări și dau fuga acasă. G era deja gata pus la costum, patrulând pe hol în așteptarea mea. Mă îmbrac cu ce-o fi, că nici nu prea am eu haine adecvate pentru astfel de ocazii, înșfac paltonul Nanei și pornim în goană. Nici nu mai am timp să fac nazuri și să mă dau victimă a societății și a obligațiilor familiale și mondene, ceea ce și sunt! În metrou ne apucăm să calculăm câți călători poate transporta un vagon, un tren, toate trenurile, și când coborâm la Piața Victoriei, ne întâlnim cu dl. avocat X, îl punem în temă cu problema noastră și numărăm vagoanele: cinci. El știe că sunt 17 rame (proasto, nu trenuri!) numai pe linia asta, suedeze, le laudă el, mândru de parcă ar fi ale lui, și nu mai terminăm de socotit, că ne întâlnim pe peron și cu Pasi Mentzel cu perechea. Mai apar Ina și Carmen, care întrebă dacă “foncșonul” s-a mutat la metrou. Ele pleacă, pleacă și Pasi cu lady a lui, ramânem doar cu dl. avocat și imediat apare și Nana, din direcția opusă celei din care o așteptam. Venise și Victor, ne îndesăm toți în mașină și ajungem, pe contrasens, fără să obderve cineva.

Înăuntru plin, lume multă, indieni mulți, dar și destui români. Mie una, nu-mi plac astfel de evenimente! Ambasadorul pe care îl cunoșteam eu fusese schimbat și n-am mai văzut nici o figură cunoscută printre indieni. Dar Cora deja venise, era și Sorinache cu perechea lui, fetele de la bibliotecă, dr. Boriceanu cu soția, dl. Drăgulănescu tot așa, lume bine, ce mai. A dansat și poate a și cântat o româncuță dansuri indiene, eu nu le-am văzut, că eram prea în spate, dat s-a urcat Cora pe o banchetă și a făcut pozici, așa că o să le văd și eu când le-or pune copiii pe calculator. Am mâncat pacore iuți, carne iute și alte chestii specifice, care nouă ne plac atât de mult. Și am băut și puțin whisky. De G nu m-am ocupat, așa că, n-a apucat să guste nimic. Lasă că și-a scos pârla ci o sticlă mare de sprite și două pungi de chipsuri. Pe la opt, eram acasă, domnește, că ne-au adus copiii cu mașina.

Fără chef m-am dus, ca atare m-am întors! Ce-mi trebuia mie?...

Imediat după ce ne-am shimbat ne-am dus la Popești, la canastă. Nu mai jucasem de mai bine de o săptămână. Bineînțeles că G a stricat tot jocul, că pierdeam, și după mâna a doua a plecat și ne-a lăsat cu buza umflată pe toți. Iar am promis solemn că n-o să mai jucăm. Cât ne-o ține, că mereu jurăm că nu mai, dar nu reușim.

Am venit acasă și am adormit. Nervii, oboseala și gerul m-au învins. Dar numai pentru o oră. M-am trezit freșă de parcă aș fi dormit o noapte. După ora 1 am sunat-o pe Felicia să vadă ce a făcut cu câinele. Venise doctorița și îl terminase. Dragoș umblase cu el să-l îngroape, dar pământul e bocnă, așa că l-a adus înapoi și l-a lăsat în curte. Felicia luase distonocalm, nu mai

plângea, dar era tulburată și tristă. Am consolat-o cum am putut și m-am gândit cu durere că Bulă a trecut de 19 ani....

Așa a fost ziua asta: începută și terminată cu stângul. Așa a vrut ea să fie.

IUBIRE ȘI COSMETICALE

Ieri l-am scăldat pe Bulică. A venit dna P direct de la serviciu, obosită ca vai de ea, să mă ajute, că singură n-am nici o șansă: e apucat, mușcă și se zbate. Adică eu am ajutat-o pe ea, că nu prea sunt aptă de efort fizic. Cu această ocazie am aflat că se ocupă cu desfacerea de produse Avon. Odată m-a fulgerat o dorința nestăpânită de a-mi cumpăra o cremă de față, cu speranța nesăbuită că se mai poate atenua curul de găină de pe fața mea, cu care îmi este rușine să mai ies în lume. Ce mai, m-am ambalat puternic, n-am mai ținut cont de susceptibilitatea lui fi-mea, care venise să mănânce la noi, (are și ea nebunelele ei, nu mănâncă singură: i-e teamă să nu se înece!), că, adică, nu m-am dat în viața mea cu cremă pe față și nici pe mâini –că nu suport- și că dau o groază de bani de pomană, că nu-mi imaginez acum că o să arăt ca la 20 de ani, etc, etc. Da' eu nu sunt capricorn degeaba! Nu discut!

Azi dna P a venit cu catalogul. Am chemat-o și pe Lenuș, să-și facă și ea puțin sânge rău că nu-și poate permite ceva după pofta inimii. Ne-am așternut pe studiat pliantul, minunându-ne de pozici și căutând tot felul de reduceri la nu știu câte produse cumpărate și alte facilități. Desigur că eu mi-am ales dintre cele mai scumpe, dacă fac o prostie, măcar să fie una mare de tot. M-am hotărât la trei produse, respectiv două crème și un ser cu botulină, în total aproape două milioane, în primele trei minute. Restul pliantului nu m-a mai interesat pe mine ci pe Lenuș, care l-a luat acasă pentru un studiu aprofundat.

Au plecat într-un târziu amândouă amicele și eu am rămas să-mi rumeg în sinea mea fapta nechibzuită și urmările ei. Mai sună și fi-mea și iar mă descurajează, mă demobilizează și-mi deșurubează capacul remușcărilor. Incep să regret, timpul nu-i trecut, pot încă să mai renunț, abia joi se duce să facă comanda, sau să cumpăr numai un singur produs, sau să iau, cum spune Nana, ceva mai ieftin, că oricum nu are nici un efect. Să dau mai mult de jumătate de pensie pe o fantezie, oricine ar avea dreptate să mă certe, să mă condamne, să mă considere fără minte! Incep să ezit tot mai puternic, să dau înapoi, să mă gândesc cum să fac să îi spun cu demnitate dnei P că nu am cum să dau atâția bani pe o nebunie, numai pentru că mi-ar înviora puțin starea de spirit, stare care ar ajunge la cota zero foarte curând, când nu voi mai avea bani de mâncare.

Pe când porniri contrare îmi sfâșiau gândirea, apare G, care citea sutele de scrisori ale noastre din tinerețe și îl fac părtaș la frământările mele. Și el, în loc să mă condamne că sunt năroadă să prăpădesc bugetul subțirel al familiei, în loc să mă certe, să se isterizeze, cum ar fi fost îndreptățit, mă năucește: “ia-ți, dragă tot ce vrei, toată viața ți-ai oprimat orice nevoi personale, chiar și un pahar cu sirop (probabil că mă plânsesem eu în vreo scrisoare trimisă din nesfârșitele mele delegații pe la fabricile de prin Ardeal), cumpără ce vrei, și fii fericită. Eu te iubesc oricum arăți. Tu să te simți bine.” Poate n-au fost chiar cuvintele astea, dar ideea este. Era în pasă sentimentală, poate –ba, sigur- din cauza scrisorilor, redescoperind el că noi ne-am iubit toată viața, cu toate lipsurile și îngrădirile, că n-am sprijinit unul pe celălalt întotdeauna, etc. Mi-a ținut o prelegere pe tema asta, destul de lungă, până a realizat că eu mă ocupam de integrale și s-a oprit. Doamne, G, ești un soț de milioane (două!). “Ești genial, ursule!” Ba, m-a și alintat, spunându-mi “bibilică”!

Așa că, datorită sprijinului moral al dragului de G. o să cumpăr cremele acelea și o să sper că ridurile se vor mai atenua. N-o să țin cont de opinia fetii, că arunc banii, că, așa cum spune și G, nu e treaba ei! Ea să fie mulțumită cu mânușile alea pe care i le fac cu toată dragostea.

POVESTE DE ADORMIT O MAMĂ

De vreo două săptămâni fac mănuși și căciulițe pentru fi-mea. Până acum am tricostat patru mănuși, dintre care numai două au fost bune. Să nu mai amintesc de câte ori am desfăcut bucăți substanțiale din lucru, ca să-mi iasă perfect! După ce am predat mănușile, Nana a vrut o căciuliță. I-am făcut două, pe ultima de vreo trei ori! I-au plăcut foarte mult, dovadă că mi-a mai adus vreo trei gheme de diferite culori, deci trei căciuli, dacă nu chiar patru –una combinată- și mi-a făcut rost și de admiratoare amatoare. În perspectivă mi-a promis încă trei culori, pe albastru de data asta, pentru tot atâtea alte patru căciulițe. Acum lucrez la cea de a treia, pe care am făcut-o până acum de două ori și încă nu se știe ce va mai interveni, că n-am terminat-o încă. După ce le voi termina pe următoarele șapte, urmează niscai coliere de mărgele, de alea țesute, cum făceam acum mai bine de treizeci de ani pentru Fondul Plastic. Mi-ar făcea plăcere, să-mi amintesc de tinerețe, mai prost e cu băgatul aței în acele alea speciale, că abia pot să deosebesc vârful de ureche, darmit să mai nimeresc și ața prin ea! Oricum, planul de muncă pe primăvara asta e întocmit. Nu încapă nici un “dar” și nici un “poate”. Însă îmi face plăcere să-i prilejuiesc câteva mici bucurii, pe cât îmi stă în putință. Ce dacă m-a mai certat astăseară că dau banii ca proasta pe creme de față care n-au, oricum, nici un efect! Are dreptate. Uneori însă, am și eu nevoia unei mici nebunii, mică de vreo două milioane! Vorba ei, mai bine îmi cumpăram prăjitor de pâine, și-mi mai și rămânea un milion! L-aș fi putut pune la factura de lumină, care a depășit orice coșmar: 1.800.000 lei! E, asta este! Nu mai plătesc impozitul pe tot anul ci numai pe trim I. Și poate mă învăț minte, și să nu mai cheltui pe prostii, și să nu-i mai fac ei mărturisiri jenante!

Precum Meșterul Manole, noaptea deșir ce am tricostat ziua. Nu-mi prea iese ce mi-am dorit. Doar n-oi fi fiind tot eu și Ana lui! Iar am luat-o de la început. O să fie tare fudulă cu ea!

Pe la miezul nopților fac politică la telefon cu Felicia. Îi tocăm, ca pe ciupercuțele alea de le cânta fi-mea când era la grădiniță, pe toți cei pe care îi vedem, cu o doză zdravănă de masochism, la tv. O mai îndemn să mai vină pe la mine, fără succes, mai povestim una-alta, mai trece o bucățică de insomnie. Reiau lucrul și mai colind prin labirintul canalelor tv, doar-doar s-o apropia de ora patru, când, după ce îi predau lui Dumnezeu toată lumea asta în grijă, mă culc, cu integramele în mâini, până mi se închide și ochiul celălalt, că dreptul a făcut-o de ceva timp, de oboseală, nu de somn. Și gata, a mai trecut o zi.

PERLE

Am două “perle” năucitor de cinice pe care nu vreau să le uit, adunate de prin declarațiile politicianilor. Le-o mai fi observat și altcineva?

Prima îi aparține lui Dan Ioan Popescu, zis și DIP: “Trei săptămâni mi-au trebuit până să-mi dau seama de unde a apărut milionul de euro în contul meu!”

Cea de a doua vine de la Rodica Stănoiu, fost ministru al justiției: “Asta-i bună, doar n-or fi având pretenția să mă îmbrac de la second hand!”

Dintr-un show “Vouă”, în care, de “Valentin Dei”, copiii adolescenți îi cer mamei bani pentru daruri pe care să de ofere cu această ocazie prietenilor. Aceasta, mama, cedează în cele din urmă și scotocește printr-o cutie: “Of, iar trebuie să cheltui din banii de termopane!”

Ce comentarii? Cele de mai sus sunt amar de grăitoare, de cinice și de umilitoare!

CHESTII SENTIMENTALE

De când mă știu, mie uneia, mi-a fost drag de oamenii Asiei. Nu mai vorbesc de indieni, pe care i-am cunoscut și îndrăgit în special. Tot în India am întâlnit un Sud-Coreean pe care mi-l amintesc cu drag și azi, după circa treizeci de ani. Avea o voce frumoasă, profundă, de bas și cânta cu atâta simțire și dăruire, colinde englezești! L-am întâlnit în casa unui adevărat iranian, persan, Faruki, profesor la Universitatea din Delhi, căsătorit cu o doamnă din Europa, nu mai țin minte din care țară. Fiind Crăciunul din 1977, ne-au invitat pe toți trei, eu, Nana și G. să-l sărbătorim împreună cu ei și cu profesorul coreean, căruia, în sufletul meu, și acum îi mulțumesc pentru încântarea pe care ne-a dăruit-o de acel Crăciun care n-a mai fost atât de singuratic și introvertit, în marea de hinduism, care ne învăluia și pe care încercam să-o cunoaștem și să-o înțelegem.

Despre Perși, Parsi, cum se numeau acolo, în India, încă din facultate, de la cursurile de Istoria Artei, aveam un fel de cult plin de admirație. Imi par a fi rasa perfectă, ariană cu adevărat, cu istoria, cu arta și cu filosofia lor.

Chinezi nu am cunoscut personal, dar imi sunt apropiați tot prin arta, filosofia și istoria lor. Mai ales, îi respect pentru pictura lor, care mie îmi aduce în suflet dragostea de natură, rafinată, contemplativă. Ieri am văzut la tv un chinez care cânta cu pasiune “ C-așa-i Românul, când se -nveselește” Imi venea să pup ecranul, de drag ce-mi era de el!

Pe tibetani, aș putea spune că i-am cunoscut, în vara petrecută la Dharamshala, când mergeam zilnic la templul lor cel pitoresc, la biblioteca lor, și luam masa la cantina lor. Nobili fugiți în exil împreună cu Dalai Lama, calmi, maiestuoși, care găteau și serveau la mese cu aceeași demnitate și respect față de oaspeți, de parcă erau trimișii lui Budha. Pe Dalai Lama îl simt ca pe fratele meu.

Astăzi, mi-am dăruit inima japonezilor! Tuturor. I-am văzut, tot la tv, desigur, sărbătorindu-l pe Sfântul Patrick, cu dragoste, cu bucurie, cu dăruire. Un popor care se poate bucura din tot sufletul de sărbătoarea și de bucuria altui popor, de la celălalt capăt al lumii, merită respectul și cinstirea altor tuturora! Da! Se îmbrăcaseră în fuste, aveau cimpoaie și dansau ca irlandezii. Nu sunt eu prea lămurită cu costumele și cântecele, care păreau scoțiene, dar poate nu știu eu prea bine, însă ce contează? Irlandezi, Scoțieni... Îi iubesc și pe ei! Iubesc pe toată lumea. Fiecare are ceva ce merită iubit și împărțit cu ceilalți. Doar să vrei să simți și să cauți!

MAI VIN ȘI VEȘTI BUNE, UNEORI.

Săptămâna trecută, vineri, am avut o mare bucurie: m-a sunat Esha, tocmai din New Delhi! Am fost atât de fericită și de emoționată, că nici nu am putut lega două vorbe. Îmi venea să plâng, nu mai știam nici o vorbă în engleză, nu înțelegeam ce spune, mă bâlbâiam, i-am cerut adresa de e-mail și n-am fost în stare să o scriu, așa că a rămas că îmi scrie ea, săptămâna asta prin profesoara de limba română. Ieri a venit la G la bibliotecă, cu un pachetel pentru noi, de la Esha. Era și o scrisorică, pe lângă o trăistuță neagră pentru mine, un cuțit pentru plicuri, pentru G și un lăntișor pentru Nana. Nu era nici o adresă de email! G vorbește cu ea la telefon, ca să-i

mulțumească și uită de adresă! A mai sunat-o și azi și a aflat-o, în sfârșit! Acum trebuie să mă adun și să-i scriu un email cu toată dragostea, că mi-a lipsit mult în anii din urmă, mai ales de când am încetat să îi scriu, după ce a apărut cartea. Pe care i-am trimis-o și ei, în toamnă, când a plecat noua profesoară la post. Imi cere să o traduc, ar vrea să o publice. Cu dragă inimă, numai că nu mă simt în stare. A zis G că o traduce el, numai că acum e foarte ocupat cu propriile lui cărți, cu dosarul pentru lectoratul din Turku, cu delegațiile, simpozioanele, Anul Ibsen, American Corners, asta fără să mai scotim cititul ziarelor, canastele și televizorul! Mă ceartă Esha că ce mă tot plâng de bătrânețe, în loc să mă bucur de timpul pe care îl mai am, acum când copiii sunt la casa lor, când grijile s-au mai împutinat ... Bine, de azi înainte n-o să mă mai smiorcăi, nici de vârstă, nici de dureri de oase, nici de griji. O să observ doar cele bune din viață. Dacă m-oi putea ține de cuvânt... Măcar promit să încerc. Zău!

MY DEAREST ESHA,

Now I can say with all my hart: YOU'VE MADE ME HAPPY!!! And you did caught me unprepared. I couldn't even speak two words in English,when I heard your voice! I couldn't believe what is happening! The tears wanted to come, the voice wanted to go, my mind has disapeared somewhere, and till to pull myself together, the call was over! But I was so happy!

After the book was published I stoped writing to you, because without any replay,I felt useless to speack by myself, and sadfull, too, but I missed my "monologs" with you!

Yesterday I received your wonderful gifts you've send to us, thank you very much for it. I liked your small letter, I wished il longer, but will be others, wouldn't they?

Yes, you are right, from today on, I'll never say a word about age, pains or troubles! I'll observe only "the bright side of life"! You'll see, watch me and scold me if you catch me!

I'm glad about that book, and if you consider, we will translate it, but for this I need George's help, I am not that good in English. Hope you liked the last chapter, all my soul is there. And my love, also...

I saw the pictures from Radhas mariage. I loved them! Both, the bride and the groom are so beautiful! The whole mariage looks like from "1001 nights"! I showed them to all my friends here, and they had the same opinion! But it is sad they are so far away from you! Aren't you missing her all the time? Not to speack about Tara, who is on the other side of the earth! Even you know they are well doing and healty, a mother is always longing for her's children.

In this regard, I am luckyer. Our's had bought a two rooms flat just near by. Three minutes away from our home. So, at list once a week, we can see them. Even if, sometime, she is in bad mood, because of our disabillity with the computer, and ask her to show us whatever we don't know, third or fourth time. Her job is hard and she is tired over the week days. Something in public relations, I believe. They have to overwork, because they must pay montly the instolments for the house. We cannot help them. I am so sorry for this. I know what means this, because we also payed for the house in the beginning.But with the God's help, I hope they will manage.

Victor, her husband is a nice, kind and serious man, (day after tomorrow he will be 32, I think). And they seem to be very much in love.

I love them.

George is 62, stil have 3 years to work at his job. Writes a lot, every day. He published many books. I never read them, not even one! I am a very bad wife. And now it isn't possible any more for me to do it, because I have some troubles with my right eye, which sees funny deformations and with missing spots. Lucky me, the other one is working well, but it gets tired

soon enough, after 5 minutes the tears start flooding. So I have a good excuse, haven't I? But we are going on well, healthy, happy and full of hope. Just as you ask us to be.

I'll give this mail to Nana to send it. I'll continue to write now and then. Please give our love to Andre, preserve some of it for yours daughters, and the huge remaining, is all for you, my dear sister-friend.

Kisses for you.

Nancy

PLECĂRI

A mai plecat unul dintre noi pe Calea către Domnul...

Ne rărim, azi, unul, peste un timp prea scurt, altul, rămânem tot mai singuri, mai puțini, mai triști, noi, cei din generația noastră.

Poate ar fi mai ușor dacă am pleca toți deodată. Dacă fiecare generație ar părăsi lumea când îi vine vremea, când îi vine rândul... Nu ar mai plânge părinți fiii plecați înaintea lor. Nici prietenii rămași cu dorul în suflet, nici soți sau soții cu suflete pustiite, pline de o durere pe care nu o vor lepăda niciodată, până le vine și lor rândul, sau, cine știe, poate și mai departe... Copiii ar suferi, poate, dar ei au forță, viața le este înaintea, au griji, copii, la rândul lor, slujbe, toate acestea îi ajută să suporte mai ușor despărțirea. Dar cei de dinaintea lor, bătrânii, rămân să-și poarte povara despărțirii, a singurătății, a lipsei celui alt, fără a spera că timpul le va vindeca sufletul, că se vor obișnui cu durerea, că vor putea îndura mai ușor pustiul din suflet. Dimpotrivă, tristețea va crește cu fiecare zi ce trece, zile tot mai cenușii, tot mai goale, tot mai lungi și fără de rost.

Câți au plecat dintre cei pe care i-am iubit și prețuit? Mulți. Cei mai mulți dintre noi. Am mai rămas numai câțiva, prin voia Domnului, pentru cine știe ce rațiuni karmice! Și despre câți nici nu mai știm ce li s-a întâmplat: am pierdut legătura cu ei prin labirintul vieții și ne rămâne doar speranța că, poate, mai trăiesc și ne gândim uneori la ei cu dor, cu păreri de rău pentru timpul trecut, pe care n-am știut să-l prețuim, când încă mai puteam.

Da, a plecat și Sandu Văduva, azi, 17 mai 2006.

S-a dus la fratele Vasile, plecat acum mai bine de 30 de ani.

Nu știu ce i s-a întâmplat. Acum vreo două sau trei săptămâni a sunat după G. Știu că avea planuri cu o revistă: "Dreptul la amintire", pentru care voia să fac eu coperta. Acolo ar fi publicat câte ceva din cărțile celor plecați dintre noi, pe care am început să-i uităm și despre care cei tineri, scriitorii sau cititorii, nici nu au auzit. Și au scris și trăit în ultimele două-trei decenii. Nu în secolul trecut. Azi a intrat și el între copertile necreate ale unei reviste care n-a apucat să se materializeze, apărută doar în gândurile lui, prea târziu, din nefericire.

Te rog, Doamne, ostoieste-i și odihnește-i sufletul în Împărăția Ta.

Astăzi, a doua zi, în cursul dimineții, am aflat cum a murit: s-a spânzurat!!! Câtă durere, neputință și disperare o fi purtat în suflet de s-a sinucis, cu soția și fetița în camera alăturată?

Doamne, iartă-l pentru slăbiciunea lui, pe el și pe toți cei care nu găsesc puterea de a îndura viața asta plină de amărăciune, dezamăgire și neputință.

Ieri a fost înmormântat. La Străulești II, lângă fiul său cel mare.

Noi doi ne-am întâlnit cu Sorinache și cu Cora la Gara de Nord și ne-a dus Cora cu mașina, altfel nu știu cum am fi ajuns până acolo. Cu ocazia asta ne-am amintit de toți cei îngropați în acest cimitir, începând cu Mamaia, Vasile, fratele lui Sandu, Domnița, soția lui Vasile, Cristina, prietena mea.

Noi ne-am dus ca țărani, înainte de ora 12, când era anunțat în ziar, că G n-a vrut să sune înainte, că doar e anunțat așa, ce să mai deranjeze... Am așteptat aproape trei ore până au venit. Sorinache n-a mai așteptat, că mai avea un parastas de participat, la Belu, așa că a plecat cu

autobuzul puțin după ora 13. Pe la 14, nu mai rămăsesem decât noi trei și groparii. Tocmai începusem s-o sâcâi pe Cora ca să plecăm, că poate nu era la cimitirul ăsta, că cine știe ce s-o fi întâmplat, când au apărut două utilitare și vreo patru mașini care-l aduceau pe Sandu. Slujba a durat mai puțin de cinci minute, preotul a spus că el, Sandu, a ales modul acesta de a fi înmormântat, și toți s-au pregătit să plece. Andreiță împreună cu G s-au dus și la mormântul lui Vasile, deși li se spusese că nu este permis să vizitezi alți morți când vii la o înmormântare. Soția lui Sandu l-a chemat pe G la parastas, acasă, eu m-am scuzat că mă apucase durerea de cap de ceva timp și am plecat cu Cora, care a fost deosebit de îndatoritoare și m-a adus până acasă, deși eu i-am tot cerut să mă lase pe traseu, ca iau autobuzul. De ajuns acasă am ajuns, doar că uitasem să iau cheile de la G. M-am dus la Lili să sun la Nana, numai că a fost imposibil să-mi amintesc numărul de telefon. În cele din urmă mi-a trăznit prin inte să dau o fugă până la ea să iau cheile ei, noroc că stau aproape. Și noroc că nu plecaseră încă la nuntă. (Nuntă – unii, înmormântare – alții, ce ți-e și cu viața asta!) Am intrat în casă și am căzut lată în pat. Nici nu știu când a venit G. Triste și angoasante, zilele astea dificile, când pleacă dintre noi încă unul.

POSIBILUL “JURNAL AL MARCOPOLEI”

Noi suntem defecti la cap! Nici n-am uitat bine visul cu diplomația, care s-a destrămat, că doar nu era să-l admită tocmai pe G, că cine e el să-și imagineze că ar avea acces în zona interzisă prostimii, și iar am găsit în presă un anunț pentru profesor de limba română în străinătate: Finlanda, Croația și China. Bineînțeles că gata, am și decis să plecăm, că aici ce să facem? Mai bine vedem lumea. La Turku, nu s-a putut că rămâne persoana dinainte. La Zagreb, a fost preferat altcineva. Așa că am rămas cu China. Și ce, se compară China și cultura ei, cu cele două care nu ne-au vrut! Noi le-am preferat numai pentru că sânt mai aproape. Ele pierd!

China, pregătește-te, venim! Să te cunoaștem, să te prețuim, să ne bucurăm și să ne îndrăgostim de tine!

Nu te uita că suntem destul de bătrâni pentru a ne mai face planuri pe termen mai lung de un an, doi. Abia aștept să plecăm, în septembrie. Mâine, 24 mai, aflăm rezultatul cert.

Suntem niște visători cu suflete tinere în trupurile astea uzate.

Nici nu mai am chef să fac nimic. Nici să spăl, nici să gătesc, nimic din ceeace nu mi-a plăcut nicidecum să mă preocupe. O să scriu din nou despre viața și oamenii de acolo, dacă o să avem bani, poate o să-mi cumpăr culori și o să reîncep să pictez. O să ne hrănim numai cu mâncare chinezească, o să ne bucurăm ochii și inimile cu arta lor, cu arhitectura lor, cu filosofia lor, cu tot ce vom avea puterea să asimilăm din cultura lor.

Nu știu cum va fi cu leafa, dar mai rău decât la indieni, nu se poate. Deși, după toată experiența pe care o avem, n-ar trebui să mă entuziasmez prea tare. Ei, om trăi și om vedea la fața locului!

MĂSURI DRASTICE

Gata cu pierderea de vreme, viciul și risipa! Azi am șters jocurile de pe calculator. Dovada? Faptul că scriu. Cafeaua se termină până deseară și n-am mai cumpărat alta. Nu-i vorbă, nici nu aș fi avut pe ce. Dar până acum m-aș fi împrumutat, dacă nu luam hotărârea să tai nodul! Țigări, la fel. Mai am doar în seara asta, la canastă. Integramele sunt și ele pe terminate, nu mai cumpăr altele. Deci: țigările, cafeaua, jocurile pe calculator și integramele aut din viața mea! Păi cu țigările și cu cafeaua fac economie nu numai la finanțe – și destul de consistentă- ci și la timp: “ hai încă o țigărică, încă o gură de cafea” și uite așa îmi trec orele, fără să fac mai nimic, (în afară de jocurile astea de pe calculator, care sunt ca drogurile și nu mă pot opri).Doar

cu integralele fac nu numai economie de circa o sută de mii pe săptămână, ci și de timp și, de ce să nu recunosc, mai pun mâna și eu pe o carte, că mă dau chioară, că vai, ochii mei, dar așa cum stau cu ei în careuri, pot să îi ațintesc și pe o filă de carte, fie și pentru câteva minute doar! Să mai spună careva, adică tot eu, că nu am bunăvoință! De-asta am.

Voința, nu-mi prea prisosește, dar uite că mă străduiesc!

Am o mulțime de treburi de făcut, pentru care trebuie să-mi fac rost de timp – de cusut diferite haine pentru Nana, de călcat toate cele pentru G, pe care să nu i le mai dau d-nei Gosp, mai reducând astfel și cheltuielile casei, să mai scriu la toate cele pe care le-am început sau pe care le am în cap, să mai citesc măcar câte puțin, că înainte vreme, nu lăsam din mână cartea, până n-o terminam. Mi s-a lenevit creierul. Că e și el parșiv: dacă poate să “șadă” numai, și să nu “cugete”, e fericit!

Să trec la altceva: Marco Polo – Marcopolo – Marcopola – Marco Pola – Marcu Paula – Paula Marcu. Țsta e pseudonimul pentru Beijing: Paula Marcu. Dacă ne ducem și dacă reușesc să scriu “Jurnalul Marcopolei”! O fi cam pretențioasă și cam fără modestie această găselniță? Mai vedem. Dar îmi place să mă joc cu cuvintele!

În lumea înconjurătoare s-a petrecut un marș al homosexualilor, care s-a lăsat cu altercații, bastoane de cauciuc pe spinările oponentilor, etc.

Trebuie să-l hrănesc pe Bulă, că scâncește la mine cerșind ceva de papa.

În altă ordine de idei, azi s-au împlinit 40 de ani de când ne-am căsătorit. 40 ! Și copiii, 1 an. Primul. Și simt că a fost și fericit. Să le dăruiescă Dumnezeu mulți și fericiți înainte, mult mai mulți decât ne va da nouă! Am primit flori de la copii și s-a făcut un buchet frumos ca o mireasă, mai mare dragul să ridic ochii de pe taste și să-l privesc pe deasupra ecranului! Le-am oferit și noi dragonașul de bronz, icoana, din partea lui Gabi, și ceva cosmetice într-o preafrumoasă cutie. La mulți ani!

REVENIRI

6 nov. 006. N-am mai scris de șase luni. Mi s-a întâmplat ceva urât, ceva ce vreau să uit, nicidecum să păstrez pe hârtie. Poate o să spun totul peste mult timp, după ce-mi voi linge rănilor și vor cădea cojile de pe ele. Nici nu credeam că voi mai fi în stare să scriu vreodată.

Azi m-am dus la fată la spital. S-a internat pentru o operație de chist ovarian, la care s-au mai adăugat și două chestii a căror denumire nu-mi vine acum în minte, deși o știu, pe uter.

N-am prea dormit noaptea trecută, cu grija ei, dimineață m-am agitat cu o șarlotă, am rugat-o pe Lili să prepare piure cu copănel fript, i-am cerut lui Lenuș niște plăcintă cu mere, că ieri a fost ziua ei de naștere și a făcut o plăcintă reușită. Deși trebuia să plec abia pe la ora 14, m-am îmbrăcat și mi-am făcut sacoșa încă de pe la 11. Așteptând să treacă vremea, mă stresez din ce în ce, astfel că pe la 13.30, nu mai pot să mă abțin și plec. Nici n-ajung în stație și începe să mă doară burta. Parcă plecam din India. Atunci am mai pățit așa. De stres! E drept că până în Giulești e ceva distanță. Când pornește maxitaxi-ul mă mai liniștesc, mă uit pe geam, de la un moment dat sunt în plin necunoscut, habar n-am pe unde trece mașina asta, văd pe o stație Sos. Sălaj, fără să recunosc nimic din ce era pe acolo acum treizeci de ani, când pentru o vreme am locuit în zonă, mă întristez când realizez (iar!) cât timp a trecut și din nou mă apucă crampele! Mai trece o jumătate de oră și ajung la Bricostore, cobor, întreb unde e spitalul, mai merg pe jos ce mai merg, dau și de spital, ajung însfârșit și la fată. E cam palidă, nu prea poate vorbi că o apucă tusea, dar, în linii mari, e bine. Ca după operație. Eu stau ca pe ace: burta! În cele din urmă nu mai pot și plec să caut o toaletă. Mă întorc, mai vorbim ce mai vorbim, nu vrea să păstreze nimic din mâncarea pe care i-am adus-o, mă duc după infirmieră și după asistentă să le dau câte două sute pe care le pregătise Nana. Și iar mă apucă crampele! Fir-ar să fie de viață! Trebuie să plec.

O rog pe fată să nu se supere și plec după numai o oră de la venire! În loc să fi stat cu ea măcar până venea Victor. Pe lungul drum către casă abia mă țin! Ce rusine! Ce ridicol! Ce jalnic! Ce trist!

Când ajung în cele din urmă acasă, problema nu mai e atât de acută, și după ceva timp trece de-a binelea, ca și când n-ar fi existat. De, nu suport eu să mă îndepărtez prea mult de casă!

GÂNDURI FĂRĂ ROST

Fără rost, pentru că vreau să reîncep să scriu deși nu am nimic în capul ăsta cu gelatină în loc de creier. Dar din ce stau și finisez cocleți, dintr-aia îmi vine din ce în ce mai greu să-mi aglutinez ideile, d-aia mi se pare inutil să scriu; și orice idee, lipsită de importanță. În fond de ce ar trebui să fie “mare”, doar scriu pentru exercițiu. Să nu mă trezesc mâine-poimâine că nu mai am nici un gând prin creier (că e al naibii de parșiv și de leneș și știe să găsească scuze sau motive, numai ca să intre în dulcele far niente în care se simte atât de confortabil!). Oi fi citit eu în tinerețe, pe când eram însetată de filosofia indiană, despre liniștirea și golirea creierului de orice gând pentru a lăsa să pătrundă în locul rămas vacant toată binecuvântarea, iubirea și pacea Iluminării. Dar n-am reușit să depășesc niciodată stadiul de început, acela de a mă lenevi chiar și în gândire, dacă e posibil așa ceva. Bine, vorbesc de gândirea creatoare, de fantezie, de visare. Că în ce privește grijile, bazaconiile, prostia – nu pot să mă plâng. Nu pot nici să dorm noaptea din pricina lor! Dar lasă că mă voi dezlănțui eu, vorba lui Ani Mendea, care m-a sunat ieri și m-a încurajat să mă apuc de pictură. Eu mă cam codesc, că mă cunosc eu ce-mi poate pielea. Mai dau și banii pe culori, mâna n-o să mai vrea să funcționeze, o să mă desumflu: că, la ce bun, că nu mai sunt în stare, etc. La care ea, Ani,: lasă, mă, o să-ți fie greu puțin, la început, până te dezlănțui, după aia... o să vezi! Dacă îmi iau inima în dinți și risc să cheltui ceva bani pe culori, va fi numai din pricina acestei figuri de stil, cu “dezlănțuirea”! Parcă mă regăsesc într-unul din sclavii lui Michelangelo și simt cum mă umplu de forță, strădanie și dorință! (Creatoare!) Sper că am reușit să-mi scot subtila autopersiflare în evidență!

G a plecat aseară în deplasare la Bistrița. Nu am putut să adorm până în zori, că mi-e urât singură. Am “auzenii”! Cum ce-s alea! Unii au vedenii, eu am auzenii. Sună telefonul, sar la el și nu e nimeni, bate la ușă, idem; îl mai aud și pe Bulică izbindu-se de ușa dulapului. De trozneli, răsufări și suspine, nu mai zic. Sunt mai rare, dar sunt și ele, mai ales dacă nu mai e altcineva acasă! Azi m-am dus iar la florăria de la BIG după dulapiorul de ratan, cadoul de Crăciun pe care aș vrea să i-l dăruiesc fetii. Degeaba. O să mă mai duc și mâine. Poate am noroc să-l cumpăr înainte de a cheltui banii!

Mai greu îmi merge cu tricotatul. N-am nici un spor! De vreo zece zile mă chinuiesc cu o căciuliță, tot pentru fată, și n-o mai termin. Și cred că sunt vreo opt-nouă gHEME diferite de făcut tot atâtea căciuli. Și un fular sau două. Nu pot să mă concentrez, ce mai!

R E C V I E M P E N T R U B U L I C Ă

Încercam să-mi amintesc un pseudonim pe care mi-l găsisem mai demult și a trebuit să caut în urmă. A trecut mai mult de un an de când am deschis Jurna Lamarul. Câte vise s-au risipit de-alungul acestuia! Finlanda, China, Portugalia... Destrămate toate! Nimeni nu ne mai vrea la vârsta asta! Sau or mai fi și alte motive? Că G nu e chiar cât mine de bătrân.Hm! Și ne mai puneam problema lui Bulică! A murit și el, sărmanul, pe 4 octombrie, 2006, la aproape 20 de ani. Pe 30 nov. ar fi împlinit 20. Ca un puișor, liniștit și fără chinuri. A venit în bucătărie, l-am luat în

brațe să-l pun la locul lui și s-a înmuiat ca o cârpă de cum l-am ridicat. Cîteva, două sau trei minute mai târziu, n-a mai respirat. Nu s-a zbătut, nu a plâns, nu s-a speriat. O moarte pașnică, aș putea spune. L-am îngropat în spatele blocului și trec pe acolo în fiecare zi, gândindu-mă la el. O să plantez la primăvară un arbust peste el. Încă îmi lipsește, încă mă mai trezesc vorbind cu el, și încă mai ezit să calc pe locul unde se afla așternutul lui. L-am adus în sân, că era iarnă, l-am corcolit și îngrijit ca pe un copil. Doamne, cât îmi lipsește, mai ales când sunt singură în toată casa, pentru mai multe zile.

Poate am mai scris despre moartea lui Bulă. Am uitat.

Sunt singură și urmăresc, pentru a cât-a oară?, Stăpânul Inelelor.

Cartea pe care o iubesc atât de mult, încât, dacă ar fi posibil să iau cu mine ceva în lumea de dincolo, pe aceasta aș lua-o. Nu Prințul Cel Trist! Oricum, dacă e adevărat că luăm cu noi ceea ce am dobândit ca învățătură și înțelepciune, pot spune că port în minte, suflet și inimă această carte.

Niciodată nu mi-ar fi de ajuns, n-aș putea spune că o știu, că am văzut și filmul ori de câte ori am avut prilejul. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Tolkien pentru darul pe care l-a făcut oamenilor. Mă rog, unora. Mie, în orice caz. Deși mă dor ochii, o să recitesc iar și iar Inegalabila Carte. Am și filmul dar nu știu pe unde s-a rătăcit, printre cele ale fetii. Poate o să-l găsesc vreodată.

De când nu mai există Bulică îmi e urât singură acasă. Și G care se tot duce să se “deplaseze” prin țară! Și nu mă lasă să-mi iau măcar o muscă de companie. O să mă sperii și o s-o iau razna! Ca să mă înveselesc am tot ieșit din casă și de fiecare dată am risipit câteva sute de mii pe nimicuri. Dar gata, mâine vine și mă potolesc. Mai am doar noaptea asta de trecut cumva. A, am cumpărat o casetă cu “Ghiță” a fetiței lui Stratan și o să o ascult până târziu.

Gabi a fost iar pe aici și ne-am uitat împreună la Divertiși. Am vorbit de una, de alta, am mai consumat ceva timp. Copiii au trecut și ei pentru puțină vreme, au plecat, am rămas cu Gabi. Acum am rămas iar singurică, pe cont propriu. Mă mai uit pe geam la căteii din alee, mă mai uit la tv, dar parcă am marmeladă în loc de creier, nu pot să înnod două gânduri. Decât să mă ramolesc de-abinelea, mai bine lipsă. Iar mi-e mai frică de viață decât de moarte. Așa pățesc în singurătate. Mă depresez. Ce ziceam, că mă apuc să citesc? Aș! Ce, pot? Numai o integramă, două și pe urmă... blank. Mai bine tac! Și ce să fac eu până dimineață, că e abia miezul nopții!

Ar trebui să-mi fac curaj și să scriu despre otrava ce mi-a fost deversată în suflet astă vară, poate mă eliberez și pot să scriu din nou. Dar e atât de mult, atât de covârșitor și de absurd, încât nu am încă putere să-mi readuc nimicnicia și mizeria omenească în minte. Mă gândesc că dacă spun, poate mă curăț.

CLEOPATRA

Cineva, nu știu cine, dar intuiesc, mi-a turnat amar în suflet. Că așa sunt unii oameni, de ce să nu facă un rău cuiva, dacă așa vor ei. M-a otrăvit și încă nu am găsit antidotul! Trebuie să o “debordez”, cum zicea mamaia! (De unde o fi știut ea cuvântul ăsta, că n-a călătorit în viața ei cu vaporul?)

Măi, fetiță Cleopatra, în dimineața asta mi-ai umplut inima de gingășie, de puritate, de iubire, pace și recunoștință. Binecuvântată să fii tu și părinții tăi! Sunt atât de împăcată cu viața și cu lumea, încât nu mai vreau să îmi reamintesc nimic murdar, urât și dezumanizant! Mai bine amân, nu-mi mai răscolesc mintea și nu-mi mai amărăsc sufletul și astăzi.

Nu, încă nu pot să scriu.

CĂLĂTORIE DE PLĂCERE

Am pornit cu Lenuș la cumpărături. Fiindcă trebuia să cumpere vreo 70 de prosoape (pentru parastas), s-a gândit că cel mai profitabil vad este complexul Europa, unde toate cele sunt mai ieftine decât oriunde altundeva. Înainte de a pleca, sun la Fi-mea să o întreb dacă nu vrea ceva de acolo. Nu vrea, dar bagă morcovul cu “aveți grijă cu banii, că e periculos”! Bine... Luăm un 781 supraaglomerat până la Sf.Gheorghe. De acolo, tramvaiul 21, care nu mai merge până la capăt, ci ne dă jos cu două stații înainte. Circulație bară la bară, nici urmă de autobuz care să ne ducă mai departe, așa că hai pe jos! Ca să ne fie drumul mai ușor, aprindem, desigur, țigările. Pe trotuar, și pe stânga și pe dreapta, tarabe cu nimicuri, deținute de țigani care fac “comerț” și se iau de noi. Parcă s-a făcut mai frig decât fusese la pornire. Eu, cu capul gol și cu mânecă scurtă pe sub jachetă, simt destul de acut diferența. Un țigan mă trage de mânecă și mă întreabă câți ani am! 70, îi răspund, iar el mă admiră și mă laudă că umblu cu capul gol pe frigul ăsta! “Ți-ai găsit gagiul!”, mă invidiază Lenuș, de sub pălărie. Și eu ridic nasul pe sus, ca să mă dau fițoasă. După cea de a doua țigare și mai bine de o oră jumate de la pornire, ajungem și “intrăm în Europa” Poate “Țigania”! Toți “comersanții”, 99% erau țigani! Ce chinezi? O singură mutră asiatică rătăcită printre tuciurii. O harababură pe care n-am întâlnit-o nici la Chor Bazar, (târgul hoților) în Delhi, acum aproape 30 de ani, unde te puteai duce să îți răscumperi lucrurile furate, dacă, din întâmplare, dădeai de ele! Cât despre prețuri, erau cam la fel cu cele de la BIG. Am colindat pe ici, pe colo, am cumpărat câte două maieuri negre pentru bărbați, tot întrebând în dreapta și-n stânga unde naiba găsim prosoapele chinezilor. Când găsim ceva corespunzător, vânzătorul e tot țigan, dar nu mai ținem seama de acest amănunt. Lenuș obține o reducere de 4 lei noi la bucată. Adică 280000. Ca să nu mă plictisesc, îmi cumpăr o căciulă de care nu aveam absolută nevoie, mai ales că luasem una de acasă, pentru orice eventualitate, în traista de pe propriu-mi umăr! Punem cele 70 de prosoape în trei sacoșe mari, eu iau una, Lenuș, două și pornim spre ieșire. Mă simt obosită, amețită de atâtea răsuciri de cap într-o parte și-n cealaltă, nu mă mai interesează nimic după mai bine de o oră de cercetări. Vreau acasă, mai ales că începe să mă doară și burta. (Și doar mă avertizase Lili că acolo n-am unde...) Dar... Lenuș se opreste la o tarabă cu cuverturi de pat, și cumpără una mare, ambalată într-un fel de valiză mare de plastic. Zadarnic o întreb cum o cară până la tramvai, cum ne urcăm cu toate boccelele în orice mijloc de transport!. Nici nu vrea să audă. De nervi, îmi cumpăr și o pereche de pantaloni de trening! Măcar să mă aleg și eu cu o cheltuială din călătoria asta! Îi mai iau o pungă cu prosoape, ea se huțupește cu valizoaia și cu cea de a treia pungă cu prosoape și plecăm. Târșă-târșă, ajungem la fostul capăt al tramvaiului și printr-o minune urcăm cu tot calabalâcul în nu știu ce maxitaxi. Eu găsesc un loc tocmai pe ultimele scaune, în fundul mașinii și aceasta mă zgâlțâie mai rău decât un taur la rodeo. Și mă doare burta!... Lenuș s-a așezat mai la mijloc, cu toate pungile cu prosoape, eu cu valizoaia, nu putem să vorbim, mă ambalez din ce în ce, iar când coborâm la Bucur Obor, sunt ca un vulcan, gata să explodeze pe toate părțile! Ea, că vrea să-și aprindă o țigare! Eu sar cu gura că trebuie să luăm un taxi, îl plătesc eu, zic, ei i se pune paraponul, că ce, adică, ea nu poate să plătească, se jignește, ia un taxi din stație, trage de valiză, să le care ea pe toate, eu n-am cum să-i explic ce m-a apucat, pune botul și până acasă nu mai vorbim: ea – de supărată, eu – de burtă! Când ajungem iar tragem de boccele, o ajut până la scară și dau fuga acasă. Uf, în sfârșit! Peste vreo două ore o sun s-o întreb dacă i-a trecut supărarea, ea dă să țipe la mine, apuc să-i explic urgența, o lasă mai moale cu scandalul, dar cred că nu i-a trecut de tot! Nici n-am mai jucat canastă! Erau “ocupați”! Până mâine îi trece, dar tot n-am scăpat de dădăceală.

Până la urmă, economia de la prosoape s-a dus pe taxi! Puteam să le luăm de la BIG și economiseam timp și nervi, și nici nu ne mai oboseam atât de tare. Asta e părerea mea. Pe a ei n-am aflat-o încă, dar mâine o s-o aflu eu, pe pielea mea!

Oricum, nu mă mai duc în viața mea “în Europa”!

MOȘ “NICIO LAIE”

Anul ăsta mă simt prost că nu am mai avut bani pentru cadourile prietenilor. Tare rău îmi pare. Sper să fiu în stare ca de Crăciun să le fac tuturor câte o bucurie, cât de mică, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Ba nu! Am înșfăcat milionul de la Lenuș și l-am terminat, aproape, pe diverse prostioare, am făcut cinci pachetele pentru gagicile mele, am mai dat bani și moșului de la Ethos, și băbuței de la biserică, am aprins și 20 de lumânări pentru morți și vii, am mai încropit un pachetel cu un radio mic pe care îl aveam prin casă și un joculeț, pentru băiatul lui Adrian, care își făcea lecțiile la Lili, le-am dus pe toate și acum sunt liniștită.

Și, după cum la barza chioară îi face Dumnezeu cuib, vine G acasă și mă întreabă:”cât costă canapeaua ta?”. 35 de milioane, zic. “E, p..., nu ajung!” și-mi dă 26, banii pe traducerea pe care o făcuse în 1997 și nu fusese plătit. O.K. 5 merg la copii, restul se dedică sărbătorilor. Ura! Mulțumim, Doamne.

Azi eziua bucuriilor! A sunat Elena B. să-mi spună că Andreea e mai bine! I-au schimbat tratamentul și există șansa ca, după o perioadă de terapie, să o accepte pe maică-sa, pe Elena adică, în preajma ei. Elena era optimistă și parcă mai încrezătoare, după voce. Prin februarie sau martie se mută cu totul în București. Mă bucur pentru ea și, mai ales pentru Andreea.

VARIANTĂ DE GUVERN

Uite că i-am luat-o înainte lui Voiculescu Felix (hm, cum naiba și-a luat ăsta tocmai acest nume de colaborator? Că era numele lui Bulică și, dragul de el, n-a avut nimic de-a face cu securitatea!). Ieri, stând noi la un pahar de cola și amintindu-ne din tinerețe, zice G.:...”când eram în liceu, la Găiești, am făcut un guvern al clasei. Au mai venit și alți colegi, din alte clase, am pus cotizații pe care le strângea Stan, ministrul de finanțe. Și să știi că a funcționat! Erau mulți elevi care ar fi dorit să fie miniștri.” Așa că ne-am apucat și noi să “construim”, cum zice Stolo, un nou guvern, de rezervă:

- G, desigur, Prim Ministru, că se pricepe foarte bine să dea ordine și dispoziții tuturor celor care au ghinionul să-i fie prin preajmă.
- Tot G, suplimentar, ministru la Învățământ și Educație.
- Eu, Ministru de Finanțe, că mă pricep de minune la cheltuirea bugetului și, oricum, rămâne în grija mea să mă descurc cu banii care mai rămân după plata angaralelor, care tot în sarcina mea cad.
- Nana, Ministru cu Integrare și cu Relațiile Externe. Interimar, și la Cultură, Arte și Turism Extern
- Victor; Ministrul Dezvoltării, Cercetării și Resurselor fizice și psihice ale forțelor de muncă.
- Lenuș, Ministrul Comerțului, Aprovizionării (cu second handuri) și Rezervelor (alimentare).
- Mihai Popescu la Ministerul Minelor, Rezervelor subsolului și Turismului intern.

- Lili, Ministrul Muncii, Relațiilor cu cei plecați la muncă în străinătate și cu pensionarii.
- Costică, Primarul General al blocurilor D3 și D4
- Gabi, la Ministerul Cultelor și Construcțiilor Civile și Religioase.

Mai avem ministere libere, o să ne mai gândim și o să facem propunerea finală la prima întâlnire a Cabinetului.

Azi G a primit un banc pe e mail cu ce fac un englez, un american și un evreu când găsesc un gândac în ceașca de cafea. Englezul aruncă ceașca cu cafea în stradă, americanul cheamă chelnerul și-i cere alta, iae evreul acuză Libanul, Hezbollahul, cere ajutor militar americanilor, amenință cu războiul și se plânge la ONU de antisemitism. Și mi-am adus aminte de ceva asemănător, dintr-o deplasare la Alba Iulia, cu Cristina, Tereza și nu mai știu cine. Bineînțeles că eu sunt cea care găsește gândacul de bucătărie în cana cu cafea! Văd ceva, bag degetul și scot frumusețe de gândac. Dau cana deoparte și renunț. N-aveam alți bani să cer alta. Tereza zice.”N-o mai vrei? Dă-mi-o mie!” Ia-o, zic, doar n-ai de gând s-o bei! Ea cheamă revoltată chelnerul, îi arată găngania și-l amenință cu condica de reclamații. Omul se scuză, pleacă și se întoarce cu altă cafea, pe care Tereza o bea fără să se jeneze și fără să se gândească la mine! De, mie nu mi-a dat prin cap să cer ajutorul americanilor!

FĂRĂ

Cred că ar trebui să pun data (22.01.07) din când în când, că nu mai știu dacă am spus despre toate prin care am trecut în ultima perioadă.

Pe 1 ianuarie, că tot începeam anul cel nou, s-a stins Măriuca, fata lui Gabi, de-o seamă cu Nana. Au crescut împreună. Era ca fiica noastră. Mi se rupe inima de ea și de Gabi. Aș vrea să știu cum s-o ajut pe Gabi să treacă peste această nenorocire, căci ce poate fi mai nimicitor pentru un părinte decât să-și ducă propriul copil la cimitir! Simt ce este în sufletul ei și mă doare, mă doare. Ne vedem aproape în fiecare zi și mă străduiesc s-o ajut din tot sufletul cu tot ce pot.

E dureros de greu să nu-mi pierd liniștea, calmul, judecata și firea în astfel de situații covârșitoare. S-au adunat cam multe nefericiri și disperări în sufletul meu, în ultimele șase-șapte luni, despre care n-am putere să vorbesc și care mă macină mărunț-mărunț. S-au năruit speranțe, am pierdut prieteni, nimic din ce am încercat nu a reușit. Nu știu cum să mă adun iar într-un tot.

D E R U T E

Nu știu ce pisici s-a întâmplat, dar mi-au apărut două Jurnale Mari! Unul se oprește la pag. 32, celălalt, continuă! De ce? Cum? Nu știu ce-am făcut, pe ce am apăsător, dar e de două ori! S-a rablagit de tot computerul ăsta. Ori e supărat pe mine, că în afară de joculețe, nu-l mai folosesc decât la “consumul de apă”! El știe!

Apropo de computer, ieri am achiziționat un monitor nou-nouț, LG de 19 inches. În trei rate. L-a adus Costică, l-au montat copiii, aseară. De atunci nu mai merge internetul! G dă vina pe mine, că dacă nu mă apuca schimbarea... Ce-are asta de a face cu prefectura, iar nu știu, da' nu e mai confortant să-ți scoți nevasta vinovată?

Da' las' că îl pârăsc pe G chiar acum, ca să țin minte cât de atent este dumnealui în tot ce face: \Ieri a avut cursuri la Târgoviște. M-a pus să-i încarc telefonul în seara dinainte. Cum n-a fost gata până să se culce, după ce s-a încărcat i l-am pus pe frigider lipit de ceașca cu cafea, pe care și-o pregătise de cu seară . Am vrut să i-l pun pe ceașcă, dar m-am temut să nu cadă în ea,

fiincă frigiderul se zgâlțâie când pornește motorul. A plecat dis de dimineață fără să mă mai trezească. Când m-am sculat, drept la frigider m-am dus, să văd. Nu îl luase. Ori l-a uitat, ori nu a mai vrut să-l care, îmi zic. Treaba lui. Când s-a întors, “nu m-ai sunat” îmi zice, de cum intră pe ușă. “Cum să te sun dacă ai uitat telefonul pe frigider?”, zic, râzând în barbă-mi, că nici măcar n-a observat lipsa acestuia. “Ba îl am” zice, căutându-se prin buzunare. “Uite-l, mă”, i-l arăt eu. “Te pomenești că l-am luat pe al fetii” se sperie el. Cum seara fata nu-și găsea telefonul și se văita că și l-a uitat acasă, dau să pun mâna pe telefonul fix s-o sun s-o liniștesc că i-am găsit obiectul. Noroc că n-am apucat! “Uite-l”, zice într-un târziu și scoate din buzunar telecomanda radioului!!! E, întâmplarea asta m-a uns pe inimă pentru toate afronturile pe care i le-am supotat în ultima vreme! Și se mai ruga de mine să nu-l spun, mai ales lui Lenuș. Dar tot l-am spus, la copii, care s-au amuzat copios, pe seama lui! Na! Iar eu râdeam în sinea mea de situația atât de jenantă pentru el, dar și amuzantă, în același timp!

Pe cei cuțulani simpatici de pe alee i-au luat hingherii acum două zile. Trist. Se pare că a făcut careva reclamație. Dar alte suflete mai bune s-au dus după ei. Azi au adus-o pe cea mai mică înapoi, vaccinată și cu cip în ureche. Pe ceilalți doi, mai măricei îi aduc mâine, când li se vor scoate firele de la operațiile de castrare. Trebuie să văd cine a dat banii pentru ei și să contribui și eu cu cât voi putea. Mâine, după ce plătesc lumina, să văd cu ce mai rămân. Mă bucur pentru ei, mă bucur că mai există suflete miloase.

O ZI MAI PUȚIN

Mi-a rămas de trăit o zi mai puțin din câte aveam de dimineață! Zi ce mi s-a risipit toată pentru o treabă care, cu câțiva ani în urmă, nu mi-ar fi solicitat mai mult de două-trei ore! Mă mișc tot mai încet și mai greu, indiferent ce fac: morcovii se răsucesc și refuză să fie curățați, cartofii sar din mâini de-odată cu cuțitul care mă mai și ciupește, capacele fug de pe oale, lingurile de lemn se pitulă și nu se află niciodată acolo unde știu că le-am pus, picioarele mă dor, șalele mă dor, gura mi se usucă după o țigare, gâtul după o gură de cafea, corpul țipă după fotoliu, câmpii urlă după mine. Dar sunt tenace. Și meticuloasă. Și încăpățînată: do it, or die! And I did it! I-am promis fetii că îi gătesc eu pentru ca ea să aibă timp să se pregătească pentru examenul de mâine. Deși mi-e teamă, ca de fiecare dată, că n-o să-mi iasă mâncarea gustoasă, este mulțumită, har Domnului, și mă relaxez, în sfârșit, pe seară. Când ieșea pe ușă către casa ei, mă lasă să înțeleg că nu s-ar cam duce la examen! Eu am stat toată ziua mea grămadă pe aragaz, taică-său a lucrat cu ea grilele de examen, iar ea nu crede că se prezintă la test! Că trebuie să se trezească de la șase pentru a ajunge acolo la ora opt. Parcă ar fi după dorința fiecăruia!

Iar am aflat de moartea unei cunoștințe! Anul ăsta a pornit din prima zi cu o moarte iar asta este a treia în trei săptămâni! Un fost coleg de serviciu. Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în pace. A fost dl. Bostaca.

Azi noapte iar am adormit spre ziuă. N-am putut. Nu mi-era somn. Am citit din Jurnalul unui bătrân nebun, am terminat integralele, m-am mai uitat pe Discovery, mi-am mai pieptănat amintirile...

Dar în noaptea asta ce-o să fac? Poate o să mai scriu, că am destule despre care îmi vine greu să-mi amintesc.

ZIUA URMĂTOARE

Ba, s-a dus la examen! Și l-a și luat! Cu șase, e drept, dar ținând seama de faptul că abia aseară a aflat de el și că nu citise nimic, e ok. E deșteaptă, fata, ce mai. Mamă, ce bucuroși suntem! De dimineată ne întrebam dacă s-o fi dus, ne era frică să sunăm, făceam socoteli cam la ce oră ar putea să ne dea ea de veste, eu ziceam că peste vreo patru ore, el zicea că o juma de oră, plecasem la ziare, îmi uitasem banii, m-am întors și tocmai mă gândeam că de data asta n-o să-mi mai meargă bine cu întoarcerea din drum, aud telefonul de pe scară, năvălesc înăuntru și iată: vestea cea mai bună! Și am găsit și toate ziarele!

Mă duc să le încălzesc mâncarea, că vin la masă! Hei, și cu câtă bucurie mă duc!

ȘI CEALALTĂ

Ura! Ura! A luat opt a examenul de astăzi. Era veselă, încrezătoare și cu chef de școală. Și eu, și tacă-său - în cel de al nouă-lea cer.

Mă pregătesc să plec la shopping. Să fac niște nebunele.

S-a înnoptat de mult timp. Sunt amărâtă că cineva foarte rău a luat cuțulanii, pe toți trei și i-a dus de aici cine știe unde. Erau atât de speriați, de traumatizați că nici n-au mai vrut să doarmă în cotețul din care fuseseră luați, deși a fost ger azi noapte și aveau și dureri, că fuseseră castrați. Pe cea mai mcă o luaseră încă de ieri dimineată. Mi se rupe inima pentru ei, cred că mi-a crescut tensiunea, că-mi vâjje urechile și sunt amețită. Doamne, între ce fel de oameni trăim? Cum să le fac eu față? Dă-mi putere, Doamne, să pot trece mai departe, te rog. Îmi plânge sufletul pentru ei.

TOANE

E luni, m-am trezit târziu, cu un acut sentiment de vină.

Din nou am o groază de treabă pe cap iar eu am cu totul alte preocupări, de care nu trebuie să mai țin seama. În primul rând vreau să văd Tânăr și Neliniștit-ul, pe care l-am sărit de vreo săptămână. Știu că se uită toți la mine cu superioritate condescendentă când vine vorba despre serial, dar asta e. Il urmăresc de câțva ani și nu mă voi opri acum numai pentru că nu mai e la modă!

Unui om bătrân nu-i poți pretinde să acționeze ca unul de 30-50 de ani. Nu poate. Mie nu-mi cere nimeni altcineva decât mine, dar tot mă umplu de proteste. El, (omul bătrân), are preferințele lui în activitate (chiar dacă asta înseamnă just siting and doing nothing). Dar, mai ales, are mood-urile sale. Aproape mereu preferă să facă altceva decât trebuie, în funcție de starea psihică. Care stare depinde de mulți factori: de vreme, de felul în care a dormit peste noapte, de junghiuri, de dispoziție, de gânduri, de nevoile personale și, de ce nu, de plăcerea de a face sau nu anumite lucruri. De la o vârstă încolo, omul nu mai este interesat de problemele de zi

cu zi. Se retrage în lumea lui, din care n-ar mai vrea să iasă și pace! Dar problemele astea de zi cu zi, uite-așa se agață de el, ca săculeții de nisip pe nacela unui balon și-l tot trag înapoi, în realitate. Și nu-l lasă să se ducă în lumea lui. De-aia se retrăgeau în pădurile din Himalaia bătrânii indieni: să scape de leșt. Na, că trăsei concluzia!

Mă duc să pornesc mașina de spălat, să pregătesc varza cu carne, să pun aspiratorul, să șterg praful, să mai fac câteva rânduri la căciula lui Victor, că a venit gerul, să dau drumul la radio, să mai fac o integramă, să mai dau un telefon, să mai citesc o pagină, două, să mă mai uit pe pereți. Cred că o să mă descurc eu cumva până spre seară. Hai, la treabă! Toarnă-ți încă o cafeluță, aprinde o țigare și vezi pe unde sunt integramele alea!

Hi, uite cuțlanii!! Ce bine! Sărmanii, n-au mai dormit în coteț, de frică. Au dormit pe sub mașini și nici nu li s-a auzit glasul, au tăcut mâlc. Bine au făcut, ca să nu mai deranjeze pe nimeni! Le-am dus fripturicile alea pe care le pregătisem pentru ei aseară. A venit și baba Tița, abia a urcat până la T J la ușă. E bătrână, ce vrei. Mai batrână decât mine. I-am dus și ei ultimele două bucăți de friptură. Gata, mi s-a schimbat mood-ul. Sunt veselă și în stare de orice faptă de eroism!

Stai, că mai am o veste bună: lui Gabi i-au mărit pensia și cei de la Uniunea Arhitecților, unde plătise ea anul trecut peste 10 milioane contribuție, în acest scop, dar, nu mai știu din ce cauză, le pusese cruce și-și luase speranța. Uite că Dumnezeu a ajutat-o. Mă bucur și din acest motiv, și mă duc cu avânt să toc varza! După ce fumez o țigare, desigur.

Da, da! Vezi să nu! Că a venit Lenuș și am stat o oră la taclale, că eram nevorbite de multă vreme. Am mâncat și fornetti, am băut și cafeluțe, ne-am făcut dărilor de seamă și planurile de viitor, ca-n vrenurile bune, ce mai! Ea e în focurile nunții lui Dan, care se produce peste vreo două săptămâni. O înțeleg și mă bucur pentru starea ei de spirit. E foarte plăcută așteptarea evenimentelor fericite! Trebuie să știi să te bucuri de ea și să prețuiești fiecare moment al acestui fel de așteptare! E, de-ajuns cu bucuriile. Ia să trec la varza aia! Intre timp s-a terminat și a doua mașină și trebuie să întind mai întâi rufele și să încarc din nou.

Pauză de o țigare.(care se fumează singură și tristă). Timp de peste două ore am robotit la masa creștină, bombănind pe toată lumea și pe mine însămi. Mi-am ridicat glicemia și m-a apucat urticaria. I-am spus să cumpere o singură varză, nu, a trebuit să ia trei, “să fie”, precum “plășmile” din reclamă. Am început cu cea mai mare oală, și n-au avut loc! A trebuit să împart materia primă în două oale, și am făcut “varză”, dacă se putea mai mult, totul în jur: aragazul, dulapul, gresia, plus alte două cratițe ajutătoare, linguroaie, cârpe, care au necesitat toate, spălare. Plus nervii mei! Dar am pornit-o pe varză. Am mai întins un rând de rufe și încărcat cea de a treia mașină. De, cum naiba il cheamă...a, aspirator, nu mai poate fi vorba. Nici de șters praful. Mai am de prăjit niscaiva pești pentru noi, că acuma vine G cu foamea după el, ca vaca după vițel. Dar tot mai stau cinci minute să-mi trag sufletul și să-mi ostioiesc orgoliul.

Așa, îi prăjii, pusei o varză la cuptor, ailaltă fierbe deasupra, spălai încă un rând de vase și mi s-a terminat rezerva de voință. De-acum în colo merg doar pe inerție. După ce am prăjit peștele am constatat că mai avem ciorbă și mâncare de cartofi! Cooperativa “Munca în Zadar”!

Iar am sărit serialul! Lasă, că-l văd mâine dimineată. Am pus la cuptor și cea de a doua varză, am mai spălat un rând de oale, care fuseseră cu ciorba și cartofii, i-am preparat ceaiul de slăbit lui G, am frecat la baie tot ce era de frecat, am întins ultimul rând de rufe pe ziua de azi, ar mai fi de-o mașină, dar s-a umplut balconul. Acum voi sta și voi huzuri pe fotoliul ăsta cu groapă până sosește G acasă, și mă voi gândi la galaxia “Ochiul lui Sauron”! Și voi fuma o țigare de la altă țigare, până îmi fac plinul.

A sosit și G, i-am încălzit masa, l-am îndopat și cu mâncarea rămasă de ieri și cu varză, că-i ploua în gură. Apa s-a oprit, deci vasele mai așteaptă. Acum stau și-l ascult citindu-mi ziarele și numărăm pe degete care dintre ziariști mai ține cu Băsescu. Și ne uităm și pe Hallmark la Călătorie spre Vest. Mă lăudai și eu cu cât scrisai azi. “Păi, scrie, Rodico, să câștigăm bani, să avem cu ce plăti imputațiile pe care ni le pun ăia de la audit la plată!”, zice el, că vor să-l pună să

plătească taxiurile cu care s-a dus la aeroport când pleca noaptea în delegații peste hotare (de, dacă n-am fost în stare de-o mașină proprie!), sau biletele de metrou din New York și alte orașe. Era să-i “impute” și 800 de dolari că pierduseră cele contabile factura, noroc de faxuri, telefoane și emailuri, că a sunat în Honolulu și i-au și trimis pe fax factura din nou! Nu mai termină odată! Sunt cinici și lipsiți de respect, vorbesc cu G ca și cum ar avea ceva pitulat sub fustă! Și mai stau încă două săptămâni, abia atunci o să știm ce și cât trebuie să plătească. Poate n-o plăti el și după ce-o să iasă la pensie! Și oare de ce, că el a tot făcut foamea pe acolo ca să economisească cât de cât din diurnă. Te pomenești că o să îi ceară înapoi și ce n-a mâncat pe acolo! Dă-i în mă-sa, și-au și găsit marele profitor. Chestia e că dacă îi cer vreo trei-patru sute de dolari, de unde naiba îi dăm înapoi?

“Ei, și ce? E o distracție,” zice G.

“Da, da, mai ales să plătești după ce ieși la pensie!”

“Ehei, să vezi ce te mai distrezi când oi plăti și după ce mor eu” îmi răspunde plin de umor negru, pe care eu nu-l gust de fel!

În altă ordine de idei, s-a întors și cățelușa cea mică acasă! Acum sunt toți trei împreună. Azi noapte, am aflat, i-a băgat Adrian la ei în spălătorie. Cred că trebuie să-mi revizuiesc părerile generale despre oameni! Sunt copleșită de bucurie că s-au adunat iarăși toți trei cuțulanii.

Am aflat un secret. I l-a spus Ina. lui G să nu-l spună la nimeni. Sigur că mi l-a spus mie și fetii, dar noi nu suntem “nimeni”: o să aibă un copil, d-aia se căsătorește mai repede. Dar asta e un “secret” plin de bucurie! Și mai știu încă un secret asemănător, numai că în cazul ăsta, e vorba de tatic. Vești de felul acesta să tot aflu, chiar dacă nu am voie să le spun “la nimeni”.

O sunai și pe Gabi, să aflu dacă a nimerit la Casa de Pensii. Și s-a descurcat, chiar mi s-a părut că era foarte vioaie și destul de bine dispusă la voce. I-am promis că mâine mă duc și cumpăr câțiva mici, că spunea că are poftă.

A început și snookerul din Malta, așa că de acum o să mă uit pe eurosport, cât m-o lăsa G și nu m-o muta pe vreun box.

Așa... Copiii au plecat de mult, după ce m-am oferit să le fac o mămliguță la varza aia și au mâncat aici masa de seară. Și după ce au discutat savanterii în legătură cu examenul următor și cu lucrarea pe care trebuie să o facă fata după practică.

G s-a dus și el la culcare, după ce a zăpăcit televizorul de pe un post pe altul cu o frecvență de două canale pe secundă, distracție răbdată de mine cu stoicism.

E trecut de miezul nopții, m-am pregătit de culcare, o să mă culc și eu curând.

Azi am scris toată ziua, pas cu pas, puțin din pedanterie, puțin din orgoliu, pentru a-mi aminti acest fel de zile de care mă văicăresc acum, în timpul în care am să le duc dorul.

G A T E S

Când eram copil mă jucam, împreună cu Nuța, Jenica, Elvira, Cățeluța, Adriana și Floricica foarte fericite că suntem împreună, cu păpușile mici, din cârpă, pe care ni le făceam singure, cărora le făceam rochițe fel de fel, stăteam împreună în curte, sub cais și ciurligăiam ore în șir, bucurându-ne să fim împreună și să ne lăudăm care mai de care cu “creațiile” noastre.

Acum, după zeci de ani, mă întreb cum se joacă copiii. Păi, cum? Se proptesc la calculator, de cum vin de la școală, se joacă de unul singur tot felul de jocuri, minunate de altfel, și nu le mai trebuie prieteni. Sau, dacă sunt mai măricei, intră pe chat și spun tot felul de prostioare (dacă nu ești față-n față, o mare parte din jenă și din buna cuviință, dispăre), agramate și tâmpite (am văzut eu pe unele posturi tv noaptea, când nu-mi era somn și mai aveam răbdare). Nu simt nevoia să se vadă, să se împrietenească. Și, dacă sunt mai dotați, nici de chat nu mai au nevoie. Găsesc tot ce-și doresc pe internet. Nu-i mai interesează ceilalți copii, nu le mai trebuie spațiu și jocuri în aer liber și nici prieteni. O fi mai bine așa? Nici nu mai sunt dependenți de

ceilalți copii. Dacă au un PC le este de-ajuns. Invață să fie singuratici, să nu aibă nevoie de ceilalți, să trăiască singuri, în “a doua viață”, cum a auzit aseară că se numește un joc de așa interactiv, la nivel mondial. Cred că m-ar interesa și pe mine, dacă aș fi mai deșteaptă și dacă aș avea posibilitatea de a-l accesa. Poate că nu este chiar atât de rea această urmare a dezvoltării IT!

I.T.

Am primit în dar, de la Victor și Nana, un program grafică. Mare bucurie pe mine! Numai că mi-e teamă că n-o să fiu în stare să-l folosesc. Oricum, din firea mea, necesit o perioadă de acomodare cu gândul, mai întâi și cu manevrarea, mai apoi, indiferent care este noutatea căreia trebuie să-i fac față. Mi-e o frică!... Dar o să mă străduiesc. Poate mă fac de râs!

Am început să încerc. O să-mi ia ceva timp dar cred că o să reușesc în cele din urmă.

RECVIEM PENTRU MĂRI

Ieri am fost la cimitir, la Măriuca. Au trecut 40 de zile. Am ajutat-o pe Gabi cât de mult am putut, la treabă, atât eu cât și Lili, care a pregătit mâncarea. În biserică s-a ținut un recviem în memoria ei, care mi-a rupt sufletul.

Mări, cât de mult ne lipsești! Nana se gândește la tine absolut în fiecare zi și nu poate accepta plecarea ta. O să poarte, în memoria ta, câteva haine de ale tale, pe care Gabi i le-a dat cu atâta durere și pe care Nana le-a primit cu același sentiment de tristețe. Oare unde te afli tu?, mă gândeam în biserică, plângând pe furiș, sperând că ascuți recviemul și că te-ai desprins îndeajuns de lumea asta încât să nu suferi și tu. Să ai parte de liniște și seninătate și să nu-i duci grija lui Gabi, că că n-o lăsăm noi singură la greu. A fost o zi atât de frumoasă, de luminoasă și de caldă, încât am luat-o ca pe un semn că acolo unde te afli acum, astfel îți este și sufletul tău: frumos, luminos și cald. Domnul să te odihnească în pacea și iubirea Sa cea fără de margini. Noi, aici, n-o să te uităm și te vom iubi mereu, iar tu ne vei lipsi în fiecare zi. Îi lipsești și lui Silver care, noapte de noapte, doarme în patul tău, așteptându-te, ducându-ți și el dorul. Ne privește cu ochii ăia plini de tristețe, întrebându-ne unde ești și de ce nu mai vii.

GRIJI

De dimineață m-a sunat fi-mea și mi-a dat o veste proastă: are discopatie cervicală și lombară. Avea vocea speriată, cred că și plângea. În afară de dureri, avea și furnicături în mâna și piciorul stâng. A umblat toată ziua pe la diverse spitale și doctori, dar când a venit pe seară, parcă era ceva mai calmă. “Dacă paralizez”, zice, ”închid robinetul și gata! Nu stau eu să rabd umiliința de a nu mă putea mișca!” Ce-a fost în inima mea când am auzit-o vorbind așa!!! De altfel, toată ziua am fost ca bezmetică. M-am apucat de curățenie prin casă ca să-mi mut mintea de la subiect. De parcă aș fi putut!. Am frecat aragazul vreo două ore, de parcă acesta era vinovat de ce se întâmplă. Nici de G n-am dat toată ziua, măcar să fi împărțit cu el durerea. Și-apoi el are darul de a mă calma, aproape întotdeauna când mă cuprinde disperarea.

I-am preparat ceva de mâncare și m-am mai liniștit când am văzut-o mâncând. G fusese la farmacie după medicamente, le-a luat și într-o vreme, au mai lăsat-o durerile. Când a venit Victor a mai mâncat și cu el o porție. Asta e foarte bine pentru psihic, mai ales. Al ei și al meu. Mâine are examen. O să mă duc cu ei la Stela, să le mai duc și lor câte ceva de mâncare și să iau tabloul care a mai rămas. Puteau să se ducă și fără mine, dar sunt timizi, ce să fac. Nici eu nu sunt mai brează dar, pentru ei, îmi calc pe orgoliu.

P E N D U L A

Ne-am dus azi dimineață la Stela după tabloul de la Tataia Nase. M-au lăsat copiii la intersecție și am intrat iar în supermarketul din colț să nu mă duc cu mâna goală. Le-am luat niște nuștiuceuri de vreo 500000, mai întâi pentru că știu că le prinde bine câte ceva în plus în frigider, și-apoi, pentru că nu prea au pe ce. Două pensioare de tot căcatul.

Am stat ce-am stat de vorbă vreo oră, până au venit copiii să mă ia, și pe lângă tablou , mi-au mai oferit și pendula lui tataie.

Stătea tăcută și prăfuită după un bufet, nebăgată de nimeni în seamă de peste zece ani. “S-o dai la reparat” zice Stela, “că n-a mai mers de ani de zile.”Acasă o scot din sacoșă și o pun pe perete, s-o văd mai bine. Îi atârn pendulul la locul lui, o întorc cu cheia ei, care se afla înăuntru și –minune- numai ce începe să meargă!

Și ce veselă tic-ticăie! Mi-era teamă că n-o s-o suport cu ticăitul ei, că alte ceasuri de-astea cu cheie, fie ele și mici, nu mă lasă să dorm. Nu, e atât de plăcut s-o ascult, și mai și bate la fix și la jumătate, cu un sunet de clopot de bronz sonor și adânc. Nu mai poate de bucurie! Se străduie chiar foarte tare să-mi mulțumească și bate o lovitură în plus, așa, de mersi, că am readus-o la viață, după ani de tristețe și tăcere, uitată de toți. Și de mine, că nu-mi mai aminteam de ea din copilărie. Și-a reluat viața și parcă, odată cu ea, îl simt și pe tataie prin preajmă. O fi ea veselă, dar cât de multă bucurie și, nu știu, un fel de sentiment mistic de eternitate, îmi dăruiește ea mie! Uite că o iubesc! Și n-o să mă mai despart de ea, n-o s-o mut în altă cameră, cum aveam de gând. Atâta liniște, care parcă vine din străfundurile universului îmi picură în suflet cu ticăitul ei, că nu mă mai tem de moarte!

Z I D E D U M I N I C Ă

Mă trezesc cu gândul că trebuie să cumpăr flori pentru nunta lui Dan. Îmi mai aduc aminte că n-am nici un plic mai acătării să pun în el darul de nuntă. Apoi îmi zic că mai bine mă duc și-i cumpăr eu o icoană din alea prea minunate de care mi-aș fi dorit și eu una, dar îmi depășea posibilitățile financiare. O sun pe Lenuș și îi spun ce m-am gândit. Tot o icoană vrea să îi cumpere și ea. “Și ce dacă are două, le poate pune în camere separate (sau chiar împreună)” zic, și e de acord. Mai apoi vorbesc cu Lili și ea îmi sugerează o vază de cristal, pe care să mi-o aducă Costică. Oricum, n-o să i le dau astăzi, așa că mai amân o zi, două, și mai chibzuiesc între timp. Sună Lili iar, să-i dau coșul să îl ducă pe Gimi la veterinar că s-a bătut cu alți motani și a făcut o gălmă urâtă la fălcuță. Și mă duc și eu cu ea la doctor, după ce îl îndesăm pe bietul Gimi în coș. Se zvârcolește speriat și-și mai rupe o zgaibă de pe ureche, umple coșul de sânge, de ne întrebă toată lumea din stație și troleibuz ce a pățit “sărăcuțul”. La doctor țipă de mama focului dar se comportă civilizată: nu zgârie, nu scuipă și rabdă cu stoicism să-i curețe infecția din gălmă,

fără anestezie, îi mai face și trei injecții, un antibiotic, una cu hormoni, să-l mai potolească de fetițe, și una care îl blegește, de nici miau nu mai zice pâna acasă. În drum cumpăr și buchetul pentru nuntă și mă întorc acasă ferm hotărâtă să mă spăl pe cap și să mă mai tund puțin, că doar n-o să mă duc la biserică nespălată. G, se ocupă toată dimineața cu neuronii, mielinele, axonii și reflexele condiționate pentru examenul următor pe care trebuie să-l dea fata sâmbăta viitoare. E trecut de ora unu când termin, caut ceva de îmbrăcat, costumul ăla gri de la second hand pare acceptabil. Vin copiii aproape de ora trei să mănânce, pun niște copane la tigaia aia minune, piureul l-au adus ei, până mănâncă trece de trei jumate, pleacă și ne spun că ne sună după patru să ieșim la potecuță. Începem să ne îmbrăcăm. Cu G e mai ușor, costumul de socru îi mai intră, dar eu o zbârcesc din prima, când îmi bag unghia în singurii ciorapi. “Lasă că nu se vede, că am pantaloni” zic, și îi pun pe mine. Nu se poate. Nu îmi vin bine de fel. Dau jos ciorapii, îi încerc din nou, tot nu pică bine. Caut alți pantaloni. Și ăștia sunt strâmți, dar mă îndes cumva în ei, iau un taior de-al Nanei, pun șosete și pantofii cu toc și mă rog la Dumnezeu să nu arăt mizeră și să nu mă doară picioarele. Până ieșim din potecuță, mă împiedic și calc strâmb de vreo trei ori, mă simt și amețită, dar mă agăț de G și imi fac curaj. Pe drum, Nana îmi arată unde are ea serviciul, la hotel Marriot, chiar și fereastra de la biroul ei. Și se plânge iar de durerea din coloană și din cotul stâng. La biserică Sf.Elefterie, lumea așteaptă mirii, care întârzie, Lenuș, se fudulește cu haina ei cea nouă de blană gri, care îi vine foarte bine peste pantalonii și bluza bleumarin, ne face cunoștință cu nenumărați frați, veri, cumnate, nepoți, toți machedoni de-ai ei, de la Constanța. Se coagulează diferite pâlculețe, noi stăm toți patru, pe treptele bisericii. Se fac poze, Nana, G, alții, care mai de care cu felurite aparate, camere, telefoane și ce-or mai fi avut ei. Vin și mirii. Din prima mașină, una mare, neagră, coboară mireasa cu o rochie frumoasă, amplă, sofisticată și foarte scumpă. Celelalte, adică nașa și două domnișoare de onoare, deasemeni în rochii lungi, complicate și scumpe. Dan coboară din altă mașină, cu nașul și, cred că, cei doi cavaleri. Apar și socrii mici și suntem invitați în biserică. Patru preoți, cor, lume destulă, dar biserică e mare, deci nu e înghesuială. Fotografii, filmări se bagă pe sub hainele preoților să-i filmeze. (pe miri, nu pe preoți) Nana filmează și ea. Eu mă emoționez și-mi vine să plâng, ca de obicei. Dar și Lenuș, și Mihai plângeau, așa că nu mă mai sfîesc. La sfârșit, după felicitări și urări, ieșim iar pe scări și iar se fac poze. În cele din urmă plecăm că pe Nana o doare spatele, pe mine picioarele –noroc de scaunele din biserică- ne este și frig, Victor dă drumul la căldură în mașină și până se încălzește, ajungem acasă. Ne lasă în capul aleii, nu la potecuță, că e întuneric, se duc să se schimbe și vin să mănânce. G dă o fugă la Nahaiciuc să-și ia o colă, eu o iau înainte și-mi vine să mă descalț, strig totuși la Lili s-o întreb de motan, ea îmi dă o bucată de brânză și plec, fiindcă îl văd pe G venind. În sfârșit îmi arunc pantofii și răsuflu ușurată. Mă schimb, trag vreo trei-patru țigări și mă duc la bucătărie să pregătesc cina pentru copii, asta, după ce îi pun lui G să mănânce. Când sunt gata, duc oasele cuțulanilor, apoi sun după copii și le spun că sunt gata cu masa, dar ei vor să vadă nu știu ce film până la cap, aranjez totul și, gata, mă pleoștesc în fotoliu. Când vin ei, mă ridic și G, țuști în locul meu, că pe-al lui i-l lasă lui Victor, care nu vrea să mănânce. Apoi mai stăm ce mai stăm de vorbă, ei pleacă, G schimbă tv-ul pe box, eu mă joc pe laptop, se termină boxul și G pleacă să se culce că mâine se scoală de la șase, că are întâlnire cu audit-iștii. Iar eu mă apuc de scris.

Mie nunta alor noștri mi-a plăcut mai mult, ce să fac, sunt subiectivă. Ca toate mamele. La restaurant nu ne-am dus, G nu bea și nu vrea să meargă. Copiii se duc mâine la servici.

Acum pot să mănânc și eu ceva.

T R I S T E T I D E S T A T U I E

Am văzut într-un documentar Casa Memorială Irimescu. Cât de triste erau statuile tăcute în sălile goale. Parcă strigau, uitate, după creatorul lor, care le părăsise pentru cine știe ce altă lume, așa cum și noi îl chemăm pe Creator când suntem disperați. Oare el, sculptorul, le aude? Oare pe noi, El, ne aude?

Creierul are mai mulți neuroni decât are universul stele! Cum să știm atunci, ce-i în capul nostru? E o entitate străină și separată de noi, care ne acceptă pe undeva la periferie, să ne imaginăm că suntem stăpâni pe gândurile și pe faptele noastre. Poate are conexiuni cu inconștientul colectiv, cu memoria universală, cu eternitatea, cu nemărginirea, cu Creatorul? Dintr-acestea vin oare, inspirația, viziunea, iubirea? De fapt, nimic nu ne aparține, nu e original, nu e creat de noi, ci el, creierul, ne permite uneori să îl pătrundem puțin mai adânc și să mai intuim câte ceva. Păcat că s-a supărat pe mine... De vreo treizeci de ani, n-am mai simțit această mărinimie a sa, de când cu basmul. Ori nu mai am eu curaj să ridic un colțișor din perdeaua care-l ascunde. Ori mi s-a anchilozat conectarea la fantezie. Dacă nu vrea, nu vrea și pace. M-a lăsat în voia grijilor, mi-a tăiat orice cale de retragere din realitate.

Iar eu mă simt precum o statuie într-o expoziție fără privitori.

X

Uite cum stau eu și aștept să vină fi-mea, la ora 3.30 noaptea, fără să fi dormit nici un pic, de grijă să n-o atace căinii, drogații, răufăcătorii, în drum spre mine! Că pleacă V în Franța pe la ora patru, cred, iar ea vine aici să nu rămână singură în casă. Mi-e somn dar nu pot să adorm până n-o văd aici. I-am zis că mă duc s-o aduc, dar nici n-a vrut să audă. Nici măcar s-o aștept la potecuță. Nici să se ducă taică-său. Abia dacă mi-a promis că dă un telefon când pornește de acasă, dar parcă n-aș prea crede că se ține de cuvânt. Poate o aduce Victor, măcar până în capul blocului, dacă o ia cu taxiul pe Izv. Crișului. I-auzi cum mai latră cuțulanii, de parcă ar umbla pe afară numai hoți și bandiți!

Am făcut vreo 10 integrale, am deschis televizorul de trei ori, a început să mă doară capul. Ia să iau eu un capol, până nu se întetește! Gata, l-am luat. Parcă aș și mânca ceva, așa, să mai treacă timpul. Da, am și mâncat puțin și între timp s-a făcut ora patru și cinci. Ar trebui să sune, cred. Mă mai uit la Blaga, poate nu mă apucă somnul mai tare. Politică.

Azi m-am simțit bine, în comparație cu ziua de ieri. Așa că am muncit toată ziua, am spălat rufe, vase, aragaz, gresie, baie, tot. Am pus aspiratorul la Nana și la Gigi, am cărat o parte din flori pe balcon, praf, etc. Am pregătit masa de seară pentru copii, nu m-am odihnit de loc. Eram obosită și aș fi vrut să dorm, dar m-am ținut, acum sunt și amețită pe deasupra, și îngrijorată peste poate. Aștept!

Uite că vin întâi la noi și cheamă taxiul de aici. M-am liniștit. Pe la aproape cinci n-am mai răbdat și am sunat la ei. Și bine am făcut, că am scăpat de stres!

Au venit, a plecat V, Nana s-a culcat. Eu m-am oferit s-o trezesc la ora 7, e aproape cinci jumate, ce să mă mai culc! Văd eu cum îmi sar somnul din noaptea asta!

„VREME TRECE, VREME VINE...”

Nici nu mai știu de când n-am mai scris. Ba da, văd mai sus, de vreo 10 zile. Atâtea gânduri și întâmplări se cer spuse, atâtea sentimente și trăiri își cer descătușarea! Dar mie, toată voința, mi s-a stins, scrisul îmi este inutil, jurnalul este inutil – nimeni n-o să-l citească vreodată – și chiar reamintirea, retrăirea unor întâmplări dureroase sau neplăcute sunt tare greu de

suportat. Se mai petrec și întâmplări vesele, nostime, pline de haz, dar și acestea par să nu merite a fi menționate. G. zice “scrie, scrie orice, asta te linitește”. Dar eu nu pot. Nu pot! Nu-mi vine a scrie. Nu mai am voință. Și m-am săturat să mă tot văicăresc, să-mi plâng de milă, să tot cârcotesc! Dar, tot cum zice G, poate că scriind orice, o să-mi intru în mână din nou și cine știe, poate că o să-mi vină și inspirația și fantezia. Să scriu ceva care să-mi placă și mie. Poate.

Gabi trece pe aici aproape în fiecare seară, când se întoarce de la cimitir. Se duce zilnic la mormântul Măriucăi, cu flori, cu lumânări, cu lacrimi. Mi se rupe inima de ea. Vorbim de una, de alta, de politică, de emisiuni tv. cărți, ziare, orice, până când, în cele din urmă, ajungem la subiectul Mări. Ne amintim mici întâmplări, obiceiuri, vorbe de-ale ei, și îi simțim lipsa. Și ne întrebăm dacă am înțeles-o, dacă am ajutat-o din toată ființa noastră. Adică. ne întrebăm fiecare în gândurile noastre, că împreună nu avem curaj. E încă prea dureros, prea curând. N-am curaj s-o întreb ce gândește noaptea, până adoarme singură în casă, numai cu dragostea celor două pisici care îi țin companie. Dar nici nu-i nevoie. Simt cât îi este de greu după voce, după mers, după glicemie, după mișcările lente, după privirea tristă, după munca în care se afundă cu un soi de mazochism, după dezinteresul pentru mâncare, pentru orice. Ce altceva aș putea face pentru ea, în afară de a-i dărui prietenia, înțelegerea și iubirea mea? Ar trebui să-i fac ceva bun de mâncare, cred, că ea nu prea se omoară cu gătitul. Mănâncă ce se găsește prin bucătărie, sau nimic, deși, cu diabetul, hepatita și insulina, ar trebui nu numai să se hrănească, ci și să fie atentă la regim. Și la odihnă. Și la stres. Trebuie să fac ceva care să-i fie de folos. S-o mai înveselesc. Să-i fac o bucurie, cât de mică.

C A D O U R I

Ieri a fost ziua lui Gabi. De naștere. Nu știu câți a împlinit, oricum, mai puțini decât mine.

Am pornit cu Lili pe la ora 9 la Străduinței. Ne-a dus Costică până acolo, că-i era în drum. Lili să-și cumpere o pijama (că se internează să-și opereze gâlma din spinare, înșfârșit!), eu să-i cumpăr un cadou lui Gabi. Mă gândisem la o lampă de birou sau la un ceas de perete. Până să deschidă la pijamale căscăm gura prin diverse dughene de “38 de mii” fără să cumpăr ceva! Întâmplător îmi sare în ochi dintr-un geam, un fluturaș cu reclama pentru “perne antialergice” Îmi vin în minte Victor și Nana și mă hotărâsc să le cumpăr două mici, de 40/40, cu fețe de bumbac, fiindcă ei le cam au pe astea cu alergiile. Apoi mă gândesc să-i cumpăr și lui Gabi una, de cadou. Iau una mai mare, tot cu față de bumbac și termin banii. Lili zice că are ea în plus, dacă mai vreau câte ceva. Intrăm la pijamale. Nu aveau mărimea ei, dar își găsește o toaletă de soacră, numai că nu-i ajung banii. Zice că vine mâine să o cumpere și plecăm mai departe. Peste drum o firmă pe care scrie SYXX, ce-o fi însemnând ea. Intrăm. Lili găsește o pijama pentru “balene” cum s-a sfiit ea să ceară, întrucât vânzătoarea îi făcea concurență la mărime. Până se hotărăște să o ia, văd în vitrină o bluză albă ajurată pentru Nana, îmi place, îi cer lui Lili 500 de mii și o cumpăr cu 390. Tot vine iepurașul. Și 3 milioane, pentru brățara aia de argint cu marcasite, n-o să am că G a primit de la Târgoviște doar 2 mil. (ce m-o face eu de Paști!). Măcar să fiu asigurată cu ceva. Dacă găsesc niște bani i-o cumpăr și pe aia. Plecăm. Ne oprim la o florărie cu gândul să îi cumpăr lui Gabi o begonie, sau o azalee. Aș! 400 de mii. Nu pot. Nu mai am decât 110 mii. Îi mai cer lui Lili zece mii și cumpăr 3 fire de frezii, frumușele. Apoi intrăm la Arab, să-și caute Lili o crăticioară, pe care o mai cumpăruse o dată, dar o uitase pe foc. Ea nu găsește ce dorea, eu zăresc un ceas de perete, verde, mă grăbesc să îl cumpăr, totuși, pentru Gabi. Parcă e mai potrivit decât perna. Mai iau 45.000 de la Lili și, gata, mă potolesc. Las perna acasă și plec mulțumită la Gabi, cu florile și ceasul. “La mulți ani!” zic, o pup, îi dau florile și scot ceasul. Văd eu că i se cam lungește fața, dar mă fac că nu observ. I-l pun rezemat de un ghiveci și nu vrea acolo, că nu mai vede florile. Dar ceasul nu astupa decât ghiveciul Florile, adică

frunzele, că flori nu erau, se vedeau pe deasupra. Incerc să-l mut pe un raft de bibliotecă. Nici acolo nu-i place, nici dincolo. Încerc să-l bag mai la fund, dar nu vrea să intre. “De fapt, e pentru bucătărie” zic, “să vezi și tu câte minute fierbi ouăle”. Nu. Nu-l vrea și pace. Mă gândesc la pernă. “Dar o pernă antialergică, nu ți-ar plăcea?” întreb eu cu speranță în suflet. “Tu nu știi că eu nu dorm cu pernă?” “Dar o lampă de birou, să vezi fără lumina de sus?”, o întreb, cu gândul la lampa pe care o cumpărasem acum o săptămână pentru camera Nanei și care nu mai era de folos, că Nana se mutase la ea acasă. “Mă dor ochii de la reflecția de pe hârtie”. “Ia spune tu atunci ce ți-ai dori de ziua ta!” zic eu cu o fermitate în glas care nu admitea nici un “nimic”! “Păi, un capsator”, zice “și o cutie cu agrafe de birou”. Bine... Înșfac ceasul și mă car repede. Intru la Lili cu ceasul sub braț. Era și Adrian acolo. Plină de fiere, îl întreb pe acesta dacă are ceas modelul ăla, el neagă, eu i-l dau lui să și-l pună în bucătărie. Lili face ochii mari și, după ce pleacă Adrian fericit, “ce te-a apucat” zice, “că nici eu n-am ceas”. Credeam că are. Plec, iau aproape ultimii bani de Paști, Mă duc la librărie, în Brâncoveanu, cumpăr capsatorul, agrafele pentru el, agrafele de birou. Intru și la “38 de mii” și mai cumpăr un ceas pentru Lili. În drum spre casă încep să mă tem că n-o să-i placă culoarea roz a capsatorului, că nu m-am gândit să mă uit în cutie, când l-am cumpărat. Ce-o fi, o fi. Uite că nu s-a strâmbat prea tare, ba chir a zis că-i place buretele cenușiu de pe mânerul cel roz! Știu eu că Gabi e mai strictă cu culorile, e arhitectă și e mai pretențioasă. Dar l-a acceptat, asta e ceea ce contează! Mai trist a fost când s-a scăpat să plângă, spunând că nu vrea să se atașeze de lucruri, că n-o să ia nimic cu ea, și a lăsat să se înțeleagă că ar fi cam gata pentru “călătorie” Ne-am pupat și am ieșit pe ușă destul de tristă. M-am dus și la Lili cu ceasul, și chiar că i-am făcut o surpriză. M-am cățărat și i l-am pus pe perete, și mi-a făcut plăcere să văd că se bucură. Seara a venit fata, a zis că-i place bluza, dar n-a luat-o, pentru că e prea subțire.

Cu toate am dat-o în bară.

Tot pe seară a venit și doamna cu asigurarea casei, căreia i-am plătit prima de asigurare cu ultimii bani. Asta așa, ca să nu-mi fac griji că nu-mi ajung banii de sărbători. Nu mai am nimic. Nici griji nu-mi mai fac. Să trăim până atunci și-om vedea noi cum ne descurcăm.

POLITICĂ DE GOSPODINĂ

Uite că, de vreo zece zile, mă bântuie o gripă afurisită, de care nu pot să scap, ca de râie. Am luat la antibiotice de mă arde stomacul, gîtlejul și limba, mă doare splina, ficatul, m-a apucat și diareea, și, de câte ori tușesc, scap și câțiva stropi de pipi pe mine. A trebuit să-mi cumpăr tampoane!

Și, ca și când tusea nu mi-ar fi îndeajuns, iată și junghiul: am cam rămas fără money, că am dat 2 mil. pe cele doctorii care nici nu vor să-și facă datoria, 6 mil. la dentist, că lui G i-au mai picat niscaiva dinți, de la Târgoviște n-a primit salariu de vreo două luni, că a fost ba vacanță, ba Paște, iar azi a aflat că “au uitat” să-i publice vacanța postului de profesor în Monitorul Oficial, așa că titularizarea se amână pînă la anu’, că poate pierdem samarul sau poate moare măgarul! Nu pot să înghit mitocănia ălora și mă rățoiesc la el: că se lasă escrocat în halul ăsta, că se duce săptămânal 200 (?) km cu bani din casă, că nici nu încearcă măcar să-și caute o catedră în Buc, că mai bine s-ar pensiona! De parcă ar avea el vreo vină! Dar eu cui să mă plîng? “O să murim de foame”, zic eu, “Nu mai cheltui banii!”, îmi reproșează el termopanele. La care eu mă isterizez și mai dihai, el se ridică și pleacă cu demnitate, sau cu lașitate, la calculator, lăsându-mă să mă descarc de una singură!

Mă concentrez asupra talk show-urilor și a știrilor de la tv. Mai bine rămâneam să mă cert pe mutește cu G, că nervii de până acum au fost doar aperitivul!

Câtă manipulare, câtă lipsă de respect față de noi toți ceilalți! Ne învârtesc ăștia pe degete, ne otrăvesc și ne învrăjbesc între noi, împingându-ne prin manevrele lor otrăvite de o parte sau de cealaltă, fiecare spunându-și că dreptatea e de partea lui și toți care nu sunt de acord cu el, sunt fie tâmpiți, fie dușmani personali.

Uite: A.M. mă sună ieri aproape chiuind de bucurie, că l-au mazilit pe Băse! Pe mine!!! Care tocmai îmi înghițeam, cum puteam și eu, amărăciunea! Păcat de ea, că o consideram fată inteligentă! (Ce spuneam, ori e de părerea mea, ori e proastă!).

Mie una, mi s-au înecat toate corăbiile!

Azi l-au tocat de zeci de ori, pe toate posturile, cu toate gurile, cu toate nesimțirile, mitocăniile, răutățile înveninate, fără pic rușine, fără nici o urmă, cât de palidă, de bun simț, fără pic de respect față de el, față de cei care erau de partea lui. “De ce nu-l împăiați, dle Boc, să-l păstrați petru totdeauna?” scuipe plină de dispreț Drăgoteasca! Și nu numai ea. Toți jurnaliștii! De politicieni, nu mă mir și nici nu sufăr atât de tare la mitocăniile și minciunile lor. Dar jurnaliștii ar trebui să fie imparțiali, manierați, sobri... Dar ei ce fac? Fac mișto de toate aspirațiile noastre, ne frâng aripile viselor, le jumulesc până cu pană și joacă tontoroii pe ele! Nu contează că vorbesc cu o femeie, cu o persoană mai în vârstă! S-au dezlanțuit ca dulăii pe oricine are o părere bună despre Băse.

Acum vreo două sau trei săptămâni l-au judecat ca pe un iudă pe Traian Ungureanu, care scrisese de bine despre Băse. Mamă, ce l-au bălăcărît! Că ar fi scris articolul ăla fiindcă a fost propus de către Președinte pentru postul de ambasador la Londra! Și nu l-au judecat niscaiva polițiști, nici politicieni, ci confrăți de-ai săi, ziaristi! Păi, gândesc eu cu mintea asta amestecată chiar de domniile lor, eu sunt convinsă că ei sunt cei vânduți și cumpărați pe mii de euroi, nu pe 30 de arginți, să-l ponegrească pe singurul ales direct, nu pe liste la grămadă!

Ne-am petrecut dimineața citind ziarele, bucurându-ne să mai găsim uneori pe câte cineva care gândește ca noi. Nu mulți, dar oricum mai numeroși decât cei de pe canalele tv.

Un clip al ziarului Ziuă, care, până aseară se termina cam așa: “Sefu’, s-au întors în țară milioane de români! ăștia știu să trăiască! Șefu’, or să voteze! Ce LE facem?” Acum sună astfel: “....ăștia știu să trăiască! Ce facem?” Desgusting!

Deși au trecut câteva zile de la plenul parlamentului în care au votat, ultragios, aproape toți pentru suspendare, gustul amar pe care mi l-au lăsat dezbaterile, în de neuitatul stil comunist al anilor 40-50, nu m-a părăsit. L-au înfierat toți, în numele “sfintei” morale proletare, acuzându-l de toate relele și viciile posibile, în pledoarii fără nici o legătură cu așa zisele “încălări” ale constituției, repezindu-se asupra lui ca dulăii cei turbați, fără pic de jenă, fără pic de rușine și fără pic de onoare. Dacă eu, privindu-i cu mășcările curgându-le din guri ca balele din boturile câinilor turbați, am suportat cu greu și cu rușine ce-mi era turnat în urechi, cu ar fi putut suporta el, președintele? Mi-am reamintit de ședințele în care erau sacrificați acei români care aveau curajul să se opună comuniștilor, condamnați la moarte sau închisoare grea, de pe vremea copilăriei mele. Deși eram copil, parcă mă simt vinovată de acea umilință la care cei mai buni dintre oameni au fost supuși, parcă mi-e rușine că am trăit în acele zile. Parcă mă tem să nu ne întorcem la acele vremuri. Și mă tem destul de tare! Iar ăștia de pe ecrane ne intoxicează cu minciuni, ne picură otravă în urechi și în suflete, că, dacă or s-o țină tot așa, câtor oameni n-o să ajungă să le lipsească Big Brother, prostiți și manipulați cu metodele de reeducare de la Pitești? Imi amintesc cât de mult l-am iubit pe Emiľuș și cât de dezamăgită și îndureretă mai sunt încă și astăzi....

Azi o să fie un meeting pro Băsescu și mi-e frică de provocatori, de răfuieli politice, că doar n-or să se dea câinii la o parte din calea celor care, încă, îl mai sprijină pe el!

Până la urmă el e scos drept singurul din țara asta care a încălcat legea și constituția!

Trist și de neconceput ce se petrece în țara asta, la numai 17 ani de când am mai fost furăți de aspirațiile noastre de către aceeași compatrioți cu rădăcini în PCR și KGB! Oare ne

preocupă numai oala cu mâncare? Pe toți? Cert este că noi, eu și G, suntem dezamăgiți, neputincioși, lipsiți de încredere în viitor și în oameni!

Ne place cum vorbește. Sunt mândră de el. Un discurs perfect.

Cei “322-și-au bătut joc de noi”, cei care au votat pentru suspendare.

E trecut de miezul nopții. Unul, Lorin Fortuna, “ezoterist”, zice el, perorează despre apocalipsă până la 20 dec.2007, învățându-ne să nu ne mai preocupăm de Traian Băsescu, nu merită zbuciumul că ce se întâmplă cu el, că e în stăpânirea “șerpilienilor”! Mai face și propagandă anticreștină, antibiserică. Doamne, mare mai este grădina ta!

Dar a arătat niște cărți pe care mi-ar plăcea să le citesc. O să le caut. Pe lângă el, Rudolf Steiner e un novice!

I-auzi ce zice: realitatea noastră e una virtuală, creată de dumnezei extraterestri, dintre care cel mai mare este Dumnezeu Zero (de la sferă, întreg, atot, nu de la nimic), cel cu programarea, cred, noi având posibilități limitate de mișcare în cadrul programului; există mai multe straturi tipologice ale oamenilor (peștilieni, șerpilieni, alții soimi. Sfincși, și încă vreo două soiuri) pe diverse grade de dezvoltare, care se încuibază în cei “buni”, ai luminii, și îi coboară pe scara evoluției (cum s-ar fi întâmplat cu Băsescu!). Eminescu a fost unul dintre zeii în viață, cu o menire anume pe lumea asta. Acum mai sunt Goma, Castro și încă vreo doi. Aceștia nu mor, ci se înalță la cer, într-o altă civilizație. Gorbaciov este Arhanghelul Mihail întrupat, de aia a avut puterea să facă marea schimbare în Europa. Vorbind despre efectul DaVinci, spune că Maria Magdalena nu numai că a primit “harul” de la Isus, dar l-a dat mai departe apostolilor, pentru transmiterea acestuia în continuare, în vederea ameliorării genetice a oamenilor! Are și o societate ezoterică, “Mișcarea Civică M. Eminescu” tel.Buc. 0744.493.893. Și când te gândești că în 1989 apărea în balconul operei la Timișoara! Trist! Trist de tot!

ONOMASTICĂ

Azi a fost Sf. Gheorghe. Ziua lui G. A 63-a. A 41-a pe care o serbăm împreună. Ieri uitasem. Noroc cu Lenuș, care mi-a adus aminte! Dimineață am pornit împreună să achităm rate și facturi, apoi i-am cumpărat cadoul lui G : trei cămăși a câte 10 lei bucata, de la arabul de peste drum de bancă, de unde am luat și pentru fată un cadou (pentru mine, ziua ei este ori de câte ori am un ban din care să-i cumpăr un dar), 4 perechi de ciorapi ieftini. Bine că am putut să iau și atât! Seara i-am invitat pe Popești. Copiii au venit cu amandine, tarte, gogoși și două sticle de Coca Cola. Cam sărăcuță aniversare! Da’ ce mă văicăr eu? Așa au fost toate aniversările și onomasticele noastre. Sărăcuțe material, dar bogate în sentimente și iubire. Și nici nu am simțit nevoia de mai mult, că nici nu știm ce înseamnă “mai mult”.

La mulți ani, mame, să fii sănătos și să ai parte numai de bine și mulțumire în viață. I love you.

SINGURĂ ACASĂ

Plecă G în America, la nu știu ce congres cu bibliotecile, sunt cinci zile azi. Rămăsei singură cu mine însămi. Ei, nu e chiar atât de neplăcută compania asta. Văd că ne împăcăm destul de bine eu cu mine. Nici nu mă plictisesc. Poate că e chiar bine venită, din când în când, câte o cură de singurătate. Mai aflu și eu ce mai e prin suflet, ce nostalgii îl bântuie, ce neîmpliniri îl macină, ce speranțe îi mai ridică moralul, ce visuri mai nutrește...

De fapt, nici nu-mi vine să scriu despre astfel de trăiri, nu simt nevoia să le împărtășesc cu cineva, dar a început să mă sperie ideea că nu-mi mai umblă mintea, că s-a lenevit prea rău și, ca să-mi dovedesc mie însămi că nu mă ramolesc, de-aia scriu. Și așa nu citește nimeni. Cel

puțin îmi priește la încrederea personală și la orgoliu. Că altfel, gândurile, trăirile și sentimentele nu le pot turna în cuvinte, nici nu simt nevoia, iar emoțiile sunt prea puternice, dincolo de vocabularul pe care-l am în minte. Cum să exprim eu, de exemplu cât m-a emoționat un desen animat (!), cu doi copii care cutreierau printre galaxii, imagini care mă acaparează uneori atât de puternic încât îmi spun “lasă, să mai am un pic de răbdare și curând, după marea trecere, poate o să călătoresc cumva, ca o undă, ca un gând, oriunde voi dori, instantaneu” Am citit prea multe SF-uri, ar zice careva, dar dacă eu vreau să cred în asta, înseamnă că sunt visătoare, nu nebună. Nu sunt. Dar am 70 de ani! Și ce dacă! Poate tocmai d-aia am nevoie de un fir de speranță, de o motivație optimistă. Dacă pune stăpânire pe mintea mea disperarea, dacă las întrebările cele fără de răspuns să mă domine, la ce să mai trăiesc, la ce am mai trăit, ce rost am mai avut eu... Atunci, salut, nu mă mai interesează nimic, și aș putea chiar să mă scrântesc. Așa că mai bine adopt terapia asta fantezistă. Eee, știi că astfel de gânduri bântuie toate mințile de mii de ani, dar ce să fac, să mă sfiesc pentru că sunt fumate de nenumărați alții înaintea mea? Și-apoi nici nu țin să fiu originală! Sigur că mă gândesc la Dumnezeu și-mi pun speranța în El, dar nu cuget asupra raiului, a iadului, a răsplătii sau, dimpotrivă, a plății pentru cele făcute sau nefăcute în timpul vieții. Astea, dacă vor veni, vor veni, dar eu nu mi-L pot imagina pe Dumnezeu personificat, ci ca pe o Entitate, fără chip, fără formă, o Forță (na, că iar am dat-o pe SF!). M-am străduit să nu fac multe greșeli, nu am trăit după legi ci după simțiri, nu de frică ci după inimă. Nu încerc să mă apăr, să mă justific... Am făcut bine, am greșit, voi vedea curând și voi plăti cum se cuvine și cât va fi nevoie... fără să mă revolt sau să simt că nu mi se cuvine...

Cred că în acest fel de credință intervine și toată influența indiană care m-a marcat de-alungul anilor. Am luat de acolo ceea ce s-a lipit de cugetul meu, le-am adoptat după capul meu, mi-au făcut bine la suflet și la gândire, la psihic și la felul de a vedea lumea... Sunt o fatalistă, cred în destin, în menire, în nemurire. Dacă greșesc, o să aflu curând... Deși, deseori mă întreb dacă universul nu piere, pentru mine, odată cu mine.

Acum mulți ani am citit o carte a lui Shivananda în care scria atât de convingător și încrezător despre cât de miraculoasă este viața de după moarte încât o așteptam plină de nerăbdare, de curiozitate, pe deplin convinsă că ceea ce spune este adevărat. Ia să caut eu cartea aceea și să o recitesc! Puțină încredere și un pic de curaj mi-ar de mare folos...

(După câteva ore de pauză, toată poliloghia mi se pare indecentă și dezgustătoare.)

Toată ziua de astăzi am ascultat-o pe Maria Tănase. Iar și iar, până m-am contopit cu ea și cu cântecele ei. Am ascultat-o nu cu urechile, nu cu creierul, ci direct cu inima. Am fost și ea, Maria Tănase, dar și cel care “se duse să treacă la Olt”, plin de simțul umorului, și cel care o cheamă pe maică-sa la iarmaroc “ca să-i cumpere noroc”, el disperat, ea înțeleaptă, “că norocul nu se vinde”... Și cel care, închipuindu-se murind, vede toate femeile din sat venind cu ciobul să-l tămâie zicându-i “din gură așa: aicea ni-e răposatu, care ne-a iubit, săracu, de ne-a pricopsit tot satul”. Ce umor rafinat! Descântece, blesteme, vrăji, jelanii, plângeri, dragoste de iubită, de mamă, chemări, așteptări, tot atâtea teme care-mi umplu inima de sensibilitate și ochii de lacrimi. Iar muzica, uneori vioaie, alteori tânguindu-se cu sonorități aproape arăbești, adesea tristă, amintind de bocetele bunicelor, trăgându-mi sufletul în cine știe ce abisuri de multă vreme uitate de conștient, dar păstrate în straturile subconștientului ca niște mituri prețioase și necesare de-a lungul viețuirii poporului.

Imi trezește, cu cântecul ei, amintiri fericite din copilăria mea, pe când n-aveam nici temeri, nici tot felul de griji despre secetă, război, foamete, politică, ocupație, amintiri despre care nici nu știam că există. (Mi-au rămas numai cele triste, că la asta, la tristețe și nefericire mă pricep cel mai bine) Mi i-a adus în amintire pe mama și pe tata, amândoi croitori, așezați pe masa de croit, cu lucrul în poală, cântând atât de frumos împreună...

Sunt cântece create de omeni din poporul meu, și sunt plină de mândrie că sunt și eu româncă! Nu bat câmpii, chiar sunt, și tare aș vrea să fiu la înălțimea neamului meu, să merit să-i port numele.

...
Singură acasă? Ei, aș! Diminețile vine Lenuș, dna Gosp, serile vine Gabi când se întoarce de la biserică. Aseară a venit și preotul cu botezul de Sf. Petru. Azi a venit și TJ, căreia i s-au ars siguranțele și i se făcuse frică de scandalul pe care îl vor face ceilalți când vor veni de la serviciile lor. . Cred că îi este teamă de ei. Îmi pare atât de rău pentru ea, o femeie atât de bună, de corectă, și atât de nefericită.

E grea bătrânețea pentru oricine. Dar pentru unii este prea de tot. Bolnavi, săraci, neputincioși, exploatați, lipsiți de respectul celorlalți, simțind că orice ar face, tinerii se împiedică de ei, că le ocupă un amărât de locșor în care să-și întindă oasele ostenite, că nu sunt în stare să se achite de toate treburile care le sunt lăsate să le facă peste zi, considerându-se vinovați pentru fiecă zi chinuită pe care o trăiesc. Eh...Să nu-ți treacă prin cap diferite întrebări cu păcat?

Căldură mare în aceste zile. Ca în India! 39-41 la umbră, 53 la soare... Mari suflete au copiiiăștia ai noștri, că ne-au cumpărat pe banii lor un air conditioner! N-aș fi rezistat la circa 30 de grade în casă! Nici nu știu cum aș putea să le mulțumesc vreodată. Decât să mă rog pentru ei să-i țină Dumnezeu sănătoși și fericiți.

Ia te uită ce zicăștia la tv; au fost, de fapt, 49 de grade în centru și 70 la nivelul solului! Aveam dreptate eu cu India!

Mai e mult până vine G? Cam 48-50 de ore. Ar cam trebui să mă gândesc ce să prepar de mâncare că, până acum, nu m-a interesat. Nici n-am gătit nimic în afară de cafea. Am mâncat doar răcitură și crudități. Foarte bine. Poate îl zăpăcesc și pe G de cap și-l fac adept la naturism. Nu cred că pot, dar tot merită să-l încerc cu o supă crudă de roșii cu ardei, castraveți, usturoi și piersici tăiate sau brânză. N-am bani acum, dar o să-mi cumpăr un steamer cât de curând. Și un aragaz la care să nu prepar decât cafeaua. Asta dacă nu mă voi lăsa de fumat și implicit, și de cafea. Că s-au scumpit țigările peste puterea mea de cumpărare. Cu banii de țigări pe-o lună pot să cumpăr chiar două steamere!

P R R I P E T I L E L U I L E N U Ș

Între timp, ca să nu mă plictisesc, mai am un mât de “pisi-siting” Lenuș a plecat la Bușteni să i se alăture lui Popescu pentru o zi. “Ziua de Miere”! Vilegiatură cu peripeții, care au început cu o zi înainte, când s-a dus să plătească gazele și și-a uitat factura acasă. Pe căldura aia de furnal a fost un chin și o căruță de nervi să facă drumul dus-întors! Și, colac peste pupăză, când a ieșit de la casierie și-a dat seama că are rochia îmbrăcată pe dos! Popeasca! Ea care este o dichisită când iese pe stradă, cu pălărie, fardată, parfumată, îmbrăcată elegant, întotdeauna cu poșetă, chiar și la piață! Cred că și-ar fi dorit să fie o cârțiță, să ajungă acasă pe sub pământ! Nu pot să mi-o imaginez cu rochia pe dos, dar pot să –mi închipui ce-a fost în mintea și-n orgoliul ei. Pleacă, în cele din urmă, cu vreo 20 minute întârziere, prinde trenul, dar coboară cu o stație înainte! Pe peron nici urmă de Popescu. După un timp sună telefonul: “unde esti, femeie?” “Pe peron, unde să fiu” “Care peron, că nu te văd. Am oprit și trenul că nu te-am văzut coborând! “ A luat la rând vagoanele, o fi leșinat, o fi adormit.. Conducătorul i-a făcut scandal, mecanicul urla că are și așa întârziere, balamuc, ce mai... Intr-un târziu se lămuresc: el e la Bușteni, ea e la Sinaia! În timp e gâfâie pe treptele nenumărate care duc spre stația de autobuz, se pornește și ploaia și o face ciuciulete. Peste toate necazurile, mai receptionează și un găinaț de porumbel, sau ce pasăre o fi fost ea, pe bluza ei cea albastră și elegantă! Și ajunge la Bușteni, pleoștită de ploaie și plină de nervi. Ea, Popeasca cea atentă, calculată, prevăzătoare! Nu mi-am imaginat că poate să fie distrată! A avut și ghinioane de tot felul. Mie îmi place că mai e și așa, din când în când, dar ei i-o fi plăcând? S-o fi delectând cu comicul situației? Mamă, ce-o s-o mai tachinez pe chestia asta!

V I N E G

Gata. S-a terminat perioada de singurătate. Vine G azi, pe la ora trei pm. I-am pregătit varză (că e mâncarea lui preferată) pentru o săptămână, să se sature de ea. Copiii i-au adus mere, iar eu o să-i cumpăr o sticlă de cocacola.

Mi-a înflorit o florică pe care nu prea o băgam în seamă de vreo doi ani, o floare mininată, cum n-am mai văzut niciodată, nici în cărți. S-o rog pe Nana să-i facă o pozică. Are o tijă lungă de vrei 40 cm, fragilă, mlădioasă, care se apleacă grațios sub povara a sase petale roz, de vreo 10 cm, așezate una în urma celeilalte, ca o coamă de dragon. În continuare se dezvoltă un fel de spic verde, greu și ciudat, de parcă ar mai vrea să se deschidă și ficare mugur care atârnă pe el. Are eleganța unui gât de lebădă printre trestii. Și iată cum se răsfață în razele soarelui care străbat prin petale ca printr-un vitraliu. Ar trebui să aflu cum o cheamă. Este superbă. Lili spune că se numește “pasărea paradisului” Poate, popular. Dar științific?

7.7.07

Duminică nebună:

- Sculat ora 3, așteptat copiii până la ora 5 să vină să-l ia pe G la mare.
- Culcat iar până la ora 7,30, când au sunat cei plecați că au ajuns.
- Băut cafea și tutun o oră pentru înghițirea gălbenușului-
- Plecat la piață să cumpăr diverse pentru a găti copiilor. Cumpărat și becuri pentru aplica de pe hol.
- Întors ora 10. Constatat că becurile nu sunt bune- cerusem cu fasung mic și de fapt, trebuia fasung mare.
- Plecat din nou la piață, să le schimb. Nu am vrut să mai pierd și banii pe becuri, pierdusem cu o zi înainte banii pe ficați de pui, pe care îi uitasem pe vreo tarabă.
- Intors de la piață, trecut pe la Lili, timp de trei țigări.
- Dus până la Nana, care m-a sunat că probabil și-a aruncat sacoșa cu adidași și papuci de baie (toți noi) odată cu cea cu gunoiul și m-a rugat să dau o fugă să verific. In casă nu erau și nici la gunoi, că am răscolit toate patru tomberoanele. Le luase careva mai devreme, că eu m-am dus spre ora 13.
- Venit și apucat de copt vinete și fiert dovlecei până la ora 15.
- Culcat oboseală până la ora 17.
- Sculat și apucat de pregătit carnea, curățat și tăiat ciuperci, legume, spălat vase, etc. până la 24, cu o pauză între 21 și 22. Când a venit Gabi și am stat la taclale.
- Pus carne de la Nonica la oala de presiune, pus restul la frigider până mâine, când o să le iau iar la mână.
- Pus ceasul să sune la ora 5, când sper să mă pot trezi să le termin mâncarea până spre prânz, când au zis că se întorc.
- Culcat ora 1, cu vreo două integrale.

Și mai spuneau aștia de la televizor că data asta e una fastă!

Când colo s-a mai stricat un ochi la aragaz. Am rămas doar cu unu din patru!

Ziua următoare:

M-am trezit la cincii. La 5.30 m-am apucat să gătesc și am ținut-o tot așa tocmai până la 14, când am terminat cu tot, cu vase, cu sters pe jos, cu duș și m-am dat puțin, că plezneau de spate. La 15.30 au venit și ei, eu mă strofocam toată să le pun pe masă și în cutii pentru acasă, până m-a șutuit cu nonșalanță și totală lipsă de delicatețe, din bucătărie. Nici să pui prea mult suflet nu e bine. Măcar mi-a mulțumit pentru tot, înainte să plece. Și de nu mi-ar apreciat efortul, tot aș fi iubit-o și iertat-o, că e fata mea.

ISTERII DE BĂTRÂNEȚE

Nu prea mai am chef de scris, de la o vreme. Mi-am rătăcit pe undeva simțul umorului, nu prea mai pot să fac haz de necaz de câteva luni încoace. Dar o să mai încerc, doar n-o să mă dau bătută fără să lupt!

Suntem la sfârșitul lui septembrie. Ce s-o fi petrecut în ultimele două luni? De la o vreme uit tot mai multe detalii... Parcă timpul a stat, ca și pendula lui tataie. Merge două-trei ore și stă. Am renunțat s-o mai silesc să umble. Dacă nu mai vrea ... dacă i-o fi de ajuns...

Și vremea e anapoda: 28 septembrie – 30 grade celsius! Mie îmi place, dar nu știu dacă e a bine...

Se aude un sforăit sănătos . E musafirul, “the country boy”, cum s-a clasificat singur, americanul sosit cu mai bine de două săptămâni în urmă în țara și în viața noastră... L-au invitat Nana și G pentru câteva zile și el a venit pentru aproape trei luni!!!

Cu două săptămâni înainte de sosire a început acțiunea curățenie: zugrăvit camera în care va locui, pus parchet pe jos tot acolo, spălat geamuri, perdele, covoare, faianță, gresie, chiuvețe, baie, calorifere, șters praful de pe cărți (în eventualitatea că se va uita prin ele!), făcut ordine în dulapuri, în bibliotecă, spălat și călcat toate rufele, schimbat paturile (pe cel din camera cu pricina chiar la propriu, copiii au adus salteaua și patul lor), făcut plinul la frigider, cheltuit ultimii bani și noi și copiii, noroc că mi-a mărit guvernul pensia cu 250.000 lei! Am muncit eu, Nana, dna Gosp. până la epuizare. Era ca la muzeu! Am lustruit parchetul ăla și toate celelalte suprafețe... doar că nu le-am lins! Mi-era teamă de ochiul de soacră al Nanei. Când am fost gata, cel puțin a fost mulțumită...nu a avut nimic de criticat. “Dar trebuie întreținute ordinea și curățenia. Cel puțin o dată pe săptămână pus aspiratorul, zilnic sters praful”, etc.

Acum arată a depozit de vechituri. Băiatul ăsta (43ani) este deosebit de dezordonat: toate accesoriile de la laptop, cabluri, hârtiuțe, carnețele, diverse, valiză mare, trăistuțe, haine curate, haine murdare (pe care i le adun eu și i le spăl și le dau la călcat) patul făcut ghemotoc și niciodată întinse cearceafurile, etc, nici nu-mi vine să arunc măcar o privire acolo. Eu, care dimineața nu-i pregătesc lui G micul dejun, că se descurcă și singur, îl servesc pe musafir de parcă intră în atribuțiile mele.(Plus că dau din colț în colț cu celelalte mese. Mi-e și teamă să mă gândesc cum o să ne descurcăm încă două săptămâni, până la leafă, că va trebui să mă împrumut! Plus că trebuie să plătesc 5 milioane să schimb tabloul electric, deoarece au venit de la lumină să schimbe contoarul și nu se potrivește cu cel vechi! Nici nu vreau să mă mai preocup de problemele astea, că simt că mă pândește depresia.)

Peste zi doarme, peste noapte stă pe internet. Ii mai aranjează G diverse întâlniri la bibliotecă, la Târgoviște, la Sibiu, (pe sponsorizarea noastră), măcar dacă ar merita! Dar e cam jalnică toată zbaterea lui, a lui G.

A venit fără viză indiană pentru că, spune el, l-ar fi costat 175 dolari numai transportul de la el de acasă până la consulatul indian din Chicago.

Ce-o fi oare în capul lui? Cine poate să-l țină peste două luni dacă nu numai că n-are nici o obligație față de el, dar mai este și strâmtorat cu leafa? Eu aș încerca să mă descurc, dar nu știu cum să fac. Și când îl văd atât de tâl, mi se taie tot entuziasmul. Iar el ia totul ca și când i se cuvine, deși nu are nici prea multă cultură, nici măcar bună creștere și cred că nici măcar nu realizează câte probleme ne face. De ce n-o fi spus că vrea să stea la noi peste două luni? Sigur, nu putea risca, dacă am fi știut... Dar nici măcar să ne întrebe dacă suntem în stare să-l ținem atâta timp! Acum, ce să mai facem? Pe străzi nu-l putem da. Pe altcineva nu cunoaște- a mai dat și o mașină peste el în fața ambasadei americane, o americană care trecea pe acolo l-a ajutat să se ridice și a strigat la gardienii din poartă ca să-l ajute, că e american, iar ei i-au răspuns că

datoria și grija lor este pentru America, nu pentru americani! G a fost invitat la un dineu la ambasadă și l-a luat și pe el, după ce mai întâi l-a îmbrăcat cu costumul său, strâmtat puțin de dna Gosp, sperând să-i aranjeze vreo călătorie prin țară cu conferințe la cornerele americane, au fost multe promisiuni, dar, până acum, doar cu atâta s-a ales! Copii l-au dus sâmbăta trecută la Vâlcea, și-au luat și învoiri pentru o zi, au stat până luni, dar mai mult nu pot face. Servicii grele.

Ce să facem cu el până pe 19 nov? e abia 1 oct!

Intre timp am pus mașina să spele rufele copiilor. S-a trezit și musafirul pe la ora 14 și a venit și el cu încă pe atâtea rufe la spălat, dintre care vrea niște blugi și chiloții gata uscați până mâine! Nici nu mai comentez.

I-am pus masa, pilaful făcut de fată aseară, ardei copt, castraveți acri, cafea (de două ori!). Pară n-a mai vrut, nici mere, că nu servește în fiecare zi.

Hai, pa, că nu vreau să par prea afurisită, în fond mi-e milă de el! Dar și de mine mi se rupe inima!

Povestirea lui G.

“Alexandra și cu mine ne instalasem în casa din Chicago a dlui Niculescu, a cărei soție se afla împreună cu cei trei copii la Paris, iar el ne-a primit alături de mama sa, doctoriță. Invitase și un cuplu tânăr româno-maghiar, și toți ne aflam în așteptarea cunoștinței de pe email a Alexandrei, T.

Tânăra ungueroaică a început să povestească, de la televizor, despre un ucigaș în serie cu semnalmamente compatibile, inclusiv folosirea unui van, vehicul care putea fi chiar cel cu care se anunțase oaspetele. Cum să ne salvăm? Parcă dinadins purtam conversația la etajul al doilea, de parcă voiam să nu ne găsească prea ușor. La un timp, doctorița m-a chemat discret în altă cameră și mi-a șoptit: “l-am verificat, e bun. Nu vă mai temeți de el.”

După câțiva ani, Alexandra m-a lăsat la Boston și a zburat la Detroit iar de acolo la Chicago, de unde prietenul “bun” a dus-o pentru două zile în Chillicote. Tatăl lui și Alex, au mers cu bicicletele prin împrejurimi, maică-sa i-a dat lui niște bani pentru o tratație la Mcdonald. Fata l-a ajutat pe băiat la o filmare. Vechile conversații pe email aveau să se rărească și practic, să se încheie după căsătoria Alexandrei. Cei patru frați și-au vândut casa părintească, în care T locuia singur, (tatăl decedat, mama la azil) iar acesta și-a spus: “ e timpul să văd lumea”.Rezistând o săptămână în Londra, Paris, Roma și aterizând pe capul nostru pentru peste două luni, înainte de a ferici India pentru patru luni și jumătate. Neavând nici un plan și nici o altă cunoștință decât pe noi în România, atunci când mi-a arătat că duce cu el o carte ca de școală cu poemele lui Whitman, l-am sfătuit, actor fiind el, și regizor, să pregătească un recital, la mine la bibliotecă în American Corner, făcându-i și o reclamă supradimensionată la recepția de la ambasadă, unde a fost primit și el la recomandarea mea.

Ieri, în drum spre bibliotecă, G i-a spus musafirului că mai poate sta la noi doar o săptămână. A ieșit cu scandal. T a protestat, i-a scos pe nas că el l-a invitat, că Nana i-a spus că poate sta oricât, ceea ce ea a negat, că l-a “escortat” la ambasadă Indiei, etc. etc. Până spre seara am reușit să-i împac oarecum. T a plecat pe seară nu știu unde, s-a întors după ora 23, zicea că a fost la teatru, au discutat despre una-alta, s-au culcat împăcați. Credeam eu. Azi, după ce a ajuns la serviciu, G mă sună furios, ca nu cumva să-l încurajez, că termenul rămâne cel stabilit. T se duce la ambasadă la ora 15 că l-a chemat nu știu cine să programeze tripul la Iași și să încerce să-i găsească cazare. Fără bani? Mira-m-aș! Acum doarme. La ce oră să-l trezesc?

Dna Gosp i-a călcat cămașa și pantalonii pe care i-am spălat, așa că o să fie fercheș.

Lucrurile au mers din rău în mai rău, până am început să mă sufoc și eu. Toate zilele, cât sunt ele de lungi, nu puteam să mă calmez, să răsuflu liniștită. să-mi văd de viața, durerile și tabieurile mele. Nici așa nu se poate trăi: așteptând pe cineva să se trezească până pe la 3, 4 sau cinci pentru a-i pune masa, a-i spăla farfuriile, a-i face cafea , temându-mă să-l întreb cât are de gând să mai stea, dacă și-a rezolvat problema cu scrisoarea pentru viză, etc., așezându-mă mereu

între el și G, care nu mai suportă să-l vadă dormind și nefăcând nimic zi după zi. Probabil că scrisoarea aia o să vină târziu, sau niciodată, ca și toate promisiunile de călătorii făcute de cei de la ambasadă.

Vorbisem cu Gabi să-l ia ea, că se arătase dispusă. Dar peste noapte n-am putut dormi, muștrându-mă conștiința că-i pun pe cap lui Gabi, o astfel de dandana. Și am revocat hotărârea. Gabi nu e în stare să aibă grijă de ea însăși, dar de încă o persoană străină.

Am sunat la Noana, să-l trimitem la ea pentru o vreme. Noana a fost de acord, ba chiar s-a bucurat. Dar n-a vrut el să se ducă, fiindcă trebuie să srea în Buc, dacă îl caută cineva! Și a mai înțeles de la Nana că la Vâlcea se poate îmbolnăvi de hepatită (!) pentru că i-a atras atenția să se spele pe mâini după ce le pune pe animale și apoi mănâncă nespălat.

Așa că G a pus piciorul în prag și i-a dat un termen limită: marți!

Și minune!, aseară a plecat! Nu-mi mai face G scandal din orice, de parcă eu îl chemasem, nu mă mai doare capul, ficatul și nici ameteții nu mai am.

Aseară a venit fata să doarmă la noi, că e singură acasă.

Toată lumea e fericită, viața a reintrat în normal

Am sos capra din casă. Totul e bine, frumos și perfect!!!

În afară de Lenus care, plecând de la canastă. A dat pe întuneric peste o canapea a vecinului, depozitată pe scară. Lipit de canapea se afla un calorifer, tot al lui, scos din casă. Împiedicându-se, Lenus a căzut, caloriferul s-a dezechilibrat, împins de canapea și s-a prăbușit peste mâna ei, pe care i-a făcut-o zob. În mână avea o cană cu zahăr împrumutată de mine mai demult. Cană care i-a făcut și o tăietură în palmă. Abia am reușit cu Mihai să o scoatem de sub calorifer! Mă gândesc, dacă n-ar fi avut cana aia, care a mai amortizat din lovitură, sigur ar fi avut o fractură nasoală.

Mă dusei chiar acum la Lenus, că a venit acasă peste noapte. Încă nu are rana cusută, crede că mai stă câteva zile. Starea de spirit ar fi bună dacă n-ar roade-o grija de nepot, de Mihai, de curățenie și, nu în ultimul rând, de motan. Eu i-am promis tot sprijinul de care sunt în stare. Credeam că a venit de tot, dar m-am bucurat degeaba.

STRES DE OCTOMBRIE

“E toamnă iar, șuieră vântul amar...”, pornesc centrala, se revoltă și începe să mă scuipe. Ceea ce-mi lipsea: lupta cu aparatele! Intru în panici, îl chem pe Viorel, n-are ce-i face. Sun la firma cu garanția și după patru zile apare un meșter care, plin de ifose, mă ia la bani mărunți, ca la DNA! În loc să se uite la centrală, fără să mă asculte măcar, îmi cere actele instalației. Le caut, le adun, le aduc. Le răvășește pe masa din bucătărie și decretează că n-am procesul verbal de punere în funcțiune a centralei! Se mai uită pe pereți și mai constată că n-am decât un singur robinet de gaze și că nici centrala nu e montată pe locul marcat în proiect! “Dar e pusă în funcțiune de trei ani, zic, de ce nu a observat nimeni până acum, că, uite, are și verificarea valabilă până în oct. 2008!”.

Se uită la mine de sus, din ceruri, îmi explică, superior, câte prostii am făcut, fără să-mi dau seama, măcar, cât de incultă sunt în domeniu, mă pune să scriu ce anume trebuie să cer de la Distrigaz, în plus “ un robinet de gaze cu racord flexibil omologat, diametru ½ cm, cu piuliță olandeză și garnitură de klingerit, nu de cauciuc”!

Simt cum mi se umflă venele în gât și-mi pocnesc timpanele: “mă branșez la loc, la termoficare” zic cu nodul lui fi-mea urcându-mi amenințător în gât! “Ba nu, vând apartamentul și mă mut la țară. La lemne!” îl ameninț.

Ei aș! D-ai-a nu mai poate. Pleacă netulburat, aruncându-mi încă un ordin: “Vă instalați dvs și un sensor de gaze”! Pleacă și mă lasă turbată, cu inima friptă, în frig!

Gânduri criminale mă cotropesc, plâng de neputință și umilire.

Lenuș, căreia de obicei îi merge și mintea și gura, n-a avut nici o idee, decât după ce individul a părăsit teatrul de luptă: “ăsta voia bani”, zice, “mai bine îi dădeai ceva”. De ce pisici nu mi-a zis înainte de a pleca? Am fost atât de prinsă de jocul lui că nici nu mi-am mai adus aminte de șpagă. Rezolvam pe loc. Acum trebuie să apuc drumul distrigazului!

Tot văicărindu-mă și plângându-mi de milă, mi-aduc aminte de Viorel, îi pun toate actele în brațe, să se ducă el la Distrigaz, că e mai priceput în relații de-astea. L-am văzut eu că nu era prea entuziast, m-am făcut că nu observ.

Așa am mai pierdut o săptămână!

Dar am găsit un alt meșter care, contra un milion, mi-a dat drumul la căldură. Mi-a spus să curăț instalația, că centrala era înfundată cu mizeii din caloriferele cele noi! Eu ce vină am? La firma care se ocupă de treaba asta, șeful mă recunoaște de când a instalat toată țevăria și caloriferele. Așa de tare s-a bucurat că mă vede, încât m-a programat peste aproape două luni! Și mă mai și costă vreo 12 milioane, cel puțin! NU, mai bine mă mut la lemne! E și mai sănătos și mai ieftin, cine știe! G a luat leafa, îl țin la post negru, doar-doar oi economisi ceva bani până luna viitoare. Lasă, că are de unde slăbi!

Intre timp, Viorel nu dă nici un semn de viață cu actele alea, încep să intru la idei că poate le-o fi pierdut, mă pun cu telefoanele pe el vreo două zile și le recuperez duminica următoare.

Lunea următoare mă trezesc de la cincii, că-mi promiseseră copiii că mă duc ei cu mașina până la Distrigaz (nume odios!). Ocolim prin Ferentari din pricină de trafic. Mă lasă în fața unei clădiri numai “steel and glass” impresionantă, trec prin uși glisante automate, într-un hol uriaș, cu diverse ghișee de după care nu mă bagă nimeni în seamă, deși sunt prima și singura solicitantă. Mă duc la cel mai apropiat ghișeu, nici nu știu cum să încep să explic ce vreau altfel decât prin scuze pentru deranj, persoana îmi spune să aștept la o masă din centru, la care nu se află nimeni. Incep să scotocesc prin dosarul cu acte, să le am la îndemână, în caz că mă întreabă careva ce treburi m-au adus pe acolo. După câteva minute mă strigă o doamnă de la un alt ghișeu, nu are răbdare să-i explic ce vreau mă trimite la registratură și pleacă. Ies în curte, dau de biroul respectiv, iar explic, iar mă trimite înapoi la ghișee. Intre timp se mai adunase lume. Mă așez la o coadă la nimereală, mă mai uit în jur și observ pe masă un afiș pe care scria “Firme”. Mă mut la altă masă, pentru “persoane fizice”. Imi vine rândul, nu după prea multă vreme, explic, îmi cere copie de pe buletin (am una trasă în plastic, dar o sacrific), o factură de gaze (nu am dar caută ea pe calculator și scrie nu știu ce coduri pe formularul de cerere). Când să o înregistreze, observă că nu mă găsește printre abonați. Sigur, contractul e pe numele lui G.! Trebuie să plec acasă și să aduc buletinul lui. Cer un alt formular și plec. Mă uit la ceas, 8 și 20, poate îl mai prind, iau un taxi ajung destul de repede, contra o sută de mii, dar el plecase. Dar știam eu de o copie de pe buletinul lui pe undeva, o găsesc, găsesc și factura, încep să completez formularul și îl greșesc! Asta e! Plec iar cu taxiul, de data asta 150 de mii, aștept vreo 10 minute să trec strada, că mă lăsase vis-à-vis, mă așez iar la rând, cu coada între picioare, așteptându-mă să mă certe că am stricat formularul! Plasă, nu numai că nu mă ceartă, ci îmi dă altul, spunându-mi că nu era nevoie să aștept, că doar am mai fost odată! Il completez. Îl duc, îl înregistrează și gata! Ia te uită! Tot stresul a fost numai în capul meu. Mi-am făcut griji și temeri care nu s-au adevărit. Asta e: sunt o fricoasă față de cei din spatele ghișeeilor, o lașă. N-am ce-mi face!

Ajung acasă cu autobuzul, de data asta, și încep să aștept răspunsul prin poștă în următoare 30 de zile.

Acum îmi fac probleme cu cel de la firmă, cum o să-i spun că am chemat pe altcineva să-mi pornească căldura fără aprobarea lui? Să fi rămas în frig o lună de zile?

A M Ă R Ă C I U N E

Dacă ai, indiferent despre ce, o părere corectă din punctul tău de vedere și ți-o exprimi în fața cuiva, prieten sau doar cunoscut, cu toate că știi că astfel îl jignești, îl întristezi, îi strici o bucurie, ce faci? O exprimi de-a dreptul? Îți alegi cuvinte cât mai puțin ofensatoare? Sau renunți, doar pentru a nu-i strica bucuria, având în vedere că e o treabă care îl privește doar pe el și, chiar dacă greșește, nu face rău nimănui?

Ce faci? Treci cu șenilele peste bucuria sa fără să-ți pese, doar pentru a-i dovedi că tu ai dreptate? Sau îl lași în inocența lui prostească dar plină de bucurie? Nu te interesează altceva decât, în numele adevărului, să-ți dovedești superioritatea? Sau, dacă trebuie neapărat să te pronunți, alegi cuvinte care nu dor, mai blânde, lăsându-ți de-o parte tristețea personală? Vrei să strici și bucuria celuilalt, sau încerci să prinzi mâna întinsă de acesta spre a te ajuta să-ți depășești nefericirea?

Pentru că nu cred că înainte să deschizi gura nu privești împrejurarea în temă fără să o judeci și din perspectiva celuilalt, amintindu-ți și de cuvintele din Biblie “fericiți cei săraci cu duhul...” Până și Dumnezeu îi iartă! Acum, despre duhul cui vorbim? Al celui care spune adevărul indiferent peste câte cadavre pășește, sau al celui care pune sufletul și iubirea, în contrabalans?

Știind că persoana nu te-a lăsat nicidecum la greu, n-a mai ținut cont de propriile priorități, necesități și confort și că ți-a sărit în ajutor când ai fost la nevoie, știind că a făcut eforturi financiare mari pentru bucuria pe care i-o nimicești în numele adevărului, bucurie pe care vrea să o dăruiească altcuiva, poți tu, cu inima deschisă, să-i spui : “ e un rahat, ceea ce ai făcut nu corespunde pretențiilor mele artistice, parcă n-ai fi făcut și tu școală de arte...”

Este drept să le pretinzi celorlalți să sufere alături de tine, iar tu să nu fii în stare să te bucuri de bucuria lor?

Vreau să mă lămuresc: Ce este mai bine: să pui adevărul tău, chiar dacă doare, pe primul loc, sau iubirea de aproapele tău? Eu nu pot să accept decât cea de a doua posibilitate. O fi greșit?

A N I V E R S A R E

Exact acum cinci ani eram toți la Delhi, fericiți de a fi împreună, iar eu, aproape fără să bag de seamă, cu nepăsare și inconștientă, împlineam 65 de ani! Hm! Parcă a fost ieri!

E C L I P S Ă T O T A L Ă

“Mâncară vârcolacii luna, azi-noapte. De tot, o mâncară!” ar fi zis Mamaia, dacă ar mai fi trăit. “Ce-s ăia “vârcolaci”?” – o întrebam pe când eram copil. “Niște șerpi cu aripi –zicea-zboară până sus și-o mănâncă.” “De ce?” “Păi, știu și eu... Poate de răi... Poate i-o fi trimis Dumnezeu să ne sperie...” Eu stăteam pe lângă ea, închipuindu-mi luna ca pe o lipie mare, de-aia de făcea ea în țest, înconjurată de șerpi care mușcau hămesiți din marginile ei și nu știam nici o joardă atât de lungă cu care să dau în ei și să-i gonesc. Mai că-mi venea să plâng de mila lunii și de neputința mea.

M-am culcat cu gândul la ea. Zice că e ultima “totală” din deceniul ăsta. Am “apucat-o”, sâc! M-am trezit de la trei sperând să fie senin. Și era. Ce păcat, îmi zic, că nu o văd decât eu. Nana a exclus deșteptarea, de Victor nu știu, poate el să fi fost amator, cine știe... G nu s-a pronunțat. Și mi-am amintit de aparatele alea de fotografiat. Să-l scol, să nu-l scol pe G... Il scol. Iau aparatul în mână și inima în dinți, mă duc peste el și zic cu curaj și cu o mică satisfacție cinică, apropo de faptul că și el mă trezise ieri dimineață, după ce nu dormisem toată noaptea de dureri de oase, “Ori te trezești, ori mă înveți pe mine să fac poze” Culmea, se trezește și e de acord fără nici un protest să iasă pe balcon, în frig, și să facă poze. Bravo lui! Il iert pentru o săptămână de spălatul vaselor!

M E C I U R I D E B O X

Mâine este ziua de Florii...”Iată zile-ncălzitoare după aspre vijelii, Vin Floriile cu soare și soarele cu Florii”... Hm, de pe când eram copil. Acum am ajuns din nou la mintea copiilor!... Și ce dacă? E firesc! Ia mai lasă-mă-n pace cu bătrânețea, cu junghiurile și cu aolelile! Uită-te la box și taci. Că G, a cărui onomastică a fost mutată în ziua de Florii de către Patriarhie, fiindcă anul ăsta pica în săptămâna mare, și-a făcut cadou un bilet la gala de box de la Sala Polivalentă și m-a lăsat singură să mă uit la televizor. Mă bucur pentru el, e prima oară când se duce la o gală de box live. Mă uit și eu ca să avem cum să o comentăm după aia. Ei, mai și scriu între timp.

Dimineață m-au luat copiii la cumpărături, după-amiază m-am dus cu Lenuș prin zonă, că a fost toată săptămâna la nepot și e restantă rău la povești și tabieturi!

Nu prea mai pot să scriu, m-am cam lenevit. Zic că n-are nici un rost, că nu merită nimic să fie scris, cred însă că mi-e lene. Ce să mai... Că una, că alta, mai bine aș recunoște măcar în sinea mea.

Toată săptămâna trecută am reușit să fac curat în bucătărie, cămară și baie. 7 zile! Cam slab randament! Ei, atâta m-au ținut puterile. Că s-au cam epuizat...

I-am dat dnei Gosp bani să dea mâine și pentru morții noștri un acatist, mai ales pentru mamaia, că se numea Floare. Am mai dat și bani la toate băbuțele care mi-au ieșit în cale. Puteam să fi făcut mai mult...

Mă trezii cu copiii. Veniră să-mi aducă și mie niște căpșuni. Nice! Mă bucurai...

Gata, s-au terminat toate meciurile și toți boxerii români au câștigat. Toți sunt ultrafericiți: și comentatorii și spectatorii și televiziștii! Ce-o fi pe G!!! Văd eu când o veni acasă. Ia te uită ce ochi vineți și față tumefiată are Aurel Diaconu! Dar a cucerit centura mondială! Și cât de fericit este! E o victorie mare. Toată lumea se bucură. Mai ales Băsescu. Chiar și Lenuș s-a uitat! Care nu se prea omoară după box. Și Popescu, pe-acolo prin deplasare, în Apuseni!

S Â M B Ă T A M A R E

Dimineață mai aveam doar de pregătit salata de beuf și friptura (de pui). Terminasem de cu seară curățenia și ciorba, așa că a fost ușor. Am mai șters odată praful, am făcut ultimele retușuri prin casă și apoi m-am apucat de gătit. Cu tăiatul legumelor, cu vasele, cu cartofii, și alte nenumărate și neînsemnate trebușoare a trecut toată dimineața, Când am terminat cu totul, trecuse de ora două. Mă durea spatele, mă dureau și picioarele, tălpile îmi vibrau ca telefonul mobil, îmi era somn dar nu voiam să mă culc, n-aș fi vrut să deranjez patul. N-aș mai fi avut putere să-l fac din nou și poate că vor fi venind copiii mai pe seară. Am tot picotit în fotoliu până când s-a sculat G și m-am culcat în patul lui.

Se făcea că eram tânără și mă logodisem cu un băiat care era șchiop. Am plecat împreună la părinții lui, să mă prezinte familiei sale. Numai că nu știu ce s-a petrecut că nu mai putea să meargă, avea un cărucior de invalid care era defect sau era în altă parte și mi-a cerut să-l car în spinare până acasă la ai lui. L-am tot cărat, încet-încet m-am ambalat, m-am revoltat, și când în sfârșit am ajuns, eram atât de ofensată că i-am spus: “Uite ce e, eu rup logodna, că nu fac față” și am plecat. Pe drum mă tot întâlneam cu diverse rude de-ale lui și tuturor le spuneam “am rupt logodna” Și m-am trezit. Vin în sufragerie și-i spun și lui G “am rupt logodna”! El se uită nedumerit la mine. “Nu mă mai doare spatele”, zic. “?”, se miră el “Am rupt logodna, nu mai trebuie să-mi car logodnicul șchiop în cărcă și nu mă mai doare spatele, ce e așa greu de priceput?” Și nu mă mai doare!

Până pe la 23.30 ne-am tot codit dacă să ne ducem sau să nu ne ducem la biserică să luăm lumină, ne-am hotărât, ne-am îmbrăcat și tocmai când ieșam din casă au venit Nana și Victor și ne-am dus împreună. Pe drum l-au cooptat și pe Răzvan. Ne-am oprit cam prin dreptul benzinăriei, destul de departe de biserică. Mie îmi plăcea mai mult pe str. din spatele bisericii. Răzvan spunea că e mai puțină lume decât anul trecut, eu susțineam că sigur sunt mai mulți oameni pe cealaltă parte, așa că plecăm eu și G să cercetăm la fața locului. Erau și acolo mai puțini. Ne-am întors repede să nu ne prindă Învierea la distanță de copii. G calcă și el, la întoarcere, în groapa în care călcasem eu la ducere, se dezechilibrează și el ca și mine. In fața “Center Huedin”-ului, datorită contrastului alb-negru, am impresia că e o treptă, nu era, cad la pământ și-l trag și pe G peste mine, că mă țineam de el. La vreo trei metri în urma noastră, un grup de adolescenți râd de noi în hohote. Cred că eram caraghioși, doi boșorogi lungiți pe trotuarul alb-negru! Ne ridicăm, facem inventarul, totul e la locul lui, nu ne-am rupt nimic, nu ne-am sucit nimic, facem câțiva pași schiopătând ca logodnicul din vis, ne trece repede și îi zic să nu le spună copiilor, să nu ne facem de râs, dar, după nici trei minute, nu se mai poate abține și dă pe goarnă tot!

Deci cam asta a fost slujba noastră. In câteva minute încep să apară și luminițele lumânărilor, le aprindem și noi pe ale noastre și o luăm spre casă în comvoiul de oameni cu lumânări licărind în mâini. Această întoarcere îmi place tare mult. Că nici nu l-am auzit pe preot chemând oamenii să ia lumină și nici când a spus “Hristos a Înviat”. Am venit acasă, am ciocnit niște ouă roșii, verzi, roz și bleu pastel, am mai stat puțin de vorbă și au plecat. G, după ce a mai mâncat o dată, s-a culcat. Eu am rămas cu o transmisie de la Patriarhie, sperând să ascult “Hristos a Înviat” și iată că acum la aproape patru dimineața, am bucuria să-l aud. Acum o să stau până se termină Liturgia. Că nici nu-mi mai este somn.

G Â N D U R I

De vreo cinci zile mă simt ca calu' lu' Făt Frumos, care tocmai a mâncat căldarea cu jăratec. Doar că eu, nu numai că am rămas tot gloabă, dar mi-am mai și umplut burta cu cărbuni încinși. Și mai am și bube la gură, că de, dacă m-am lăcomit la... cărbuni, pardon, căpșuni!

Adevărul e că mi-a fost foarte rău. Două zile n-am prea știut pe ce lume mă vântur. Coșmaruri, obsesii, transpirații, deshidratare. Încă nu mi-a trecut. Mi-au rămas arsurile, obsesiile, durerile... Și mă mai bântuie și un fel de filosofie personală asupra vieții. Boala asta m-a stors de ultimii stropi de vlagă pe care-i mai aveam. Și de voință. Imi vine să mă las în voia durerii cu un soi de satisfacție perversă, de parcă aș vrea să mă autopedepsesc, pentru multele păcate mai vechi sau mai noi, adunate de-a lungul vieții. Doar că n-aș dori să mai necăjesc pe ceilalți din jurul meu. Cum am făcut cu fi-mea, pe care am speriat-o rău și am regretat. N-am făcut-o dinadins.

Ia te uită la parada homosexualilor! Cum defilează ei, câteva sute, alături de vreo două mii de polițiști care mestecă gumă și vorbesc la mobile! Si la ziaristii ăștia fățarnici și de loc convingători, cum se fac ei că le dau dreptate și că îi susțin. Mai făcui rost și de o perlă a unei reporterite, care spunea despre participanții la marș că sunt "îmbrăcați în travesti", cu accentul pe e! Și mai am una, dintr-un talk show, de dupăamiază : era o cântăreață de un soi de manele care spunea că se preocupă de copiii cu diverse handicapuri! Alo, "Almanahe" fii atent că faci prozești! Poliție călare, poliție în camioane, jandarmi... Iar reporterii, cinici, mai iau și câțva bețivi de la peiferie care-și scupă-n sân și spun că asta e "prostologie mentală". Mamă, ce le mai plâng de milă!

Ca să revin la oile mele, vreau să îi mulțumesc fetii pentru că a fost deosebit de inimoasă și îndatoritoare cu mine. Nu că nu m-aș fi așteptat la acest gest din partea ei, ba dimpotrivă, dar mi-e greu să admit faptul că a venit rândul meu să cad în grija ei, că încep să mă rostogolesc pe panta vieții și n-aș vrea să o împovărez pe ea cu neputințele mele. Ne-a pregătit supă și friptură de pui, ne-a cumpărat tot ce mai aveam nevoie prin frigider, s-a dus și la farmacie, m-a sunat aproape la fiecare oră să vadă cum mă simt, ce mai..."lasă. Ce tu n-ai făcut pentru mine când am avut nevoie?" Da, dar nu aș fi vrut să ajung să-i fiu o grijă în plus. E greu să-ți găsești locul, la bătrânețe! Sau să-l accepți cu ușurință.

Oricum, până ieri, duminică, mi-am revenit aproape de tot. Voiam să tot vorbesc, dar am depășit momentul.

V I Z I T Ă D E " P L Ă C E R E "

După mai bine de doi ani, n-am mai reușit să mă pun de-a cuemezișul și m-am lăsat dusă cu forța la un dinner la ambasadorul Algeriei. De fapt, cu taxiul. A fost singura condiție pe care a reușit s-o impun! Aveam un chef...Nu mai suport astfel de "fonction-uri"! Nu vreau să mămânc, nu vreau să vorbesc de dragul etichetei cu străini, nu mă mai simt în largul meu în pielea mea. Pe de-asupra, îmi mai shimbasesm și proteza cu o zi în urmă și aveam un căluș de sârmă ghimpată în gură! Ba m-am mai dotat și cu un costum alb de in cu care nu mai am ce face decât peste lung timp, când sigur n-o să mi se mai potrivească!

Am ajuns, ca de obicei, mult mai devreme. Ne-am oprit la intrarea parcului Herăstrău de la Arcul de Triumf și am făcut câțiva pași pe o alee, ca să mai treacă timpul. Mi-au plăcut clopoțelii de la intrare, la care cânta vesel vântul. Ne-am așezat pe o bancă în așteptarea copiilor și am privit trecătorii plimbându-și câinii și copiii. După ce au sosit și copiii noștri cu parapoanele puse pe noi pentru că G i-a “obligat” să vină direct de la serviciile lor, ca să aibă “cine ne aduce acasă cu mașina la scară cu care s-a învățat dl Anca”, am intrat salutând în dreapta și-n stânga două șiruri de bodyguarzi, până în grădina din spatele clădirii, unde se servea dinerul. Nu era lume multă, foarte puțini români, ambasadori din America Latină., India, Pakistan cu neveste tinerele și fâșnețe. Torțe și spirale contra țanțarilor își despleteau fumul și miresmele printre trandafiri și pomi fructiferi, o muzică arăbească foarte plăcută, ce se împletea cu cântecelile unor țărce ce simțiseră că e vorba de petrecere. Ambasadorul și doamna sa, simpatici și îndatoritori, se ocupau grațioși și plini de amabilitate de fiecare oaspete. Ne-am așezat la o masă eu, G, Victor, o doamnă algeriancă și ambasadorul, care m-a obligat să mănânc, deși aș fi preferat să-mi bat cuie în tălpi. Dar a trebuit să înghit, mai ales să mestec, diverse feluri care, dacă nu era ghimpata din gură, ar fi fost minunate, Nana nu stătea cu noi la aceeași masă, -o rugase ambasadorul să-i cedeze locul- ci la o alta, la care erau ambasadorii Indiei și Pakistanului !!! După un timp decent de lung, pentru a nu ofensa pe nimeni cu plecarea noastră, am părăsit primii întâlnirea. Ceilalți au rămas, după cum am aflat a doua zi de la Carmen, până după miezul nopții, soțul ei a cântat la chitară, ea a dansat oarece dansuri indiene, oaspetele de onoare fiind un scriitor indian naturalizat în Polonia, prieten cu ambasadorul Algeriei, unde trăise mai înainte câțiva ani și căruia G îi tradusese și tipărise o carte de poezii, pe amicitie, bineînțeles.

Pe drumul spre casă am mai suportat și praftorița Nanei, care de, trebuia să se răcorească și ea pe cineva. Eh, gata, ajunge. Altă dată nu mă mai las manipulată de G.

U N R E G E N U E N I C I O D A T Ă B O L N A V ! D O A R M O A R E !

“Se bate miezul nopții în clopotul de-aramă

Dar somnul, vameș vieții, nu vrea să-mi iee vamă”

Nu vrea, că m-am certat ce G și s-a dus să se culce supărat. Și nici n-a vrut să ne mpăcăm. Acum el doarme și eu mă dau de ceasul morții că nu mi-am ținut limba în gură. M-am luat de el că mănâncă prea mult. După masa de seară, constând în șase sarmale (de post, cu orez, nuci și ciuperci) și cam un kg. de prume s-a mai apucat să mănânce și mere. Avea o burtă gata de explozie. M-a făcut în toate felurile, a zis că i s-a făcut rău din cauza mea și s-a cărat! Acum eu ce să fac? Că nu-mi mai arde de somn. De nervi mi s-a urcat și bila în gât și mă arde și mi-am stricat și programul de reducere de fumat și am ras șase țigări una după alta. Pe deasupra mai am și motanul lui Lenuș în custodie pentru o săptămână, că e plecată în Grecia, care motan nu s-a adaptat încă la mine acasă și nu mă prea lasă să dorm peste noapte.

Eh, hai să trec la altceva.

Cu vreo săptămână în urmă am văzut la tv filmul “Moise” și am citit, pentru comparație din Vechiul Testament. Și ne-am speriat de cât de drastic, de acerb și răzbunător este Dumnezeu Cel care îl călăuzește pe Moise, față de imaginea pe care o aveam noi despre El. Așa că am luat și Evangheliile la citit. Și L-am regăsit pe Dumnezeu așa cum Îl știam de o viață: bun, iertător,

ocrotitor, salvator al tuturor oamenilor, nu numai al evreilor. Și ne-am recăpătat speranța și încrederea.

Am mai văzut un film despre Ludovic al XIV-lea, din care am luat moto-ul de la începutul capitolului și am hotărât să mă consider rege, să nu mă mai plâng vreodată că mă doare ceva, că mă jenează altcea, decât în sinea mea, numai când n-am încotro. N-o să mă mai vâicăresc în fața nimănui, că oricum, nu-mi trece și nici nu face bine la psihic.

Pentru acesta, adică pentru psihic, am hotărât să reduc țigările de la 40 la 20 sau chiar mai puține. La o oră și jumătate una, asta ar însemna maximum 15, depinde de câte ore de somn prind. De vreo săptămână încerc. Nu am mai sărit de un pachet, media fiind de 14 sau 15. Astăzi, datorată disputei cu G, am fumat 19. Dar de mâine iar mă țin de program.

Incolo, nimic deosebit: am comandat un mop H2O (aproape 6 milioane), am aranjat cu Ana să vină de două ori pe săptămână să mă ajute la curățenie (2,5 milioane pe lună) așa că o să am timp de scris. A, dimineață, la piață, o țigancă m-a făcut “babă simpatică” și a zis că-i place de mine! Eu m-am amuzat, dar Lili s-a enervat: “poate doamna simpatică” și i-a scăpat printre dinți un “țigancă împutită”, vorba știm noi cui!

Ia să mă duc eu să fac niscai integrale, poate îmi obolesc ochii și mi se face somn.

Filmul a fost de vină, zice G azi dimineață înainte să plece, fără nici un parapon pe mine.

E C L I P S Ă D E L U N Ă

Grea treabă lăsatul de fumat! Care “lăsat” nici nu înseamnă ce zice că este! Mă chinuiesc să reduc de la 40 la 15. Mi s-a dus pe apa Sâmbetei tot cheful de viață. E drept că mai sar la 16 – 18, dar nu peste 20, cât stabilisem la pornire. Sunt tot cu ochii pe ceas, am numai țigări în fața ochilor, în gură, în cap! Ba nu, în gură mai am și o aftă care nu se dă dusă de vreo cinci zile!

Aseară am mai făcut și o criză de bilă, așa, pentru variație. Am mâncat niște colivă împărțită de Tanti Jeni. Avea multă nucă. Acum mai am și problema acestei colive, care este multă și căreia G i-a pus gând rău. Ce să fac cu ea? Nu pot s-o mănânc, nu pot s-o arunc, n-am cui să o dau și nici nu vreau să-l las pe G să o dea gata, că n-are voie.

Cât de sfârșită arăta TJ! Are peste 84, dar este oricum mult prea sleită de putere. Și mult prea muncită, pentru ani aceștia. Trebuie să mă gândesc la ceva care s-o mai înveselească cât de puțin. O florică, o cărticică?

Este ora cinci a.m. M-am ridicat din pat la ora patru, că nu mai puteam dormi. Am aprins prima țigare, sperând s-o recuperez cu vreun somn după amiază, și am pornit JO de la Beijing. Aseară a venit și Lenuș din concediu. Motanul a simțit el ceva, că după ce am vorbit cu ea la telefon, a început să miorlăie la ușă într-o disperare, de parcă a simțit el ceva. Drept care, l-am ambalat și i l-am dus. Nana și Victor au plecat în excursie în Apusenii. Mi-a rămas în grijă pisica ei, la care am început să mă duc de ieri dimineață. Cred că erau vreo alte șase pe lângă ea, trebuie să găsesc și pentru ele ceva de papa.

Aseară am văzut ultima eclipsă de lună, Aproape totală. Am ieșit amândoi tocmai în stradă că nu se vedea din cauza pomilor. Următoarea va fi peste 18 ani. Așa că mi-am încheiat programul la eclipse pe viață.

Între timp s-a luminat cerul, dar ciripitul n-a început încă. Somnoroasele! E șase dimineața și ele mai dorm! Or n-or mai fi fiind ciocârlii pe aici. Parcă nu le-am auzit anul acesta. Au apărut, în schimb, multe ciori și țărci, care au decimat turturelele și vrăbiuțele, cărora le-au stricat cuiburile, le-au mâncat ouăle și puișorii. Ba, au atacat și mâțele comunitare!

MINIATURĂ

Ia te uită... o pată pe covor: lumina lunii ! Ce frumos! Pata asta mi s-a pus și pe inimă! De câți ani n-am mai băgat-o în seamă? Nici nu îmi mai aminteam că există. Aoleu, ce m-a înveselit!... Și ce mă mai bucur!...

Și e ora 3.33!

MURĂTURI, DUBLETE ȘI BOSONI

Cred că m-am țcănit de tot! De două zile dau târcoale pe la măcelărie după carne de vițel. Vânzătoarea este deosebit de amabilă. Fiindcă G a plecat la Târgoviște până mâine seară, nu mai aveam nevoie de carne. Dar n-am vrut să par lipsită de bun simț așa că am trecut pe la magazin să-i spun că nu mai am nevoie, cel puțin nu azi, dar de cum m-a văzut, vânzătoarea a și pornit-o spre galantar, drept urmare n-am mai zis nimic, m-am ales cu un rasol și câteva bucăți de piept foarte frumoase, cu 70 de mii datorie, că nu aveam bani suficienți la mine, și cu problema că n-am unde să le țin, Congelatorul e plin, poate ar trebui să gătesc, dar n-am nevoie de mâncare decât peste două zile. Las că văd eu ce-oi face...

Și, ca să tremin cu subiectul ăsta. Peste câteva zile am nai cumpărat de 850.000 lei carne de curcan, iar peste o săptămână încă 5 kg de vită, fiindcă îi promisesem lui Lili și n-aveam cum să dau îndărăt și să refuz! Până la Anul Nou nu mai cumpăr carne.

Nu-mi prea mai vine să scriu. Nu că nu știu despre ce, dar nu pot. Uite, nici acum. Mai curând aș închide și m-aș duce să mă zvârcolesc în pat, că nici de dormit nu pot, deși e aproape cinci dimineață.

TOT FELUL DE CRIZE

Acum e aproape patru dimineață dar peste multe zile. Sunt amărâtă și deceptionată. UIT ! Nu mai e vorba de nume, denumiri sau unde am pus un lucru. Acum uit de la mână pân-la gură. Mi-am reamintit ceva ce trebuia s-o întreb pa Nana, ceva despre care nici nu știam că uitasem și până m-am răsucit să iau o hârtie să notez am uitat! Cred că trebuie să mă țin de scris ori ce-ar fi, dacă nu vreau să devin legumă. Acum câțiva ani, când nu pueam dormi, îi scriam Eshei. Sau în jurnal. Acum nu mai sunt în stare.

E criză economică. G a trebuit să iasă la pensie. Viața la bibliotecă devenise de coșmar. Norocul nostru că a fost chemat la Universitatea Spiru Haret să predea sociologia religiilor. Ii și place și trece și mai ușor peste șocul pensionării. Poate îi va ieși mai curând decizia de pensionare, că am cheltuit vreo 6 milioane cu ocazia asta și acum nu mai pot să mă descurc cu

cheltuielile. Am plătit factura la lumină de 2 milioane și-mi pare rău acum că mi-am pierdut cumpătul cu amărăta de Felicia, încasatoarea, care nu avea nici o vină. Trebuie să fie o greșală, dar o s-o las așa, nu are rost să-mi sporesc tensiunea. Dă-i în pisici de bani. Oricum n-o să ajunga până la pensie. Și mai vine și Crăciunul peste o lună! Dar mai are de luat o leafă, poate ne descurcăm. Poate ia și de la universitate....

N-a venit iarna încă... Cel puțin aici nu a nins, mă simt destul de bine cu sănătatea. Nu prea mai am putere dar, la 71 de ani, accept. Mai trist e cu memoria. Sper să nu mă lase de tot. De acum o să scriu des, chiar dacă nu am chef sau dacă nu am nimic de spus.

Sunt cam depresată.

Parcă m-am mai liniștit. Mai încerc odată să dorm.

E Întâi Decembrie. 2008. E Ziua Țării. E prima zi după alegeri.

Abia reușii să-mi potolesc lacrimile patriotice. Nu, nu e bășcălie! Este dragostea pentru Țara asta atât de oropsită de-alungul istoriei, pentru amărăta de popor, atât de frumos și atât de prost de încercările sorții, de sărăcie, de lipsa de cultură, încât nici nu mai știe pe ce lume e și încotro s-o apuce, lăsându-se momit de toți veneticii și de toți vânduții opoșiți la putere. Aștia din televiziuni dau rezultate parțiale peste rezultate parțiale, erau pesedeii primii, apoi pedeleii, acum din nou e PSD primul, cu două-trei procente, nimic nu e sigur, numai vorbărie și aiurare. Poate se mai schimbă ceva până spre seară. Oricum, fericită nu sunt, oricum PDL-ul nu are peste 50 la sută. E foarte trist.

Ba nu! Dimineță m-am dus cu Lili prin zonă și am nimicit un milion jumate. Nici nu mai știu pe ce. Dar mi-am luat multe, foarte multe dulciuri. Nu mă mai satur de ele. Oi fi având diabet. Pe cine inerezează, că pe mine – nu! A fost o bucurie? A fost. La înapoiere mi-a dat Lili un cățel de pluș, foarte frumos și foarte realist. Ha! L-am păcălit pe Gigi că am adoptat un cățel și nu s-a prins. A început să strige la mine că să-l dau afară. Că nu sunt capabilă să am grijă de el, m-a împis spre ușă, eu n-am mai putut să mă mai smiorcăi că nu-l duc, că îl vreau, că ce-are cu bietul sufletel și am iubucnit în răs. Abia atunci s-a prins și-am răs amândoi de ne-am prăpădit! Dupăamiază am păcălit-o și pe Nana, care l-a găsit pe pat, cu capul ridicat, cu urechile drepte, cu ochii la ușă și a crezut că e de-adevăratelea! Ha, ha, ha... A fost o altă bucurie? A fost. Pe seară au venit copiii, am stat împreună până ce am văzut două seriale, Victor mi-a setat radioul de pot să prind Zu și Gherilla, am vorbit de una, de alta, despre alegeri și ne-am simțit bine. A fost încă o bucurie? A fost. Azi m-am simțit bine, nu m-a durut nimic, nici măcar un oscior, am uitat chiar să-mi iau medicamentele. Iată încă o bucurie! Am încheiat seara cu G revăzând un film care ne-a plăcut “Cum să-ți recunoști sfinții”, ba chiar am și dansat pe muzica de final. Nici asta nu e bucurie? Este. Deci, de ce m-oi fi tot văicărind? De proastă! (...vorba lui G.)

MINIATURĂ

Azi noapte am visat sute de flori ale paradisului, una lângă alta, una lângă alta, ca niște mâini de balerine, cu degetele grațios răsfirate portocaliu către cerul albastru, așteptând să primească binecuvântarea lui Dumnezeu. Toată ziua următoare am plutit într-o mare de liniște aurie.

MARE GREUTATE!

Uf, Doamne, cât îmi e de greu să reduc țigările!!! Sunt depresată, îmi găsesc tot felul de vini, de scuze, de motive, mă doare capul și-mi vine să-mi iau câmpii, să-i dau cu ceva-n cap lui G. Mănânc bomboane toată ziua și jumate de noapte, nu pot să dorm, visez urât, m-aș zgâria, m-aș arunca pe geam, mă învinovățesc tot timpul, îmi vine să mă sfâșii, să-mi jumulesc părul, să mă tai, să mă înțep, să-mi fac ceva rău. Mie și celorlalți. Și nici măcar nu am nici un spor, că iar am sărit de 20. 25-28! Ce să mă fac? Mi-e din ce în ce mai dificil.

Ca să fumez mai puțin, azi dupăamiază, am dormit trei ore. Acum e aproape două noaptea și am fumat mult mai multe țigări decât cele două pe care le-am sărit, cu somnul.

Am revăzut filmul Vagabondul, ne-a amintit de adolescență – eram la liceu când a rulat prima oară la noi - , de India, despre care, la acea vreme nu aveam habar. Și m-am năstălit. Și acum ce să fac? Nu pot să dorm, nu pot să citesc, nici la tv nu mă prea ajută ochii să mă uit... Imi mai aprind o țigară și mă gândesc la nemurirea sufletului.... Sau coclețez...

MINIATURĂ

Uneori, mai vine și câte o zi bună!

Și ce mai zi! S-a cunoscut de dimineață. Ba, chiar de azi noapte. Că. -de unde până unde l-am visat pe Julio Iglesias! Așa cum era când a venit la Brașov: tânăr și neliniștit. Și vorbeam cu el. Îi spuneam cât l-am iubit noi, pe el și cântecele lui, la vremea tinereții, și chiar mai apoi. Dar când am fost în India ultima dată, l-am iubit mai mult pe fiu-său. Se părea că nu s-a supărat, așa că l-am și pupat pe obraji. Doar că eu eram babă, el rămăsese tânăr! Și m-am trezit! Că suna ceasul.

PRIMĂVARA, CUCII CÂNTĂ

Trebuia să plec cu copiii să luăm aspirator. M-am culcat la loc și am mai dormit o oră. Afară plouă. Bate vântul și e cenusiu. O turturică se uită înfrigurată pe fereastră clătinându-se odată cu pomul. Mi-e milă de ea. Pe mine, deși nu mă bate vântul, mă dor toate oasele. Și nici nu mai vreau să mă duc să cutreier magazinele. G mă încurajează să rămân acasă, dar mie mi-e friă de Nana, caut motive mai sofisticate de a nu mai pleca prin vitregiile naturii. Mă așez mai temeinic în fotoliu și mă uit prin cameră. Mai întâi însă, îmi pun un Brams, că știu că mă îmbărbătează. Când ajunge la Gaudeamus mi-aduc aminte cum, după liceu, pe când eram contabilă, că nu intrasem la facultate, plângeam ori de câte ori îl auzeam! Ce ambiție și pe mine, că doar ai mei n-aveau nici măcar liceul! Mă uit la pozele de pe bibliotecă. Victor și Nana la o cascadă , tineri, frumoși, cu un aer independent și rebe: Nana cu plete- Mona Lisă

woodstockistă-, Victor, hipiot cu barbă și plete strânse în coadă pe spate. Ah, ce mult îi apreciez pe bărbații cu părul lung ! De când mă strădui să-l fac și pe G cu plete. Dar tot o să reușesc eu! Și scap și de tuns!

Mai jos, Esha, mi se face dor de ea și de India, când o privesc, frumoasă în sariul argintiu, așezată pe un fotoliu din camera de la Guest House. Alături de ea G și Nana, tot în India. G tânăr, cu barbă și păr castaniu, Nana, copi de șase-șapte ani, cu un tricou roșu pe care l-a iubit tare mult și care ar trebui să mai fie și acum pe undeva prin lăzi . Încă o Nană, adolescentă într-o poză făcută de Vasile Blendea, Dumnezeu să-l odihnească, cu aer misterios oriental, de cadână care și-a scos feregeaua. Mai e o poză de-a ei, tocmai bună pentru coperta cărții pe care n-a mai scris-o, sau a unui c.d. Dar timpul nu e încă trecut, poate oricând să reînceapă să scrie. Vine o vreme când visele din tinerețe încep să te bântuie și să nu-ți dea pace până nu le aduci la viață. Apoi pozele de la nuntă, care radiază fericire prin fiecare milimetru de imagine...

L-am schimbat pe Brams cu Hrușcă, să-mi aducă sărbătorile în suflet. Și reușește. Deodată îmi vine o căldură în suflet, o frenezie în psihic și o idee în minte: un laptop! G a luat leafa de la Haret: 30 de milioane, un soi de avere pentru niște amărășteni ca noi. La telefon mi-a zis așa: "Vin cu banii de laptop!" Eu mi-am spus că asta-i o utopie și nici nu m-am mai gândit. Până adineauri. M-a luat o exaltare de i-am luat și lui mințile, când a venit Nana i-am pus banii în mână și n-am mai discutat! "Are you sure?" îl întreabă pe G din ușă. De parcă eu nu știam ce vorbesc. "Very sure!" răspunde el, uluind-o. Așa că o să am un laptop nou, la care să scriu de drag, să desenez, să mă răsfăț, ce mai ... Țasta e cadoul de Crăciun de la el.

L-am schimbat pe Hrușcă cu Tudorică Gheorghe. Dintr-o doină de-a lui am luat titlul. Mi se pare atotcuprinzător și în perfectă armonie cu starea mea de spirit. Imi cântă cucii în suflet a Primăvară, a Infinit, a Nemurire.

Au adus aspiratorul. Zelmer, de ăla te dai cu el prin casă ca în reclama de la tv. Au adus și laptopul, japonez, am uitat cum îi zice, Elegant și deștept. Numai să nu fie mai deștept ca mine! L-au luat să-l încarce cu programe. Trebuie să am grijă și să nu mănânc și să nu beau în apropierea lui, că-l stric dacă vărs ceva pe el! De! Bine că mi-au spus, mai făceam vreo prostie! A, pot să ascult și muzică, pot să văd și filme pe el. Minunat, ce mai!

Acum mă precipit la bucătărie să le fac o ciorbiță. Apropo de Ciorbiță, l-am văzut aseară la tv cum își pune poalele în cap, de mi s-a pus pata pe el. N-am ochi să-l mai văd, urechi să-l mai aud și inimă să-l mai ascult. Ce mult te-am iubit, Paraschivule... și cât de mult m-ai dezamăgit!

I-auzi-l și p-ăstălaltu" cum îmi învolbură sufletul cu cântecele lui oltenești, atât de apropiate de bocetele tuturor mamaielor din copilăria mea, jelindu-l pe Nea Mărin, aducându-mi-l minte atât pe Amza Pelea cât și pe unchiul Mărin, plecați de mult, amândoi, în alte lumi. Oltenii ăștia și când se veselesc parcă plâng. Dadă, daică, muică, murgule, neicuță, of, of, oooof, busuioc, foaiee verdee, fă lele, testemele, dor și primăveri. Să tot bocești!

Gata ciorba. Numai de i-ar plăcea. Că ultima pe care i-am făcut-o m-a stresat, oho, ce frică mi-a fost că nu-i place! Dar am scăpat. A fost "demențială", după prpria ei expresie.

Mă mai uit la tv până vin ei să ia ciorba asta.

N-au mai venit..

A I U R E L I

Duminicile sunt plicticoase. Și dacă mai e și ploaie...

Mă duc cu Lenuș la 10 Etaje să văd dacă a intrat pensia aia.

Între timp s-a înserat. Acum scriu la computerul cel nou. Mă cam chinui, mi-e puțin teamă de el, dar o să meargă până la urmă.

Pensia nu intrase. Am mai luat de la Lenuș un milion și am achiziționat un pulover și o cămașă pentru Victor. Am dat-o-n bară. Că nu i-au plăcut. M-am dus pe la cinci, tot cu Lenuș, și am luat două cămăși pentru G. în schimb. Nici cu lăntișorul și brățara n-am avut vreun noroc. Nici alea n-au fost pe placul Măndrei. Păcat.

Mă mai supărai și pe G. Că l-am rugat să-mi pună un plasture pe șale și n-a vrut, că se uita la film. Am vrut să mi-l pun singură și mi s-a înfășurat pe degete de abia m-am descotorosit de el! Acum se roagă de mine să-mi pună altul, să-mi facă frecție, da” eu, nu și nu, nici de-al naibii.

I S T O R I A C A R E S E R E P E T Ă

Iată că Stolojan și-a dat demisia! Ce pisici se întâmplă cu oamenii ăștia? E mare nebunie asupra țării. G. zice că mai lipsește să-și dea și Băse demisia. Oricum, comentariile sunt aiuritoare: presupuneri, speculații, câmpi bătuți în toate direcțiile de tot felul de zănatnici, zombi și profitori. Îl numi pe Boc prim ministru, în locul lui Stolo.

Îmi arată G pe net ce a declarat Ana Boc, maică-sa pentru Agerpres: ” N-aș dori ca fi-meu să plece la București. Lui Emil i-aș da un sfat: să nu se mai bage acolo între ei, să-i lase să se murdărească ei în cap. Să nu meargă în locul lui Tăriceanu. N-aș vrea să se ducă să-l mai văd acolo, printre ăștia. Măcar să rămâie să-și ducă primăria până la capăt, că e foarte greu, că el acasă e foarte puțin, are noroc că-l înțelege femeia. Io i-am zis către el: Emil, de ce ți-ai ales tocmai serviciul ăsta, cu școala câtă o ai avut și pregătirea? Ș-o ales servici greu, că putea s-o ducă mai ușor. Toți zboară cu gura pe el, cum zboară câinii să te muște!”

Iar taică-său: „Îi doresc să fie bărbat la Guvern la fel cum a fost la Primăria Clujului.”

Țărani de-ai noștri, îi admir și îi respect. Or fi machedoni? Că „zboară” e aromânescul pentru vorbă, a vorbi. Nu știu că, nu sunt vreo deșteaptă, da* zic și eu. Nu m-ar deranja de fel, că ăștia sunt patrioți și îi iubesc.

A fost o zi de alergătură. La măcelărie, la supermarketul Center, la farmacie, la „38 de mii”, la magazinul de jucării... Dintre toate cele cumpărate menționez doar o păpușă care râde până te molipsește. Nici nu mă îndur de ea, cred că o să mi-o dăruiesc mie însămi.

Seara am jucat o canastă. Împreună cu Lenuș i-am bătut pe bărbați! Bravo nouă!

S O L S T I Ţ I U

Ziua cea mai scurtă. Și am atâtea de făcut! Și e o vreme urâtă. Și nu prea am nici chef, nici putere. Și nici voință. Ce să mai...

Mă dusei la „Miandra” după turtă dulce. Nu găsii. Luai ce se nimeri. Trecui și pe la „Center”, acolo n-aveau turtă dulce, dar aveau alte prostii pe care le-am achiziționat. Mai trecui și vizavi, la „Deținuți” unde aveau turtă dulce, nu știu cum o fi, am luat două cutii și roșii,

castraveți și mandarine. Le cărai acasă, G puse mâna pe mine și mă somă să-i fac o cafea și plecai din nou la „Reșița”, după picior pentru bradul pe care mi l-a adus Nana aseară. Norocul meu că am găsit și n-a mai fost nevoie să mă duc și la BIG. Am mai luat câte un trandafirăș pitic la ghiveci, pentru Gabi, Lenuș și TJ. Și trei kg de struguri, pentru Lili și pentru mine.

Între timp G a plecat în treburile lui, la cursuri, după ce a mâncat, desigur. A venit Nana și și-a luat ciorba, iar eu coclețez, că nu mai am putere să fac nimic. Voiam să montez pomul, dar a zis Nana că vor veni ei să se ocupe de asta. Așa că pot să las pe mâine și dereticatul prin casă, când vine Ana și face ea. Așa că eu o să mă dau puțin, să-mi refac forța vitală, până vine G.

Aiurea! Am făcut pachetele cu cadouri. Cam sărăcuțe, deși am cheltuit o mulțime de bani, nici nu vreau să mai socotesc. Și încă va trebui să mai cumpăr mâine patru trandafiri. Sau ce-oi găsi.

„Emil a lu Nuțu Năii”, alias Emil Boc.

A TRECUT ȘI CRĂCIUNUL, A TRECUT ȘI REVELIONUL...

Credeam că o să scriu non stop la laptopul ăsta. Da* de unde... Că nu prea pot să stau la masă din pricina spatelui. Am vorbit cu Costică să-mi facă o măsuță pe rotile, la nivelul genunchilor, așa încât să pot scrie stând pe fotoliu. I-am dat și două milioane avans. Însă i-au venit copiii de pe oceane și acum e ocupat cu ei. Mai stau pe tușă până o avea timp. (Veni Popescu după ziarele pe care am promis aseară că le cumpăr și de care am uitat total! Mamă, mă ramolesc! Mă apucă o disperare crescândă cu fiecare zi care trece!).

RĂZBOI ÎN DIRECT

Stau chircită în fotoliu și urmăresc războiul din Palestina transmis în direct la televizor. Mi-e și mai frig când văd elicopterele care aruncă rachete peste Gaza și-mi închipui ce-o fi în sufletul oamenilor ăloră, asediați din toate părțile și care n-au unde să se ascundă decât sub pământ și să tremure pentru viețile lor.

Și-mi vine în minte războiul copilăriei mele din anii *40-*44. Ce înseamnă să fii copil! Nu simțeam nici un fel de frică. Ne uitam de sub streșini cum cad bomebele, le numărăm și după înceterea raidului porneam pe străzi să vedem la fața locului unde au picat și să străgem poleiala care căzuse odata cu ele. Una picase peste morga spitalului de copii „Regina Mamă Elena” (acolo, în curtea spitalului se afla o biserică, chiar în aripa de la intrarea în curte, de fapt era o biserică aciuată într-o clădire administrativă, la subsol, clădire în care se afla și grădinița la care mergeam și eu. Împreună cu ceilalți copii din vecini, am coborât în beciul în care se afla morga, undeva în marginea curții destul de mari a spitalului. Nu erau morți acolo. Doar un rănit de pe stradă care se refugiase la adăpostul efemer al morgii. De fapt, bomba căzuse mai departe, în Groapa lu” Ouatu”, plină cu adăposturi antiaeriene, în care, adesea mă duceam și eu împreună cu mama și mamaia. Alteori coboram în pivnița de sub casă, mama se culca peste mine, mamaia deasupra ei, iar peste toate trei trăgea albia de lemn pentru spălat rufe. Să fi avut cam cinci ani. N-am uitat. Tata era pe front. Dar frica n-am simțit-o niciodată. Ce știam eu? Totul făcea parte din joacă, din viață, din moment ce m-am născut în anul în care a început războiul.

Am întrerupt războiul și m-am dus cu copiii la Cultural pentru a fi cumpăra un cadou lui Lili, de onomastică. Un elefant de onix, să-i amintească de mine peste ani și ani. Apoi am văzut niște desene animate cu Shoan, the sheep, am dormit, iar peste 10 minute ne ducem la Popești, la canastă. Poate mai scriu la noapte, și sper că mi-am ieșit din băltoaca cu amintiri.

A N I V E R S A R E

Peste 40 de minute se împlinesc 71 de ani de la propria-mi naștere. Halal de mine! Și așa zisa „petrecere” a fost de tot rahatul: mai întâi m-a speriat Nana, căreia i-a fost rău și care m-a repezit când mi-am spus părerea despre ce ar trebui să ia să se liniștească. Nici la Bulică n-ar fi țipat așa. Am pus un pic de bot și mi-am făcut de lucru cu uscăturile pe care le-am cumpărat pe la prânz ca să am cu ce-i servi pe ei și pe Popești, în afară de tortul pe care mi-l cumpăraseră ei. Am pus și suc în pahare și am tot privit pozele care se perindau pe rama digitală pe care mi-au făcut-o ei cadou. Între timp Lenuș a avut grijă de conversație. Intr-o vreme s-a simțit și Nana mai bine, ne-a servit tortul și au și plecat. Am pus de o canastă, am fost pereche cu Popescu, G în dreapta mea, îmi promite că n-o să mai facă și astăseară scandal. Imediat mi-a zis că lui Mihai i-am dat aseară pachet după pachet iar lui nici pomeneală! Am tăcut. Apoi s-a luat la ceartă cu Lenuș, că nu face nimic, nu s-a etalat niciodată, îi dă indicații da” nu e bună de nimic, apoi a trecut la mine și a început să urle la mine. M-am supărat am zis că n-o să mai joc dar nu s-a potolit. Până la urmă au câștigat el și Lenus, dar a fost tot cu țâfna pusă. Popeștii au plecat, eu am strâns și am spălat vasele, el s-a lipit iar de calculator fără să scoată o vorbă. După vreo oră a venit la televizor, a schimbat programul de câteva ori și se străduia să-mi țină o conferință. I-am spus că nu e cazul să se străduiască să-mi facă conversație. S-a ridicat și a plecat să se culce fără să-mi spună măcar noapte bună!

A bătut ceasul de ora unu. Am împlinit saptezeci și unu de ani acum câteva clipe, de una singură și fără nici o bucurie. Nu că 71 de ani ar putea fi un motiv de bucurie, dar măcar să fi compătimit cu careva. Eh, asta e!

S F Â N T U L I O N

Sf. Ion. Ziua lui Lili. Ne-am dus împreună la piață. Eu să-i cumpăr ei flori, ea să-mi cumpere mie. Nașpa, nu? Da” i-am luat niște crini magnifici, uriași și glorioși. Sunt bucuroasă. Sper doar să nu fi sărit peste cal și să nu creadă că mă dau prea mare. Dar cât de frumoși erau! Și ea merită pe de-a-ntregul, că e prietenuța mea.

Îl iertai pe G deși nu merită. Nu vreau să mai sufăr și din pricina lui. M-ajunge fi-mea, care se plânge că o doare capul, eu intru în panică, nu mai gândesc limpede, că toată viața capul doare pe oricine. În afară de G, dar cum să-l doară pe el ceva ce n-are!

Au venit niște poze de la Tara de la nuntă, cu soțul, cu Radha și soțul ei și -mai ales- cu Esha și Andre. Doamne, cât sunt de frumoși și ce dor îmi e de ei... Am rugat-o pe Nana să mi le pună pe rama asta deșteaptă, când o mai veni pe aici.

N-o să mă învăț minte niciodată, și dacă o să mă mai supere G la canastă, așa-mi trebuie, că iar am acceptat să joc! Ne ducem la Popești.

Approape că ne-am certat iar. Peste noapte m-a chinuit bila cu tot tacâmul, n-am dormit și m-am tot întebat dacă n-o fi și vina mea, că prea sunt nervoasă și prea mă ambalez ușor. Așa că o s-o las mai domol cu istericalele.

A S T A - I V I A T A

Ia să mă îmbrac eu și să plec în lume, Adică în zonă. Deși nu e prea frumos afară, cel puțin nu pe cât se laudau ieri la tv: soare (ba!), 15 grade (ba!), voioșie (nici atât!)

O sun pe Lili, ca să nu bodrigăi singură, îl luăm și pe Mihai, copilul lui Adrian, cu noi și facem o roată pe Brâncoveanu, așa, ca să ne aflăm în treabă. Cumpărăm și câte un loz, poate avem noroc, de data asta, alte oareceuri de la Megaimage, venim acasă. De una singură, mai dau o raită să caut o cănuță de cafea și cumpăr încă un ceas, de jenă, să nu plec cu mâna goală din magazin. Pe seară vine Nana pe aici iar eu, lașă, n-am curaj s-o strând în brațe și s-o mângâi, deși îmi doresc din adâncul sufletului. Mă bucur că acceptă să-i încălzesc niște sare și-o pună pe piept, că o doare. Pleacă și ea, rămân cu G. cu care reușesc să mă râcâi în cele din urmă și pleacă, și el, aproape supărat pe mine, să se culce.

Păi, asta-i viață? Păi, merită să scriu banalitățile astea? Pe cine interesează, că pe mine una, în nici un caz.

Și cam tot așa mai trec niște zile , iar eu sunt tot atât de tristă ca ele. Și mai și plouă!

M A S A

Gata! Nu mai am nici un motiv real sau inchipuit să nu scriu. Deși, dacă scormonesc bine, pot să spun că e cam prea înaltă și nu îndeajuns de apropiată pentru o poziție comodă a mâinilor. Care mă vor durea mai mult ca sigur. În schimb e mai aproape de ochi. Și dacă îmi pun o pernă la spate, poate n-o să mă doară coloana. E vorba de masa pentru calculator pe care mi-a făcut-o Costică. Alltfel, e frumoasă, are și rotile, răsfaț, ce mai... Îmi mai doresc conectarea la internet și n-o să mai pot născoci nici un amărât de motiv pentru a nu scrie. În afară de „la ce bun ?”.

Oare de ce n-oi mai avea tragere de inimă pentru a scrie? Sunt atât de apatică, de lipsită de interes ...

Păi, să încep cu cele rele:

Am dat 80 lei pe o plantă plus 10 lei căratul acasă și trage să moară. Cred că era bolnavă de când am cumoărat-o. Mai aveam una de acelaș neam și a murit și ea! Ce-or fi avut? Mi se rupe inima de mila lor.

Lui G i-au reținut cel de al 13-lea salariu și nici azi nu i l-au dat, deși sperasem. Dar n-are a face, bine că nu mai lucrează acolo. A ieșit la pensie de două luni.

Mausul ăsta nou s-a și stricat și nu prea mă mai pot folosi de el.

Aștia vor să ne pună cipuri! Ca-n SF-uri! Să ne dirijeze ei în ce direcție vor. Cred că n-o să mai apuc ziua aia, spre norocul meu.

S-au scumpit toate, dar cel mai tare mă afectează țigările. Vor ajunge 91 de lei pachetul! Va trebui să mă las, că nu-mi ajunge toată pensia. Încep deja să intru în depresie.

E jalnic ce rahaturi scriu, mai bine îmi văd de treabă și tac din gură.

Dar, pe seară, m-a sunat fata și mi-a umplut inima de căldură. Si am uitat de toate negurile.

Poate mâine o să fiu mai optimistă.

E atât de liniște și pace în casă. A fost Ana și a făcut curat. A șters praful peste tot, a făcut ordine peste tot. Mi s-a mai scuturat și mie praful de pe creier și parcă mi s-au mai ordonat și ideile.

G vine tocmai spre seară, așa că am dupăamiază asta calmă și luminoasă doar pentru mine. Sau, nu tocmai. Mai întâi a fost Gabi, cu care am petrecut vreo două ore, făcând planul de plecare în Kenia, am tratat-o cu hamsii afumate, de care eu sunt încântată și care au fost și pe placul ei. Acum s-a anunțat Lenuș, așa că amân pentru vreo două ore încă. Dar n-am nici o problemă, e atât de plăcut, că-mi vine să dansez!

A plecat, dar mi s-a făcut un somn... Mă dau puțin.

H A R A B A B U R Ă

L-am prins pe Viorel și m-am apucat de zugrăvit !!! Și de pus parchet în sufragerie și în dormitorul lui G. Mamă, ce balamuc! Dar trebuia s-o fac.

E mizerie și praf peste tot, toate puse claie peste grămadă, nu știu nimic despre orice obiect și mă apucă amețea numai când mă gândesc cât de greu îmi va fi să le pun pe toate la locul lor! Și mă doare spatele... și capul...și urechea stângă... Eeee... ce bine mă simt!

După 10 zile, nici măcar o cameră nu e gata. Băieții ăștia vin doar serile. Peste zi eu tălălăi prin casă și mă dau de ceasul morții că nu îmi vor ajunge banii. Că G n-a primit leafa de la serviciu, nici pensia de la scriitori și nici pe cei de pe carte. Pe care contam, când m-am apucat de curățenie. Am fost nevoiită să-i cer fetii împrumut, o să-mi dea, dar mai întâi am primit ce meritam: un frecuș zdravăn și jignitor. Ce să-i faci, dacă sunt prea bătrână pentru a merita să mai investesc banii în ceva de care n-o să mai apuc să mă bucur și de care “ceilalți” n-au nevoie... Hai, că sunt cinică. Dar și ofensată. Și foarte mâhnită. Poate n-a realizat ce spune.

Au trecut mai bine de două săptămâni, starea de spirit mi s-a schimbat de nenumărate ori de atunci. Între timp s-a terminat cu zugrăvitul, aproape și cu curățenia, am și trei băieți care dorm aici, de la Miiercurea Ciuc și care peste zi fac reparații la Nana, mintea mea se învârte ca un titirez, că mi s-a trezit spiritul creator și-mi umblă prin cap numai dulapuri, canapele, lămpi, cărți de pus în ordine, cărți de scris, perdele, draperii (sau jaluzele?): mă mai doare și spatele peste toate astea, nu dorm noaptea, dar dorm peste zi, îi fac lui G zile fripte că mănâncă prea multă pâine, prea multe aere, că-și vede de treburile lui, că de unde să fac rost de bani pentru toți gărgăunii din capul meu, etc, etc.... Ce aiureli!

MINIATURĂ

A doua zi de Paște. Am auzit cucul cântând.... De vreo cinci sau șase ori cel puțin. Nu-l mai auzisem de câțiva ani.

CUTREMURE

25 april 2009, seară a fost un cutremur de 5,4 pe Richter la ora 20.18. M-am speriat așa de tare că încă nu pot să dorm deși e ora 2.30. N-am nici integrale, nu văd nici să citesc, nu găsesc nici un film, așa că scriu.

A trecut Paștele, așa cum a venit, tiptil, cu stres mare, cu oboseli, cu griji, dar nu datorită sărbătorii înseși. Ci faptului că fata a fost bolnavă, (vertebra C5), de n-am mai știut nici pe ce lume sunt. Acum se simte mai bine, dar stresul, spaima, oboseala, îngrijorarea, temerile încă nu mi-au trecut. Tot mai tresar când sună telefonul, tot nu pot dormi noaptea liniștită, tot mai trebuie să-mi fac curaj să-i dau telefon și s-o întreb cum se simte. E groaznic să nu pot face nimic pentru a o ajuta. Mai imi spun și eu câte o părere și o mai și enervez. Mai bine tac, dar mă simt atât de neputincioasă.... Aseară încă, mai aveam tendințe depresive dar m-am înforțat și m-am zbatut să scap de gândurile negre. Aproape că am reușit, mai ales că astăzi se pare că se simțea bine.

L-am iertat și pe G. care mă supăraseră foarte tare că strigase la mine că nu-i dau să mănânce dulciuri și că eu mănânc, ceea ce nu e tocmai adevărat. Datorită oboselii mi s-a pus pata pe el și n-am mai vorbit cu el. Aveam gânduri morbide, sinucigașe, de răzmeriță, de luat lumea-n cap. Noroc că am depășit perioada de criză și am început să mă potolesc. Dar mi-a trebuit multă voință.

Și peste toată turbulența asta psihică veni și cutremurul!

S-a dus. Nimeni n-a pățit nimic, doar Lenuș a venit după un pachet de țigări, după ce se străduise trei zile să se lase.

Am mai avut parte de câteva cutremure însemnate de-a lungul vieții: cel din 1940, pe când aveam doar trei ani. Mi-amintesc cum se strânseseră toți vecinii sub caisul din fundul curții și pe cineva spunând: „uite că au ieșit și șobolanii afară, de frică”. Până am terminat școala primară, am trecut zilnic pe lângă o casă în ruină care se prăbușise la acel cutremur.

Următorul a fost cel din 1977, 7,4 grade, foarte puternic, aproape 2000 de morți, printre ei mulți oameni mari -actori, scriitori, muzicieni- nenumărate clădiri dărâmate, de data asta blocuri cu multe etaje, pierderile au fost imense, atât în vieți cât și materiale.

Apoi, în 1979, cel din India. Eram la Dharamshala, era seară, a fost o zguduitură îngrozitoare, s-a crăpat zidul casei în care stăteam. Simțeam munții clătînându-se și auzeam stâncile prăvălindu-se. A doua zi am plecat înapoi la Delhi și niciodată nu ne-am mai întors colo. Deși era feeric peisajul, casa fiind pe panta muntelui, vedeam dealuri și păduri în vale, seara sburau licuricii cu sutele, maimuțele veneau la fereastră să cerșească ceva de mâncare pentru puii pe care îi purtau la sân sau se țineau după traista cu banane. Mai era cineva nevăzut care cânta serile la flaut o muzică sfâșietor de tristă, care-mi picura în suflet dorul de lumi îndepărtate, neștiute, păstrate pe undeva, prin străfundurile ADN-ului. Toate aceste minuni au

mai atenuat șocul cutremurului, dar chiar și acesta a fost magnific în amploarea și forța sa, față de care oamenii, animalele, pomii, nici măcar molecule nu erau. Poate neutrini, quarci, sau nici atât.

Am mai prins unul în 86. Lucram la Curtea Sticlarilor. Eram jos în atelierul de la cuptoare. Ziduri groase de peste un metru, rezistente, eu am fugit afară, cădeau țigle de pe acoperiș dar nu m-a nimerit nici una. După ce s-a oprit, Cristina m-a certat că am fugit afară. Că acolo unde ne aflam, în afară de faptul că zidurile erau atât de groase mai era și tavanul în arcade și n-ar fi căzut. Avea dreptate. Bine că n-am fost în atelierul de la et. 1 ca a picat candelabru drept pe masa mea și a Cristinei. Chiar de nu ne-ar fi cazut în cap, niște tăieturi tot ne-ar fi făcut cioburile.

Altă dată, eram acasă singură, doar cu Janelu, papagalul. Ai mei erau plecați într-o vizită. Când s-a pornit, n-am mai fugit afară că nu m-am îndurat să-l las pe Jane singur și nici nu puteam să-l iau cu mine că avea o colivie foarte mare. Pe G și pe Nana i-a prins în lift! Bine că n-au pățit nimic. De parcă sperietura nu contează!

ALTĂ CĂLĂTORIE DE PLĂCERE

De două zile mă chinuiesc să mă acomodez cu o inevitabilă „călătorie de plăcere” la Vâlcea și nu reușesc de nici un fel. Întâi m-am „oribilat”: că de ce, cum, eu? Nuuu! Nu mă duc eu de acasă! Nici nu discut! Apoi, sub pisălogeala lui G, m-am revoltat. Am sărit la beregăți, am încercat să-l înfricoșez, să-l ameninț, să-l sabotez. Nu și nu, eu nu mă duc de acasă! Apoi am început să obosesc, să mă înmoi, să mă blegesc, el a luat avantaj, n-a mai ținut seama de mine, a anunțat-o pe Nana, căreia nu i-a venit să creadă că sunt de acord și s-a mai și bucurat, drept care eu am inmuiat-o de tot cu răzmerița, G s-a pus ca râia pe mine, de nu mai am nici o scăpare! Mă duc, cu totul și cu totul împotriva voinței mele. Știu eu că or să mă apuce toate durerile, toate urgențele, toate nevricelele! Și sunt sigură că se va strica și vremea, o să-mi fie frig, n-o să pot să stau afară, o să mă stric la burtă, buda e tocmai în fundul curții, o să-mi fie frică de câine noaptea de trei patru ori să mă duc la piu, cum zice fi-mea, of! Nu-mi era mai bine acasă, fără nimeni care să-mi comande cafea și să-mi ceară de papa de cinci-șase ori pe zi, fără nici o grijă? Ei, asta e, dacă mi-am lăsat garda jos și n-am fost atentă, că, de fapt, eu n-am zis niciodată că da, merg. Acum mi-e teamă să nu uit ceva vital acasă, de ex, medicamentele toate sau doar unul singur, tocmai de care sigur că o să am nevoie acolo, sau ce să mă fac cu floricile mele care rămân singure și neudate trei zile, etc, etc.

Nu vreau să mă duc!!!

Și mai trebuie să fac și bagajele, să mă spăl și pe cap, și dacă intră hoții, și dacă să iau calculatorul cu mine, sau mai bine nu, și cu ce pisici să mă îmbrac, întrucât eu sunt dotată doar cu haine pentru piața Reșița, iar ăia or să mă ducă de colo-colo, exact ce mi-e mie mai drag pe lume!

Nu vreau să mă duc!!!

Mai mult ca sigur că fi-mea o să fie arțăgoasă și o să mă repeadă și o să fiu lezată, o să fiu agitată, și cu fundu-n sus, n-o să am liniște și pace, n-o să-mi placă nimic și o să-mi plâng de milă și o să-i supăr pe toți din jur cu mofturile mele! Hm! Ce-ar fi să mă port în așa fel, încât să se-nvețe minte, și altădată să mă lase-n boii mei! Te pomenești că nici așa n-o să fiu mulțumită, că uite, pe mine nu mă iau! Nicum nu e bine! Nu era mai bine dacă nu insista G. de la bun început? Ce liniștită aș fi fost acum...

Și tot nu vreau să mă duc!

M-am dus cu Lenuș și am cumpărat câteva medicamente care îmi lipseau, cafea și ness, alte nu-știu-ce-uri, am venit acasă și am început să adun ce trebuie să pun în sacoșă și m-a cuprins deja stresul. Cred că sunt paranoică. Nici nu știu la ce oră plecăm, nici dacă Nana este de acord cu lucrurile pe care le-am strâns pentru a le duce la țară, cerul s-a acoperit de nori, poate mâine dimineață plouă, tocmai bine pentru plăcerea mea de călătorie. Poate că n-or să mă oblighe să plec pe ploaie. Sunt foarte nefericită și stresată.

Am dormit puțin și agitat. Am mai greșit și ceasul și m-a trezit de la 4.30! Văd că e soare. Încă. M-am îmbrăcat mai gros, Ca pentru vreme rea. Mă strâng pantalonii, sutienul și burtiera pe care am pus-o din două motive: mă doare spatele și e și burta prea umflată. Dacă m-am lăsat prostită... Acum aștept să ne sune copiii.

Până să sune ei, n-am mai putut să îndur și mi-am scos totul de pe mine, că sunt umflată ca o bășică de pește. Mi-am pus ceva mai lejer, măcar pot să răsflu. De stres, d-aia m-am umflat.

Nu mă duc! Nu mă duc! Da* mă dusei! Ce, e după mine?

Una peste alta, n-a fost chiar o tragedie. Ba chiar, în linii mari, mărturisesc că mi-a făcut plăcere. E adevărat că dacă aș fi stat acasă m-aș fi odihnit, mi-ar fi fost mai comod, nu m-aș mai fi agitat, dar nici nu aș mai fi văzut liliacii în floare peste tot, câmpiile galbene, de rapiță. lângă cele verzi, de grâu, păduri pe dealuri, cuiburi de berze, rațe sălbatice pe Olt, porci arămii, pui de curcă, cocoși țanțoși și curcani fuduli tare, chipuri de țărani arse de vreme, de muncă, de necazuri, de bătrâneți, cu privirea tristă sau veselă, iscoditoare, plină de întrebări la care nu așteptau răspunsuri. Satul pustiu, fără țipenie pe șosea, doar la biserică, un grup de voluntari se străduia să ridice un gard la cimitir. Liniște nefirească, față de alte dăți. Acolo vor copiii să-și ridice o culă de refugiu din fața sorții. De frumos, era dumnezeiesc. Și ceva ca o pace, ca o liniște care venea din străfundul sufletului și al pământului înălța toată natura spre țăriile cerului, spre Dumnezeu. Ceva ce mă lega de pomi, de grâu, de păsări, de ceilalți oameni, și eu eram peste tot și în tot, și totul era în mine. Pentru acest sentiment sublim de ubicuitate, pe care l-am simțit și pe care îl voi păstra în suflet, nu-mi mai pare rău că m-am dus. Și nici de ditamai urciorul cu care m-am dotat la ochiul stâng, de nu mai pot să citesc la televizor. Ei, fac și eu ca mamaia: „ce, eu nu văd?” Ascult!

M-am băgat peste tot: în grajd, în cocină, în cotețe. M-am jucat cu pisicul, am făcut pe cloța cu puii de curcă, am cochetat cu Lasie, cățelușa, am alergat cocoșul cu aparatul foto, m-a alergat curcanul care nu voia poze de scandal, am dat bomboane la porcii ăia roșcovani, am mutat puii cu căldarea în coteț, mi-a fost cald, mi-a fost frig, mi s.a pus bila de la mujdei, am mâncat ouă prăjite, carne friptă, ce mai, am făcut numai de-ale nefăcute. Și? Ce dacă!

C O C L E T I

G. a plecat la Brașov, m-am pus în fotoliu și tricotez câteva cordeluțe pentru Fată, care s-o ferească de aerul condiționat. Urciorul dobândit la Vâlcea se dezvoltă frenetic, mă ustură-mănâncă-doare, mi-a închis aproape de tot ochiul cu care vedeam mai bine, celălalt e bun doar la general, receptez nu doar două imagini, ca până acum, ci patru, dacă mă forțez să-l țin deschis, sau una neclară, dacă renunț la el. Mă frământ ce-o să fac dacă nu-și revine. Adio orice activitate „intelectuală”, cum ar fi integramele, cititul, scrisul. E, trec și eu pe filosofie și meditație, pe viziuni, pe dictare, pe audiții de muzică, sau îl angajez pe G să-mi citească. Toată ziua am lucrat la cordeluța Fetei și pe la miezul nopții am terminat-o. Cât de greu îmi merg mâinile! Parcă n-ar fi ale mele. Parcă ar fi proteze. Și ochiul tot mă doare.

A trecut o săptămână și mi-e din ce în ce mai rău: mă doare urechea de pe aceeași parte cu ochiul, un ganglion de sub ea. mandibula și câțva dinți din proteză! Ochiul vede tot mai prost, nu mai pot să citesc la tv, nici să văd cât e ceasul ăla electric. Nu pot să adorm decât spre ziuă, mă mai apucă durerile și peste zi, Mă dusei de cumpărai antibiotice și calmante de 500 de mii. Și mă mai doare-arde și stomacul. După câte medicamente am băgat în el, nici nu e de mirare.

Să-i mai aud eu altă dată că mă scot din metabolismele mele! Că nu mă mai las prostită!

Gata! De mâine nu mai deschid nici televizorul, nici calculatorul! Sau am mai zis asta odată? M-am vindecat după mai bine de zece zile de dureri, m-am complăcut în lenevire și acum am rămas blocată pe stop! E, ia să mă adun eu și să mă înforțoșez să depun oarece activitate voluntară în folosul familiei! Nu știu cum pot să stau toată ziua fără să fac absolut nimic, frec jocurile astea stupide pe calculator și evit niște gânduri triste, mă prefac interesată de știri, de filme, de politică, în realitate nici că mă interesează ceva, orice.

Nu mai văd bine nici cu ochiul stâng, doctorițele, amândouă, mi-au zis că o să orbesc, că să mă operez de cataracte, dar nu acum, una a zis că ochelarii nu mi-ar ajuta la nimic, cealaltă mi-a luat 4 milioane pe două perechi! Și totuși nu vreau să-mi pierd optimismul: se poate și mai rău. Și nici fatalismul: ce-o fi o fi. Doar n-o să stau să aștept moartea fără nici un fel de activitate care îmi mai este accesibilă. De exemplu să gătesc. Mi-e cam greu să stau în picioare, dar mai pot. Mai pot să mă duc până la Huedin la cumpărături, dar la întoarcere am spinarea ruptă. Rar, și numai însoțită, mai ajung la Reșița. De BIG nici nu mai poate fi vorba. O să încerc mâine încă odată, cu Lili, ca să mă conving. De unde să fac rost de puțină bucurie, un dram de voință și un strop de puterintă?

De-aia zic că nici să mai scriu n-are nici un rost. Ca să mă văicăresc de nevolnicia trupului? Că nici fantezia și visarea nu se mai simt prin preajma mea. Măcar de-aș putea să scriu. Dar nici un subiect care-mi trece prin cap nu merită, și-apoi pe cine interesează?

Și nici să mă cufund în meditație și rugăciune nu reușesc. Nu știu cum să mă rog. Tatăl Nostru parcă o spune altcineva în locul meu,

pe tot timpul rostirii mă gândesc la felul în care o spun nu la Cel căruia mă adresez, mă sfiesc să vin mereu doar cu doleanțe, mi se pare o impertinență.. Eh, tema asta e vastă și trebuie aprofundată.. Altădată.

O să mă uit doar la Cazan, la revista presei și la Tânăr și Neliniștit. Și de la ora 19. Bas. (adică: „atât!” În hindi, măi!)

MINIATURĂ

Sedna – planetă descoperită în 2003 de Voyager 1, dincolo de Pluto. În 2013 va fi lansat un nou telescop, căruia i-am uitat numele, care-l va înlocui pe Hubble. Poate-l mai apuc! Webb, în infraroșu, îi zice telescopului.

X

M-am dat! Scriu și ascult Wagner -Maeștrii Cântăreți- simultan! Direct de la Bayreuth! Mi-a pus Victor radio România Muzical pe calculator. Il iubesc. Măi, măi! Păcat că nu prea mai

văd literele. Dar mă descurc. Muzica mă încurajează. Și, de fapt, pe cine mai interesează? Scriu așa, ca să mă aflu în treabă. Să îmi dau aere de intelectual, în timp ce, vorba lui Rădoi, mi-am pierdut orice interes (dorință). Și uitai, am și internet. Mamă, mamă!

A Ș

Aș! A mers două zile și s-a poticnit. Nici de muzică nu mai am parte. Nimic nu mai vrea să meargă. Toate mă lasă. Inclusiv coloana vertebrală. Și la propriu, și la figurat. Eh...! Și nici ochii. Aproape că nu văd ce scriu, trebuie să mă zgâiesc ca să pot vedea dacă am scris corect. La naiba!

SPIRIDON POPESCU

Doamne, dacă-mi ești prieten,
Cum te lauzi la toți sfinții,
Dă în scris poruncă Morții
Să-mi ia calul, nu părinții.

Doamne, dacă-mi ești prieten,
N-asculta de toți zurlii,
Dă în scris poruncă Morții,
Să-mi ia calul, nu copiii.

Doamne, dacă-mi ești prieten,
Nu-mi mai otrăvi ursita,
Dă în scris poruncă Morții
Să-mi ia calul, nu iubita.

Doamne, dacă-mi ești prieten,
Cum susții în gura mare.
Moaie-Ți tocul în cerneală
Și-nainte de culcare,
Dă în scris poruncă Morții,
Când și-o ascuți pumnalul,
Să-l înfigă-n mine, Doamne,
Și să lase-n viață calul.

Uite că au trecut câteva luni bune de când mi-am copiat poezia asta pe care o citesc de câte ori vreau să mai scriu și nu pot, și uite că mai trăim și eu și calul. Domnule Spiridon Popescu nu fi supărat că am transcris poemul, îmi place atât de mult încât aș fi vrut să-l memorez

dar, din nefericire, nu mai am îndeajuns de mulți neuroni funcționabili. Îți mulțumesc că ai scris aceste versuri pline de sensibilitate și de iubire.

Vine Crăciunul anului 2009. (ziceam să nu pun date, dar mă gândii eu, în sinea mea, că nu strică, cine știe pe unde m-oi afla peste un an!)

L-am pus pe Hrușcă să-mi umple inima de extaz cu colindele lui cele minunate și mă cufund în liniște, în pace, într-o melancolie mistică plină de reverie, de sentimente, de simțiri, de trăiri din alte vremi, din alte lumi, din alte vieți, - vremuri de mult trecute, lumi de mult pierdute, vieți de mult pierite... Mamaia, Mama, Tataie, Cristina, Cateluța, Geta și multe, prea multe alte suflete, care vin în întâmpinarea mea din adâncul memoriei, și -mi binecuvântează inima cu iubirea lor.

Și mă cuprinde cu căldură o iubire nesfârșită pentru toți cei care îmi sunt aproape acum - copiii, G. și Noana, Petrică, cuscii, dna Gosp. Tanti Fane, Tanti Jeni, Gabi, Lili, Lenuș. Nu sunt prea mulți. Dar mai sunt și alții, pe care nu-i știu însă pe care îi simt.

Îmi vin în minte dealurile Mehedințului din copilărie, și, iubirea asta mare din inimă, se așterne și peste ele, precum o ploaie de lumină. Cred că nu mi-e a bună, că iubesc și florile, și copiii, și muzica, și pictura, și tot-tot ce există. Chiar și treburile care ieri mă speriau, acum prinsei putere și pot să le fac. Iubirea poate orice.

CRĂCIUN 2009

A nins temeinic vreo trei zile, a fost și viscol. Acum e soare cu dinți. Dar e plăcut, mai ales de privit pe fereastră. Am terminat de cumpărat cam tot ce trebuia pentru sărbători ba cu ajutorul fetii, ba cu al lui G. că e cam dificil de mers prin zăpada pe care nu se îndură nimeni s-o curețe. Așa, cu G cărând sacoșele, cred și eu că puteam să zburd prin nămeți, fluturându-mi aripile cu bucurie de copil.

Și mi-am mai pus și la geamul de la sufragerie muulte becuțe, de mi-amintesc de Divali, de Piața Universității și, puțin, de licuricii din Dharamshala... Numai de-ar rezista scotchul.

Mâine am emoții – vin copiii să facem sarmale. Eh, mă descurc eu cumva, de ce să-mi fie frică? Am terminat piftia, ciorba, mâine vine Ana și facem loc pentru pom, ce mai, încă un pic și gata, termin cu stresul sărbătorilor.

„Lasă, zice fi-mea, că nu te mâncăm, mă rog, nu de tot, mai rămâne ceva.” Așa că mai prinsei o țară de curaj. Deci mă uit în spre fereastră și îmi imaginez că ledurile sunt stele pe cer, și mă duc puțin să colind printre ele. Și apropo de colinde, veni mai devreme două fete de 12-14 ani, primele, și au cântat minunat, iar adineaori doi flăcăi cu voci profunde de bași, care au cântat dumnezeiește o colindă pe care n-o mai auzisem despre Maica Domnului.

Și au trecut zilele Crăciunului... Am fost și stresată, și bucuroasă, și fericită, și nerăbdătoare, și calmă... M-am străduit din toate puterile, fizice și financiare, să dăruiesc din inimă, fiecăruia câte o bucurie. Îmi doresc din suflet să fi reușit.

Dar am și primit. Am primit de la Nana și Victor, o îmbrățișare ca o binecuvântare de la Dumnezeu. Îmbrățișare pe care o voi păstra în suflet să-mi oblojesc cu ea bătrânețea, tristețile, care îmi va da tărie, încredere, curaj să trec peste necazuri, să dau piept încercărilor care mă așteaptă de-alungul drumului ce mi-a mai rămas. Și pe care să-mi amintesc ori de câte ori mă va

mai rezezi. De câte ori îmi va fi greu îmi voi reaminti căldura pe care mi-au dăruit-o cu această îmbrățișare din seara de Moș Ajun. Prețuiește mai mult decât tot ce am mai primit, mai mult decât toate comorile lumii.

MINIATURĂ

Mărul de sub fereastra Fetei s-a îmbrăcat în flori ca o mireasă castă în rochia ei albă, diafană, cerească. M-am bucurat de el, mi-am scaldat sufletul în frumusețea lui timp de câteva zile. Mi-ar fi plăcut să mă întind la rădăcina lui și să-l tot privesc... Nu numai eu! Un motan alb cu pete roșii se urcă zilnic tocmai sus printre flori și visează el știe la ce păsărele minunate, tolănit pe-o cracă, de parcă ar fi motanul din Alice în Tara Minunilor. De la o vreme mi se părea că florile încep să se estompeze. Azi mă uitai mai cu luare aminte la ele și descoperii că au apărut frunzele, iar albeața florilor se disipează în verdele crud al acestora. Nici nu știu ce să fac. Să le cert? Să le iert? Să le cert, să le iert, să le cert, să le iert.... (29 mai 2010)

MITOCĂNIE

Cum să scriu în timp ce vecinii de jos au pus muzica atât de tare încât simt vibrațiile prin tălpi și prin fotoliu! Asta acum, pe seară. Dimineață, și nu numai azi, TJ bătea șnițele cu noaptea în cap, să le pregătească până se trezesc ceilalți. Asta azi, că e sâmbătă și nu merge nimeni la servicii, că în zilele de lucru mă trezeste fata sau nepoata, care mai întâi își pun pantofii cu tocuri și abia apoi își rezolvă celelalte treburi prin toate camerele, alungându-mi somnul cu tocăneala lor, de la șase dimineața, după ce abia adormisem de vreo două ore sau mai puțin.

Alteori, destul de des, vecinul de palier sau, dacă nu el, cel de jos, au ceva de reparat cu bormașina, exact pe la orele două – cinci dupămasa, dacă nu durează până spre noapte.

Peste zi copiii răcnesc pe afară, chirăie de zici că s-au luat la bătaie, țipă, înjură grosolan și nimeni nu-i învață că nu se cuvine. Cine? Mamele lor care ies în alee și scuipă cojile nenumăratelor pungi cu semințe de floarea soarelui, pungi care ajung și ele pe jos, de mi se face silă să mai ies din casă.

Ori m-am transformat eu într-o babă ciufută...

Mi-am pus laptoul pe genunchi și simt bașii ăștia de jos pe taste. Nu mai scriu, mă uit la snooker. Sunt prea agitată.

Hai că s-au potolit. Aproape de ora 11 noaptea.

Eu încă aștept să se termine și meciul dintre Selby și Dott, să mi se încarce bateria de la țigaramăgeală, să mă sune Fata, că au plecat cu telescopul să ia stelele la întrebări. Si nici că mi-e somn!

N-am scris de mult timp, am o mulțime de restanțe, nici nu știu cu care să încep. Cred că o s-o iau de-a-ndăratelea, adică cu ziua de azi, care tocmai s-a terminat de o jumate de oră.

ZIUA PORTILOR DESCHISE

Cum spuneam, de dimineață m-a trezit TJ cu șnițelele, care nu m-au enervat tot atât de rău ca tocurile. Am valorificat oportunitatea și am sărit drept în cafea și cele două țigări corespunzătoare. Că, de vreo trei luni am redus fumatul. Acum nu mai sar de 15 pe zi. De la 40,

cred că e acceptabil. Mă străduiesc pentru 10. Uneori, când n-am nicidecum fel de probleme, reușesc chiar mai puțin de 10.

Așadar, după ce am decis că nu e necesar să prepar mâncare azi, ca mai aveam destulă, tocmai ce mă hotărâsem să nu fac nici un fel de efort fizic, mintal sau de altă natură (plimbare, căscat gura, cumpărături, etc) sună Fata mea și mă invită la Târgul Meșteșugarilor, să cumpărăm niscai ștergere pe care să le ia Tata de cadouri în Australia.

A câștigat Dott. Mai scriu mâine, dacă oi putea adormi. Fata a sunat că pot să mă culc, că au ajuns acasă.

Uf, am terminat de gătit! Toată dimineața m-am ocupat doar cu asta. Și nici n-am făcut vreo brânză prea mare, dar, mă rog, vine Noana astă seară și trebuia s-o fac.

Cum spuneam, ieri m-am dus, ca tot țăranul patriot să văd și eu Casa Poporului, sau, pe stil nou, Palatul Parlamentului. De fapt, noi voiam la târg, dar, dacă voi ai să ajungi acolo, trebuia mai întâi să parcurgi vreo doi km pe culoarele clădirii faraonice (puțin spus, că ăia erau mai modeste). Mare, mare, numai marmură și candelabre uriașe, cu toate ușile imense pline de sculpturi, cu draperii anume țesute la mânăstirile din Moldova, bogate în motive, grele, sobre în culoare, ce mai, mi-au plăcut, Pe pereți, picturi și tapiserii, pe holurile înalte, prin tavanele cărora străbătea lumina amiezii prin vitralii impresionante. Lucrări de mari maeștri – tablouri, sculpturi – la tot pasul. Am dat și peste o lucrare a Marianeii Oloier, fapt ce m-a bucurat și m-a făcut să mă mândresc că sunt prietenă cu ea de vreo 30 de ani. Nana a făcut poze peste poze, m-a pozat și pe mine, și pe Victor în diverse săli și spații și, după vreo două ore, am ajuns și la târgul artizanilor, unde am lăsat cele șase milioane ale lui G pe cadourile pentru Australia.

Căci pe 28 (?) mai, pleacă la antipod! Iși indeplinește visul, că numai pe acest continent nu fusese. De data asta, călătoria o suportăm noi. Se duce la un prieten stabilit acolo, și cred că și când visează, noaptea, tot acolo se duce.

Am făcut și un cântecel cu vreo două săptămâni în urmă, în timp ce spălam 15 (!) legăturoaie de ștevie și trebuia să-mi ocup mintea cu altceva, mai telectual:

La antipozi, la antipozi, la antipozi el a plecat,
L-a durut în cur de mine și de-acasă a zburat
Nu te duce, nu te duce, - eu plângeam, - nu fi nărod,
Pe el l-a durut în bigă și-a plecat la antipod.
Ca să-și gâdile orgoliul, fără jenă a plecat,
Părăsindu-mă acasă cu sufletu-ndurerat.
El s-a dus la dracu-n praznic, dezinvolt și excitat,
Eu rămân să-mi plâng de milă, de angoasă. Ce căcat!
M-a lăsat plângând și tristă, vai de sufletelul meu.
Ce mă fac eu singurică? Îmi caut un derbedeu!
Pun eu mâna pe vre-un fraier ca să-mi țină de urât
Până vine dânsu-acasă, după aia-l dau în gât.

Între timp au sosit Noana împreună cu G, care s-a dus s-o ia de la autogară, le-am pus cina pe masă, m-am ocupat de ei, apoi am vorbit de una, de alta, ne-am uitat la Divertis și au plecat la culcare, că mâine se duc la doctor, să vadă cum îi merg ochii după operațiile de glaucom de săptămâna trecută.

Eu am rămas singură și m-am mutat pe snooker și mai scriu câte ceva în timp ce trag cu urechea și cu coada ochiului la finala dintre Robertson și Dott.

Pe G îl așteaptă acolo la Melborne o perioadă de conferințe, de diferite călătorii prin Australia, de întâlniri cu diverse personalități dintre cei emigrați acolo de mulți ani, poate și cu alte persoane de altă origine, așa că se pregătește din greu în cultura australiană.

A găsit un cântec de acolo care este un răspuns la cântecul meu de mai înainte. Iată-l:

Oh hark, the dogs are barking love and it is nearly day
The boys have all gone mustering and I must be on my way
And I must be gone by morning light before the sun does shine
To join the Roma shearers on the banks of the Condamine

Oh, Willie, dearest Willie, please let me go with you
I'll cut off all my auburn hair and be a shearer too,
I'll help you count your tally love while ringer oh you shine
And I'll wash your greasy moleskins on the banks of the Condamine

Oh, Nancy, dearest Nancy, with me you cannot go
For the squatters have given orders that no woman may do so
And your delicate constitution, love, isn't equal unto mine
To stand the constant tigring on the banks of the Condamine.

Oh, then Willie, dearest Willie, please stay at home with me
We'll take up our selection, love, and a farmer's wife I'll be
I'll help you husk the corn, my love, and cook you meals so fine
You'll forget the Ramstag mutton on the banks of the Condamine

Oh Nancy, dearest Nancy, please do not hold me back
The boys they are all waiting and I must be on the track
So here's a good-bye kiss, my love, back home I will incline
When we've shorn the last of the jumbucks on the banks of the Condomines.

Cred că genul se cheamă bushverse. Dacă o să am stare, poate o să-l traduc, aproximativ, în română. Asta dacă nu-l conving pe G, că el e bun rău la treaba asta!

Bine, asta e un cântec serios, nu se compară al meu cu el. Dar, tema este aceeași: femeia care se roagă de bărbat să nu plece în lume și să n-o părăsească. Numai că eu fac bășcălie și sunt mai realistă. Marea coincidență este faptul că tipul îi spune fetei Nancy așa cum îmi spunea și G mie. Când mi l-a citit am crezut că face mișto de mine.

Gata pentru azi. Mă mut pe meciul de snooker.

MINIATURĂ

își urlă apele disperarea:

Izvoarele, izvoarele.

Cine ne mână de la ele și de ce?

(Parcă n-ar ști! The Global Warming! Sau gravitatie? Sau fatalitatea...)

Dar noi? Parcă noi știm? Noi nu ne știm nici măcar izvoarele. (Doar „poarta de acces” !)

WALTZING MATILDA

A luat-o pe Matilda și-a plecat la antipod. Ieri dimineață. A ajuns azi la 14.30, ora noastră.

Ieri am lolăit-o toată ziua așteptând telefoanele de pe traseu, noaptea nu m-am culcat până la ora două, ca să fiu cu el la decolare! Să veghez eu asupra lui!

Cred că nu sunt în apele mele. Până se întoarce el, mă defectez total. Azi am zis că dau în apoplexie la prânz, așteptându-i telefonul, care nu mai venea. În cele din urmă mi-am luat inima în dinți și l-am sunat eu.

„Ce faci, domne, vrei să fac infarct?”

„Am sunat, zice, dar n-ai răspuns!”

Io-te... Eu am stat cu telefonul în poală toată ziua. Hai, că l-am iertat. Bine că a ajuns fără incidente. De mâine îi aștept emailurile. Până atunci o să mă uit la Eurovision și, sper, o să dorm în noaptea asta.

Mâine vine Tanti Fane, să stea cu mine câteva zile, deci mă apuc de dimineață să prepar ceva de papa. Azi m-au dus copiii la piață. Am cheltuit un milion.

Și se mai porni și ploaia!

30 iunie. Mă sculai cu noaptea-n cap să citesc emailul lui G.

Aș, nexam! Deși aici e ora 7, acolo ora 14, nu mi-a scris ! N-o fi avut timp. O fi dormit, după 33 de ore de călătorie, e de înțeles ! Mă duc să mă apuc de gătit, că vine Tanti Fane. (Auzi cum o cheamă p-asta: Malgorzata. O altistă, cred. Altfel, cântă frumos. Dar nici numele nu e neinteresant, doar neobișnuit.)

Între timp preparai două feluri, mai am doar să „dressez” salata și să prăjesc cartofi.

Veni și emailul de la G. E pe culmi, într-al nouălea cer. E fericit, ce mai... Și eu pe lângă el.

La prânz au venit Tanti Fane, Doina, soțul ei și Fitzy, cățelușul lor. După ce ne-au dat instrucțiuni și reguli de purtare au plecat, noi ne-am proptit în fotolii, am depănat amintiri, am tricostat rude, am peticit lipsuri din memorie, am mâncat, am luat-o din nou cu copilăria, cu tinerețea, cu bătrânețea, cu diverse junghiuri, înțepeneli și alte neplăceri inerente, am ajuns la concluzia că n-avem de ce ne plânge, dimpotrivă, ar trebui să fim mulțumite cu ce avem că s-ar fi putut și mai rău. La nouă s-a dus la culcare, acum eu mă uit la Divertis și-mi fac curaj pentru mâine, că, vreau-nu vreau, la ora 10 trebuie să „facem pași” ca să nu îi înțepenească picioarele! Poate mâine va ploua, ha, ha! Mi-am găsit nașul, mă rog, nașa. Apropo, are 88 de ani.

M-am trezit cu gâdul la G și am sărit drept pe yahoo. A scris câteva rânduri. Mă liniștii. Acum am alte emoții cu T.F. Să văd cum a dormit, cum se simte. Până mă acomodez cu ea, tocmai bine pleacă.

Hai să mă îmbrac și să plecăm.

Două ore am lolăit-o prin împrejurimi, am mers, am intrat prin magazine, (am cheltuit și aproape un milion), ne-am odihnit pe băncile cele portocalii ale lui Piedone, am mirosit flori și am sporovăit vrute și nevrute. Acasă am mâncat, ne-am făcut siesta, ne-am uitat la Tânăr și Neliniștit, la stirile lui Esca la emisiunea lui Măruță, am vorbit la telefon cu fetele noastre, iar am mai povestit habar n-am despre ce, la ora 20 T.F. a plecat la culcare, iar eu, deși n-am muncit nimic azi, sunt obosită. S-a mai pornit și ploaia și durerea de coloană, drept pentru care nu mai scriu și mă duc să mă întind.

Nu e nici un email! E ziua copilului. Azi vreau să fiu copil. Să mă doară undeva de toate grijile, angoasele și durerile. Poate reușesc.

Gata. S-a făcut ora 21, T.F. S-a dus să se culce, așa că acum pot să mai scriu, dacă mai am resurse, că mi le-am irosit pe nimic peste zi, ținându-i de urât și făcându-i pe plac cu toate emisiunile ieftine pe care le știe ea. Am fumat o groază (16), am băut două ibrice de nes am mâncat tot ce mi-a picat în mână, acum îmi mai fac nervi și cu imbecilii de la televizor și mai bine mă duc pe Discoverys, poate mă mai relaxez. Și văd eu dacă mai scriu ceva în seara asta.

Aoleu, ce zi!

N-am dormit decât două ore, spre ziuă. Toată noaptea m-am frichinit, răsucit, scărpinat. Toate mă pișcau, înghionteau, incomodau. M-a apucat tusea, sughitul, arsura în gât, amăreala în gură, cârceii în talpi, durerea în genunchi și grijile în creier.

Nu mi-au ajutat nici integramele, nici „Solomonarii”, nici televizorul, nici oile, nimic.

Obosită și somnoroasă, năucă, am luat-o pe TF și am plecat la piață. Mazăre, fasole grasă, dovlecei, roșii ceapă, ardei, pesmeti, tigări. Curățat, mărunțit, preparat două feluri, mazăre mie, fasole fetii. La cinci pm vine Viorel, ne ducem acasă la Nana să schimbe bateria la bucătărie. Se rupe o chestie de la care se închide apa rece. Sun la un vecin ca s-o poată opri de la subsol, acesta mă trimite un etaj mai jos, unde, spre norocul meu, locuia un om binevoitor, care nu numai că nu s-a supărat, dar s-a dus chiar el și a închis-o și apoi, încă odată, ca s-o deschidă, după ce a fost schimbată chestia aia defectă, după care se dusesse Viorel s-o cumpere. Când a fost rândul bateriei la montat, a mai făcut un drum să mai cumpere ceva ce nu se potrivea. Norocul a fost că magazinul nu se închisese încă, fiindcă era trecut de ora 7. Peste o ora a terminat. Am stat ca pe ace trei ore, că o încuiasem pe TF, să n-o atace bandiții cruzeiros. Nici s-o sun nu puteam, că nu știe să răspundă la telefonul ăsta. Ea știe numai la al ei, iar eu am uitat să-i spun să-l ridice pe cel de la G. Din fericire totul era în ordine, nu se panicase, deși o sunase fi-sa de trei ori. Am sunat-o eu și am mințit că am fost amândouă plecate, ca să nu se supere că am lăsat-o singură acasă.

Si cam atât pe ziua de azi. E 10 seara. TF s-a dus la culcare, Nana a sunat ca să-mi spună că i-a plăcut fasolea, n-a vrut să accepte cheltuiala de un milion drept cadou pentru ziua de mâine, când implinesc ei 4 sau 5 ani de la cununie, iar noi 44! A zis că trec mâine seară pe aici. Eo o să încerc să sper că o să dorm la noapte, dacă pot.

T A N T I F A N E

Ieri n-am mai scris. Era să nu scriu nici azi, dar se întâmplă să nu pot dormi, așa că îmi mai omor din timp. Deși nu am răbdare, o să încerc să scriu câteva fraze. Mai întâi, ieri noi am împlinit 44 de ani de căsătorie. Și copiii, cinci. Zi de sărbătoare, au venit seara și ne-am felicitat reciproc. G a scris și el un email tot pe tema asta. La prânz l-am sunat de pe fix, vorba lui, câte pensii ne va fi costând extravaganta, dar ne-a frăcut bine la psihic, amândorura.

Cu TF m-am descurcat binișor, m-a scos la plimbarea zilnică de câte doua ore, am răsfațat-o, n-am lăsat-o să facă nimic, am ascultat tot ce mi-a povestit -nimicuri-, și, mai ales, m-am uitat cu ea la Măruță, fără să turbez.

Are o cumnată care se roagă să moară. „Eu mă rog să trăiesc” zice, deși locuiește singură într-o garsonieră, e săracă, are parkinson, n-are dinți, și o dor genunchii. Dar e plină de vitalitate și de dragoste de viața asta care n-a cruțat-o deloc: ocupația rușilor în Moldova, Moartea primului sot, moartea fiicei din prima căsătorie, moartea celui de al doilea sot. Norocul ei că mai are o fiică din a doua căsătorie, care îi aduce de mâncare de două ori pe săptămână și îi poartă de grijă. Din toate cele patru familii ale fratilor Florică, soți și soții, e ultima supraviețuitoare. In afară de ea, mai sunt doar eu. Cam tristă soarta asta a generațiilor omenești, mai ales spre

bătrânețe. Că până acum nu mi-a prea păsat, deși situația era aceeași de mulți ani. Ei, lasă, draguță, nu mai filosofa ieftin.

G n-a scris dar m-a anunțat că pleacă nu țin minte unde. Aștept ziua de mâine.

A plecat TF. Azi dimineață nu m-a mai scos la plimbare, ceea ce mi-a fost pe plac. Am mai întrebat-o despre copilăria ei. Taică-său era negustor de pește. Mai avea doi frați și două surori. Pe unchiul Marin, fratele mamei, l-a cunoscut pe când el era cu unitatea militară la Bolgrad. Pe stradă. Era cu două prietene la plimbare pe „bulevard” le-au „agățat” trei tineri, s-au plimbat, a condus-o acasă. După ceva timp s-au căsătorit, apoi au venit la București, la maică-mea și la Nase. Unchiul Marin a murit de cancer la plămâni, Rodica Mică avea un an și ceva. După câțiva ani s-a recăsătorit, a mai avut o fată, pe Doina, care are acum grijă de ea. Rodica Mică a murit și ea pe la treizeci și ceva de ani, au rămas doi nepoți care nu se mai interesează de bunica lor. Are și de la Doina o nepoată, care practică dansul de performanță, Anca. Am scris telegrafic fiindcă mă tem că uit, nici n-am acum răbdare să intru în detalii, că de două zile n-am știri de la G, nu am intrat în panică, mi-a spus că pleacă. Dar nici în apele mele nu mă simt. Si am mai rămas și singură ...

Să revin la subiect: Pe bunica ei a înjunghiat-o un tâlhar.

Tatăl ei a fost arestat de ruși și acuzat speculă cu pește. A făcut pușcărie, a pățit o infecție la un picior, de la un cui în care s-a înțepat, la munca la care erau trimiși dușmanii poporului și a rămas fără un picior.

Una dintre surori, mai mică decât TF, pe care a pus ochii un rus, a murit și ea, împușcată de acesta. Deja am uitat cum au murit frații. La un moment dat mai trăiau mama ei și sora mai mare. TF s-a mai dus pe acasă de două sau trei ori. A venit în țară în 1943. Bineînțeles că nu mai trăiește nimeni dintre ai ei. Dar mama, Nase, Rina, Unchiul Nicolaie, au primit-o ca pe o soră, nu s-a plâns de niciunul.

Poate o să mai revin vreodată asupra povestirii, când voi avea altă stare sufletească.

Nana și Victor au venit astă seară și mi-au ținut de urât vreo două ore. Le-am povestit și lor despre TF și despre viața ei. I-am îmbiat în zadar cu orez cu lapte. S-au ținut incoruptibili. O să mă sacrific, o să-l mănânc eu, ce să fac dacă mi-au dat mie jumătate din laptele lor de la Smântânică. Vinerea viitoare, pe 11, pleacă și ei în concediu, așa că trei, ba nu, patru zile o să fiu singură în țară, cu trei zdroabe cât capra pe mine. Lasă, că mă descurc eu, doar sunt persoană în toată firea, ce pisici!

CONVERSATIE FĂRĂ CUVINTE

Azi, 6 iunie, mă sună G și îmi trimise și un email. Sunt liniștită și apatică. Mă duc să încerc să citesc, dacă mă vor ajuta ochelarii.

Au fost copiii, Nana chiar de două ori. Mi-a adus din nou sushi. M-a întrebat despre mama ei, i-am povestit ca nu am mai văzut-o de când am adus-o pe ea de la spital, nu știu de unde era, din Moldova, de undeva. Mi-a fost jenă că nu am avut detalii să îi fi dat, că am distrus actele de adopție, dar cred că dacă dorește foarte mult, poate să afle cumva, de la notariat, de la Adunații Copăceni, din ce localitate era fătucă care a adus-o pe lume.

Ceea ce m-a bucurat a fost faptul că am putut discuta fără nici un fel de reținere, de stânjeneală, de teamă, acest subiect, după doi ani și mai bine, de când Felicia, nașa ei, m-a obligat să îi dezvălui faptul că a fost înfiată, la 10 zile de la naștere. Până acum nici să mă gândesc n-am putut, la întâmplarea năucitoare în care m-a împins o femeie nebună, care, dacă nu se înțelegea cu fiul ei și-a dorit să strice și relația noastră cu fata. Poate că i-aș fi spus înainte să mor, poate că niciodată. Pentru noi a fost copilul nostru pe care ni l-am dorit, pe care l-am iubit

și pentru care am făcut tot ce a fost omenește posibil să nu simtă vreodată ca e înfiată. Gata cu subiectul ăsta care, deși nu mă mai doare când îmi amintesc, mă tulbură.

Mă uitam la Peer Gynt, înainte să încep să scriu. Mă derutează că balerinii sunt îmbrăcați în costume de stradă, nici subiectul nu mi-l mai reamintesc decât vag, mai are și replici în germană (!), deci degeaba. Atât doar că am reascultat muzica și aceasta mi-a alungat amărăciunea din suflet. Nu și arsura din stomac. Ia să iau eu niște bicarbonat, că scap eu și de asta!

ZI DE CUMPĂNĂ

Azi e zi de cumpănă: își asumă guvernul răspunderea, se votează moțiunile antigvern, naiba știe ce se alege de țară și de oameni. Sper să nu înceapă haosul și nebunia.

Seara a fost ședință de bloc. L-au angajat pe Costică administrator. Incolo nimic. Pierdere de vreme.

A venit Nana cu câteva ghivece de care mă voi îngriji când vor fi ei plecați în vacanță. Mi-a ținut de urât aproape două ore și m-am bucurat tare mult. Am mai povestit una-alta, am mai făcut politică, nici nu știu când au trecut cele două ore.

Mă mai uit la Nașul până la ora 23, când imi vine ora de țigare și apoi mă culc. Na, că e a cincea zi cu numai câte 7 țigări pe fiecare!!

A trecut și ziua de marți 8. Am primit două mesaje de la G.și m-am bucurat de ele. Am scos ultimii bani de pe cardul lui, cu care trebuie să mă descurc până luni. Si pot. I-am cumpărat Nanei un parfum care se cheamă expresiv :” today, tomorrow, always” Sapte sute de mii. A zis că-i place cum miroase. Să sper că nu din politețe, deși ea susține că nu e stilul ei.

Trist e că a ars Piața Reșița. Până or face alta, nu mă mai duc la cumpărături decât cu copiii la Cultural.

Sunt tot pe Nașul, cu Cristoiu. Azi am fumat 10 țigări, că mă arde în gât de la cea electronică, așa ca de la prânz m-am oprit. Dar am fumat trei în plus. Lasă că îmi revin mâine.

Azi dă să plouă peste lume. Sunt tristă și fără chef de viață.

Unde ești tu Gigi, să vezi nu unul ci trei care cântă la tot atâtea bandoneoane pe un bulevărdoi argentinian! Plus orchestra, pianul, vioara.

Nu numai că n-a plouat dar chiar e prea mult soare. O să plec să-mi iau biscuiți de ăia sărați să am cu ce mânca bananele de la Nana.

Am plecat, am cumpărat câte ceva de vreo 250 mii, am făcut rondul prin Brâncoveanu și Izvorul Crișului, am mers cât am putut de încet (mă și dureau picioarele) și abia trecuse o oră. Era să cumpăr o carte, noroc că nu mi-au ajuns banii! (720.000!) Sunt can năroadă, ce mai! Mă duc să prăjesc niscaiva cartofi.

Arsura aia din gât nu e de la țigarea aia electrică fiindcă azi n-am folosit-o de loc și tot o simt.

„Călătoria la Reims” de Rossini, interpretată de itallieni, cred ca la Scalla, am uitat, că au scris, printre care italieni și Anamaria Popescu. I-au luat pe nemți: corpul de balet costumat în fotografii, filmași,reporteri. Personajele costumate ca în epoca respectiva, dau autografe, răspund, cu replicile din scenariu, la microfoane, etc. Imi place, ce mai. Pe fundalul scenei, două ecrane mari pe care se desfășoară alte scene din operă.. Orchestra face și ea parte din acțiune, dirijorul cu un costum alb de secol 17 (18?), pian pe scenă. Poate sunt puțin confuză, pentru că nu știam

de existența acestei opere, nu știu nici italiana, nici franceza, dar lasă că o vor mai relua și o să mă dumiresc atunci, poate o sa fie și G acasă. Să mă lămurească, doar el este cel deștept și cult în casa asta. Greșit: dirijorul ăla era un personaj, mai este unul în frac. Deci și pianistii de pe scenă, sunt tot personaje. Nu două, ci trei ecrane mari, trei registre ale scenei. E o comedie. Diva cântă ceva, trece la alt compozitor, dirijorul îi reamintește: „signora, „Le Voyage a Reims”, Rossini”, ea își reamintește, și în timpul vocalizei, se duce la notele pianistei, să vadă continuarea, pe o foarte lungă și fără să inspire, vocaliză! Steagurile Italiei și Germaniei și parca și al Franței, fac și ele parte din garderobă. Ba sunt mai multe, dar nu le cunosc eu. Care șaluri. Care pelerine sau șorțuri. Brâuri sau alte accesorii, sau chiar steaguri. Despre muzică pot să spun un singur cuvânt: Rossini.

S-a terminat. Foarte, foarte mult mi-a plăcut. Spre sfârșit au cântat și toate imnurile: Polonez, rus, german, englez, francez, italian și mai știu eu care, cele din sec. 19, nu de acum. Trebuie să mă mai documentez, că sunt analfabetă rău și la istotie și la muzică. E vorba despre încoronarea regelui Carol X al Franței. Să vină G, că mă lămurește el.

Au mai venit copiii mei odată să mă mai vadă înainte de plecare, că poate mâine seară nu mai au timp. Mi-au adus peșpene roșu. (veneam odată acasă cu o sacoșă cu pește. Nana, micuță, 3 sau 4 ani : „Ce ai acolo?” Ghici, - îi spun, dându-i ca indiciu începutul cuvântului: Pe... „?” Peș... „Peșpene!” ghicește ea plină de mândrie că ce isteță este ea!)

Mă duc să mă culc. Câte zile mai sunt până pe 14? 5 !

Mai sunt patru, că a de azi se duse. Primii și două em. De la G. Imi luai la revedere de la Nana, că mâine pleacă de cu ziuă. A promis că mă sună pe la 11 am. Nu știu de unde, cred că de la Paris. Mi-a spus dar am uitat, ca să vezi. Aflu eu mâine.

Acum stau cu Wagner și cu Brahms până mă culc. Si nu mă mai gândesc la nimic, decât ascult.

P R O S T I O A R E

Iar am făcut o prostie, așa. de dimineată! De patru milioane! Am comandat un aparat de masaj și un schimb de pat. Cu aparatul îmi mai alin durerile de spate, iar cu așternutul o să mă fâlesc, și o să mă lăfăi, în sfârșit, într-unul nou, nu de second hand. Imi face bine la psihic. Nu o să dau imediat pe goarnă, nu vreau să mă certe fata, că G nu mă ceartă. Și-apoi, nu merit și eu o compensație pentru cele două săptămâni de singurătate? Chestia e că eu cumpăr tot felul de obiecte pe care nu le folosesc. Cum ar fi mopul H2O, sau cuptorul cu halogen, și câte altele. Au dreptate să mă certe. Dar nici eu, nu mă potolesc.

G mi-a trimis un email, copiii sunt în drum spre Bergerac, aștept să mă sune. Au plecat în concediu. Să fie fericiți și sănătoși. Mai am trei zile de singurătate, fără asta. Acușa trec.

Da, mă sunară. Bonjour maman! Auzi cum să-mi zică ei mie! Aoleu, ce-i mai iubesc!!!

Intre timp făcui și ciorba de legume de post, că azi e Vineri.

Puțin mai târziu a venit și Ana cu ciorba de dovlecei. Daca știam nu mai făceam eu efortul.

M-a sunat Nana, Cu „bonjour maman” m-a luat. Erau la Paris. Mă mai sună și deseară, o să-ntreb unde au lăsat mașina, că în parcare nu era. M-a trimis să iau niște perisabile din frigider, așa am observat că nu era pe locul lor de parcare. Nu-mi place să mă duc la ei, din pricină de încuiat ușa, deși o încerc, o trag, o împing, tot mă întreb „dar dacă...” Și mă frământ, și mă tem, și mă calmez cu greu (mâine o să mă mai duc odată să o împing), și precis o să adorm cu greu,

temându-mă să nu intre hoții și să spună toată lumea că n-am încuiat-o eu bine, că sunt ramolită, etc.

Am vorbit și cu G, am sunat eu. Așa am aflat că și-a pierdut trenul! Cum pisici? Când a ieșit afară n-a simțit frigul, să se fi întors după el? Si ce-o fi avut prin buzunare, că a ezitat să-mi răspundă la întrebare, Nu-mi dau seama ce fel de om poate să-și piardă haina de pe el , mai ales că la antipod este iarnă acum. Nu vorbesc de pagubă, chiar eu i-am zis să nu-l mai care acasă, dar să-l piardă! N-am să pot nici în ruptul capului să pricep una ca asta. O să-l pârăsc la fi-sa. Mă doare capul!

La cât o fi promis Nana că mă sună? Ca nu mai am răbdare. Si am început să mă agit cu casa lor. De ce o fi trebuit să mă duc eu acolo? Ce dacă se stricau două bucăți de brânză și o legătură de ceapă. Cum o să adorm eu la noapte? Că nici noaptea trecută n-am dormit, decât pe la ora patru.

A trecut de nouă și n-a mai sunat. Am sunat-o eu dar nu face apel. Sper din suflet să sune înainte să intru prea profund în panică.

A sunat la 9.30. Eu am încercat de pe mobil, care nu a vrut să funcționeze. Mă mai sună mâine seară.

Termin și eu de scris.

Mai sunt trei zile.

Astăzi este Sâmbătă. Voiam să mă duc la piață, am tot așteptat să mă cheme Lili. Așa că stau acasă și o să mă duc mâine de cu noapte. G a trimis un email scurt, asigurându-mă că nimic din ce îi înșirasem eu, nu se afla în buzunarele fâșului pierdut. Bine. Mâine la prânzul nostru părăsește Australia. Astă seară aștept să mă sune și copiii. Nu pot să mă concentrez pe nimic, așa că stau pe filme încercând să nu mă gândesc nici la G, nici la N & V.

Greu mai trece ziua asta!

Pe dna. Gosp. Am fentat-o: m-am trezit înainte să vină ea, așa că m-a ratat! Am tălălăit cu ea vreo două ore. Pe care le-am scăzut din așteptare. Singurul lucru care mă obosește la vizitele astea este faptul că trebuie să vorbesc tare, că n-aude, mai rău ca mine. Dar am găsit o soluție: eu dau tema și o las pe ea să povestească. În fond de asta are nevoie: să vorbească, Îi mai raspund, o mai întreb, dar scurt. O simt eu că e mulțumită. Altfel n-ar mai veni.

Dar eu ce să fac până suna copiii? Dar până Luni seara?

Uite că mă sunară copiii! Erau încă pe mare, tocmai trecuseră granița. Era vânt,, era plăcut, erau bucuroși. Mă mai sună când ajung pe insulă. Ce bine-mi pare pentru ei! Parcă eu aș fi pe punte în bătaia vântului mării.

Gata, m-au sunat. E aproape 10. La ei e cu două ore mai puțin. Ce chestie: G e cu 7 ore mai mult, ei cu două în minus! Eu, la mijloc, în același timp relativ. Hai Pa.

La trezirea zilei, două emailuri mă așteptau împlinindu-mi speranțele și bucurându-mi inima. Unul de la G, dinainte de plecare, care se va produce la ora 13, altul de la Ben Todică. Imi trimite înregistrarea emisiunii la care a fost invitat G.

Nu ies azi din casă, e cald, las pe mâine, poate se mai răcorește.

Ba uite că ieșii până la biserică. Înăuntru nu putui să intru că nu avusei loc și nici cine să mă îndese! Ca pe vremuri în autobuze! Mă rugai și eu în pronaos, aprinsei câteva lumânări și cumpărai două icoane,pe care mi le doream de mult.

Mă simt ca o Penelopă, tânjind după Ulisse-le său, doar că al meu este mult, mult mai departe decât a ajuns vreodată eroul ei. Și, în loc să-mi scurtez așteptarea țesând, stau cu ochii pe email, messenger, telefon... De, avantaj eu! Da, dar ea avea nenumarați pretendenți care o pândeau la cotitura neîncrederii, să pună mâna pe inima ei. De, avantaj ea!

E foarte cald, chiar și pentru mine, care nu sufăr prea mult la căldură, așa că am pornit aerul conditionat.

Doamne, ce de minunății vor trai oamenii numai peste câteva zeci de ani! Jetpack, cabine de sănătate, tot felul de mașini, călătorii în ocean, etc,etc. Ce păcat că sunt prea bătrână! N-o să mai fiu pe-aici! Sau, cine știe, poate mă voi întoarce, dacă nu voi fi atrasă de alte lumi nemaipomenite. Văd eu. O să am timp destul ca să mă hotărâsc!

Sau poate nu o n-o să mai am unde, dacă ne nimereste vreun asteroid, sau apocalipsul.

Revenind în lumea prezentului, air conditioner-ul picură pe undeva pe unde n-ar trebui. Viorel zice că n-are nimic, să-l las să funcționeze, că vine el deseară să-l regleze. Între timp o să vină și Geta cu sarmalele ei, așa că o să am o leacă de entertainment.

G ar trebui să fie pe aeroport, că mai are o oră până decolează. N-am înțeles dacă îi mai funcționează sau nu telefonul.

Copiii or fi explorând insula, poate se gândesc și la mine și mă sună. Să așteptăm să sune telefonul dintr-o parte sau din cealaltă a lumii, sau poate din amândouă. Hai să fim optimiști!

Azi e ziua ei de naștere, am găsit scuza infailibilă ca s-o sun. Am nimerit inoportun la un fel de spectacol, apoi m-a sunat ea, mi-am făcut curaj și am întrebat-o cum se numește insula: Jersey sau Jerssey.

E 13.35. G a decolat la 13.30. Sper că n-a avut întârziere. Nu m-a sunat, de unde deduc că nu-i mai merge telefonul. Drum bun, bă, că te-am rugat să ai grijă, puteai să faci cumva să-l încarci. În fine, te iert, dar nu uit. Mă faci să plec în lumea largă, doar să simți și tu, ce placut e fără comunicare! Lasă că nu plec și pentru că nu sunt sigură că tu ai fi la fel de afectat.

A venit Geta cu sarmalele gata făcute, doar să le pună la cuptor, a prăjit chiftelele, aripioarele, mai am doar să fac curat după ce opresc cuptorul. Văd că aerul cond. nu mai picură. A sunat și TF, gureșă ca întotdeauna, să mă întrebe cum mă simt și dacă am făcut pași.

„Planemo”: Planetă orfană, rejectată din steaua mamă, care rătăcește prin galaxie fără nici un rost.

Am primit un email de la Ben Todică, în care mă anunță că a decolat. Mă mai liniștii. I-am trimis și eu unul de mulțumire.

Acum mai am de așteptat telefonul fetii. Este ora 8 seara, Cam asta am făcut eu dealungul zilei de 13 iunie 2010. O fi bine, o fi insipid, nu știu. Rămâne de apreciat. Eu cred că a fost și puțin stresant, și puțin banal, dar de, asta e viața

Matilda valsează pe drumul spre casă!

M-a sunat Matilda din Doha la ora 6.20. Deci n-a pierdut telefonul! Dar a zis că stă cinci ore acolo. Eu știu că două. Si am insistat. După 10 minute l-am sunat eu și mi-a spus că am avut dreptate, a verificat la imbarcare. Pe urmă iar m-am stresat de teamă să nu-și uite haina pe acolo, cu toate actele prin buzunare. Dar în aeroport e destul de răcoare ca să nu fie nevoit să stea în cămașă. Nu m-a mai sunat, deduc că s-a îmbarcat, că fără bilet n-ar fi putut. Si cred că în cazul acesta ar fi telefonat. Acum trebuie să fie în drum spre Viena. Asta înseamnă ca pe la 14.30, o să sune iar. Până atunci mă duc după pensie, lapte, iaurt, mere.

Când să plec, cine cânta pe Cultural? „10 Tenori”, un cor de barbați din Australia! Si ce cântau ei? „Waltzing Matilda!” Ca să vezi coincidență: Matildul meu tocmai o valsează pe Matilda, exact la Viena!

Am scos pensia mea, 100 lui Geta, 300 lui Ana, 50 lui Costică pentru deseară, 100 pe diverse la supermarket, și aproape o terminai, mai am 250.

M-a sunat la 14.28. Pe la 18.45 plecăm la aeroport.

Gata. Gata cu Matilda, cu cangurii, cu pinguinii, cu stresul, angoasele, grijile. Gata, a venit de la antipod și încep să mă liniștesc.

La tv, un film despre Piața Universității îmi aduce lacrimi în ochi și durere în suflet. A fost o comuniune de neimaginat altfel decât sub o binecuvântare superioară de natură mistică. Numa atunci am fost cu adevărat mândră ca sunt româncă, aveam conștiința capacității noastre de a fi un singur suflet. Din păcate nu a fost să fie. Ne-au destrămat „spiritul Pieții”, ne-au frânt aripile visului, am rămas triști, decepționați, fără încredere, fără nici o speranță. Și tot așa suntem de atunci. Îmi pare rău că nu am cântecele Pieții. Deși m-aș întrista, mi-ar readuce în suflet acel spirit al unității, iubirii, încrederii, speranței. Nu-mi pare rău că am fost naivă. Imi pare rău că mulți s-au lăsat manipulați și mințiți. Poate că alta ar fi fost soarta noastră dacă toți românii ar fi judecat cu capul lor, nu cu al altora. Jos comunismul!

Ce dezamăgire! Teo Trandafir a trecut la inamici! Nu mă mai învăț minte odată!

FILOSOFICALE

Sâmbătă 18 06 10. Mă uit la un meci. G s-a mutat în camera fetii să vadă meciul, dar doarme dus cu spatele la tv.

Mă doare tibia piciorului stâng încă de aseară, nu prea pot să stau în picioare, așa că șed în fotoliu și cuget la nemurirea sufletului.

Citeam astă noapte din cartea aia cu 2012 despre viața de dincolo, descrisă de feluriți gânditori, filosofi, poeți: suferință, chinuri, suflete -fantomă, bătând prin beznă debusolate și inconstiente, sau pătimind de zece ori pentru fiecare vină. Asta pentru cei păcătoși. După parerea mea nici pe cei virtuoși nu-i așteaptă ceva mai acătării: eoni de plictiseală, fericire nesfârșită, dulce far niente... Religia ne rezervă cam același scenariu. Știința ne amenință cu nonexistența... Eu mai sper în varianta proprie: a quarcilor, a stringurilor, a conștiinței universale... Parcă tind să accept mai curând filosofia vedică: măcar mai poți spera la o reîncarnare, ceva. Și când toți, filosofi, gânditori, preoți, șamani, profeți, oameni de știință, vizionari, toți-toți vorbesc despre Sfârșitul Cel Mare Si Pentru Totdeauna al Universului, ce să mai sper și de ce să-ți mai pui întrebări care nu pot avea răspunsuri, pentru că nimeni, nici Dumnezeu, Zeus, Brahma, Odin și alții care vor mai fi fost sau vor mai fi de-acum încolo, nu vor mai exista pentru a răspunde la ele. Și chiar dacă ar exista Ei, la rugăciunile cui să mai răspundă, pe cine să mai îmbărbăteze. Pe cine să mai mângâie, pe cine să mai ierte sau să pedepsească? Și-atunci la ce bun risipa asta de sentimente, de iubire, de speranțe? Nimic nu se explică, nimic nu se justifică, totul pare fără nici un rost. Un accident, o toană, o întâmplare. Adică, cum se poate distruge totul, dacă sufletul e nemuritor? Sau e nemuritor doar cât există Universul, dar pierе odată cu el? Atunci nu e nemuritor. Chiar dacă ar ajunge la perfecțiune și s-ar înălța în sferele cele mai de sus ale ființelor celeste, tot muritor ar fi.

Și-apoi, ce să faci și cu veșnicia? Poate că e mai bine așa, pe segmente. Și s-o luăm de la capăt cu fiecare nouă Creație. La ce bun?

Ca să nu ne plictisim!

Complicat, nu? Parcă nici nu te mai trage inima să „pleci” ! Eh, nu mai e mult: om muri și om vedea, cum zice românul.

N-ar trebui să-mi permit să bat câmpii! Uite cum îmi trag singură preșul de sub tălpile psihicului meu! Pe ce să mă mai sprijin acum? Mai bine mi-aș vedea de treburile mele zilnice și

nu m-aș mai gândi la ziua de răspoimăine! Că doar n-o să rezolv eu, acum, enigmele universului, ci să mă rezum la cât îmi permite lungul nasului! (cam lung, e drept!)

Și totuși nu pot să accept că ne naștem fără nici un rost pe lumea asta. (Asta e problemă de orgoliu!) Nu se poate. Precis există ceva mai presus de puterea noastră de înțelegere care ne mână pe noi, oamenii, atomii, energiile, stelele, spațiul, timpul, ceva dincolo de toate acestea, ceva care ne domină și ne mână în viață, care ne îndeamnă să facem un lucru sau să nu-l facem, care ne ține vie speranța, care ne împinge de la spate spre , sau pe o cale necunoscută nouă, dar care sigur ne duce spre ceva sau undeva, unde vrem -nu vrem, suntem datori să mergem. Chestiunea care se pune este: cu ce scop? Oare nu pentru că avem în noi un strop de Dumnezeuire, căpătat în zilele Creației, când Dumnezeu a suflat asupra lutului și i-a dat viață? Și nu suntem datori să-l păstrăm cu sfințenie acest Strop până la sfârșitul timpului, când îl vom înapoia Domnului? Căci, dacă e să rămână ceva din noi, numai aceasta poate fi: Partea pe care ne-a dat-o Cel Care ne-a Creat. Dumnezeu este nepieritor, deci nici sufletele pe care ni le-a dat (cu împrumut?) și care sunt parte din El Insuși, nu pot pieri. El, dacă așa crede de cuviință poate distruge tot ce a creat, dar cred că nu și pe El Însuși! Mai sigur, decât să-mi chinuiesc firavii neuroni care încă nu m-au lăsat, cu probleme atât de complicate și de nerezolvabile, nu, mai bine îl iau eu pe Pascal în brațe, decât să pierd totul? Ce, mă cheamă Dabija?

Nu mâine, poimăine, vin și copiii acasă de pe drumurile concediului și mă voi relaxa de tot. Mai am singura grijă de a le pregăti ceva de mâncare. Dar de asta mă voi ocupa mâine.

Ieri n-a venit Ana. Am simțit că s-a întâmplat ceva rău. A murit soțul ei. Era foarte bolnav și se aștepta. Dar pierderea și tristețea există și dor. O s-o ajut cu niște bani, măcar să-și mai achite din datorii.

PREGATIRI FEBRILE

Am fost cu Lili la Big și am cumpărat alimentele pe care o să le pregătesc mâine, înainte de a ajunge ei acasă. „Ei” adică cei doi porumbei voiajori. Pe seară am început să intru în panică, temându-mă, ca de obicei când îi aștept la masă, că n-o să-mi ajungă timpul sau că o să greșesc ceva și n-o să le placă. Drept care, după o meditație profundă, am sunat-o pe Lili și i-am pasat puiul să-l prepare ca la Shanghai. Eu rămân cu supa, friptura cu cartofi și pilaful, dacă îl mai fac. Mai trebuie să dau o fugă să cumpăr un pepene.

De fapt, problema fierbinte nu e pregătirea ci cine o face. Că Geta și-a tot oferit serviciile iar eu am refuzat-o , insistând să fac eu tot, cum să nu pot, mare brânză... Cum piciorul mă mai doare puțin, cum, de ce să nu recunosc, sunt și destul de comodă. N-am mai avut obrazul să apelez la Geta, așa că am atacat-o pe Lili. Ce mă fac eu dacă află Geta și se supără pe mine? Mi-ar părea rău, Si m-aș și rușina.

MINIATURĂ

Am avut cinci flori ale soarelui. Au fost magnifice.

Acum s-au cocoșat, au început să chelească, li s-au înmuiat picioarele, nu mai zâmbesc, sunt triste, bătrâne, parcă rușinate de mizeria pe care n-au cum s-o ascundă. Le privesc și mă văd pe mine. Mi-e atât de milă de ele! Mai bine le-aș curma suferința. Dar nu am inimă să le pun la gunoi.

VULCANI NOROIOȘI

Sâmbăta trecută ne-au scos copiii la iarbă verde. La vulcanii noroioși de lângă Buzău. Nu mai fusesem niciodată să-i văd, deși în copilărie, în timpul războiului am fost cu maică-mea pentru scurt timp pe aproape, la Stâlpu, satul lui taică-meu.

Credeam că sunt mari, dar sunt niște mușuroaie mai răsărite, unii chiar foarte mici, cât o farfurie. Cocoșați pe o măgură, scuiță la vale noroi, care se prelinge spre poale desenând aripi și cozi de dragoni scorjite pe solul chel adunat de-a lungul cine știe câtor mii de ani. Cam tristă și nefirească imagine, cu crevase destul de adânci săpate de ploi, parcă străină, de pe altă lume. De jur împrejur, dealuri cu păduri verzi, în care intuiam animale, păsărele, viață. Pe cerul senin se roteau vulturi. Iar sub picioare, pustiu, gol, nimic. Poate niscai furnici.

Am luat o fărâmă de lut și am încercat să modelez un chip de om. Nu mi-a ieșit. Ce m-oi crezut, demiurg?

Am plecat descumpănită, dominată de impresii contradictorii, chiar cu un fel de bucurie. Peisajul mi s-a părut mai degrabă deprimant.

De acolo ne-au dus la Sărata Monteoru. De aici era unchiul Ilie. Lume multă. Greu cu parcare. Căldură. Din nou lume multă. Am mâncat în parc, tolăniți pe iarbă. Am descoperit un Christ cioplit în piatră, bust, cărându-și crucea trist și singur. Deși era pe marginea drumului, nici un trecător nu se oprea să-l privească sau să se întrebe pe cine reprezintă statuia aceea, cu nasul rupt, înnegrită de ploi, roasă de geruri și de vânt. Cine l-o fi sculptat? A făcut-o cu talent și cu iubire. De ce or fi atât de triste statuile pe care le întâlnesc eu?

Am pornit spre casă luând cu mine amărăciunea că-l părăsesc, acolo la marginea drumului.

Am trecut și prin Stâlpu. Casa lui taică-meu nu mai era. Pierise cu toate amintirile mele, pieriseră și toți cei care trăiseră în odăile și bătătura ei, de parcă nici n-ar fi fost pe lumea asta. Numai eu am mai rămas cu nostalgiile mele.

Pe seară am ajuns acasă, după o zi cu bucuria de a fi lângă copii și cu tristețea amintirilor atât de vechi și dureroase. A, cred că am luat cu mine și o parte în noroiul vulcanilor, numai că nu știu unde l-am pus... pe suflet?... pe inimă?... pe limbă?... pe ochi?...

ALTĂ PLIMBARE

Vineri după amiază am plecat la Vâlcea împreună cu G, Nana și Victor, desi eu nu aș prea fi dorit, deși jurasem să nu mă mai duc de acasă, dar ei erau în majoritate. Numai că, o parte din mine n-a fost de acord și mi-a plătit-o!

Trebuia să ne întoarcem joi, eu m-am inapoiat duminică seara. Din cauză că m-am constipat și balonat automat, imediat ce am ieșit din casă. Așa sunt eu, capricoarnă bătrână, nu-

mi place să ies din bârlogul meu! Nu mă crede și nu mă înțelege nimeni! Acum, că am exasperat-o pe Nana a hotărât că n-o să mă mai ia nicăieri, niciodată. Nu știu dacă n-o să-mi pară rău, uneori. De, nicicum nu mi-e bine!

Dacă n-aș fi avut acest fel de problemă, cele două zile petrecute la Vâlcea ar fi fost preafrumoase. Mi-a plăcut, m-am simțit bine, printre rude adevărate, bucuroase să mă revadă. Sâmbătă s-a strâns tot clanul, 18 persoane cu totul, frați, nepoți și copiii acestora.

Cum stăteam și povesteam cu Petrică, îl întreb dacă au făcut nunta de aur. „Nu, zice el, au tot amânat-o. Am și lumânările în beci.” „Măi Petrică, de ce să n-o facem acum? Când o să ne mai strângem toți? Că acum sunt toți prezenți. Altădată, unii or fi la școli, în alte țări, în alte lumi, ce să mai amânați?” O cooptăm și pe Nonica la planul nostru, îi mobilizăm și pe ceilalți, îl sunăm pe Goe, care nu plecase încă de la biserică: „Părinte, adu-ți patrafirul și evanghelia și vin-o să slujești nunta de aur a maică-ti și a lui taică-tău!

Noi ne-am autopropus nași. Până să se adune toți, Nana și Cosmin au pornit grătarul, Vali și Gigel au întins mesele în curte, Petrică și Noana au muls vaca, au închis păsările, au aranjat tot. Aurelia și Alina au aranjat lumânările, copii au cărat scaunele și le-au așezat în jurul mesei. Marusia, Alina și Aurelia, cele trei nurori ale soacrei, au aranjat masa, cu farfuriile și paharele de unică folosință aduse de Nana, ca să nu mai fie vase de spălat la sfârșit. Era antrenant și vesel. Hotărârea bruscă de a face nunta i-a înviorat și antrenat pe toții, chiar și pe cei tineri, care s-au mobilizat și au pus umărul la orice era de făcut. O atmosferă veselă și entuziastă a pus stăpânire pe toată ograda, ce mai! A ajuns și popa al nostru cu ai săi, au acoperit o masă cu o față albă. Au aprins lumânările, ne-am aliniat toți în spatele lui și a început slujba. Noi, cei mai bătrâni eram în primul rând din spatele preotului, cumiți și pioși. Cei din spatele nostru, se mai hârjoneau ei și chicoteau pe înfundate, dar le plăcea! Nana și Victor și Cosmin, pe post de paparazzi. Era frumos să ascuți slujba în propria curte, oficiată de propriul fiu, în mijlocul propriilor rude, de la bunici la nepoți!

Fiecare dintre fii a contribuit cu câte ceva la masă, Nana cu carnea de friptură, fructe, beri cu sau fără alcool, sucuri, apă minerala, prăjituri și mai știu ei ce-uri, Părintele Goe cu înghețată, cozonaci. Roșiile, ardeii și castraveții pentru salate, le-au adunat din grădina Noanei. Aurelia cu alte prăjituri preparate de ea. Noi cei bătrâni am stat ca boierii și ne-am lăsat răsfățați. Toți ne-am înțeles bine între noi, toți am fost fericiți, și plini de iubire.

Cum spunea Noana, a fost o minune această nuntă, această întâlnire a tuturor, a fost o binecuvântare dumnezeiască de care ne-am bucurat împreună!

Și, ca totul să fie deplin, a sunat și Viorica, tot atunci! Ea, care nu mai dăduse nici un semn de viață de multă, multă vreme! Să nu crezi că a fost voia Domnului? Noana zice „Înseamnă că și ea e din sângele nostru!” Cu toate că nu e, că le este soră vitregă. Dar tot din familie face parte, mai ales că a rămas de câțiva ani buni singură pe lume. Dar nu înțeleg de ce e mai rece cu noi de când a murit maică-sa, Jenica.

Peste noapte s-a pus o furtună serioasă, ca la carte, de a scos Nonica toate cele din priză, nu ne-a lăsat să aprindem lumina și a ridicat pe mese sau a agățat în cuie tot ce era vulnerabil prin curte. Eu n-am dormit de tunete și fulgere, dar mai ales de burtă și de bilă. Pe la ora patru s-a oprit și am ieșit în curte la aer răcoros și proaspăt. Era atâta pace și liniște peste lume...

Am dormit vreo două ore și m-am trezit de burtă. Fără succes. Am luat miere, zeamă de varză, sirop laxativ. Nimic. M-am decis să plec acasă cu copiii, care oricum se întorceau pe seară. G s-a cam întristat, dar n-a avut ce-mi face, că plezneam acolo.

Așa că, pe la ora 11 noaptea am ajuns acasă, m-am dus drept la baie și am scăpat de chinuri. Acasă, tot acasă. Locul în care te simți în largul tău, ce să mai...

Luni am dormit toată ziua și toată noaptea. Azi m-am trezit refăcută și fără nici un fel de probleme.

M-am dus cu Lenuș să-mi cumpăr țigări și am luat niște ceaiuri, oarece zarzavaturi congelate, eugenii și UN CEAS foarte frumos, la colecție. 35 de lei. Poate nu mă ceartă Nana, poate că nu-l observă.... Eu tac mâlc, nici nu le spun de el, fac pe niznaiul.

Îl sun pe G. „Ispito, zice, mă suni tocmai când să intru la spovedanie!” Eu de unde să știu că el se ocupă cu astfel de probleme elevate. Bravo lui! Eu nu m-am mai spovedit din copilărie, pe când ne duceam la preotul Sârbu, care ne era și profesor de religie cu „lista de păcate” scrisă pe îndelete acasă, cu grijă să nu omitem ceva. Ne așezam în genunchi în jurul lui, îi dădeam listele, el rostea o rugăciune și ne ierta pe toți. Apoi n-am mai avut voie, ne-am ieșit din obișnuință, ne-am îndepărtat de Biserică, dar l-am păstrat pe Dumnezeu în inimi și abia acum, la bătrânețe am început să fim atenți le cele sfinte și la tradiții. Poate că Domnul, iertător cum este, nu se va fi supărat prea tare pe noi, pe generația noastră, tulburată de o politică ateistă și de constrângerile acesteia, dezorientată de tot felul de teorii antireligioase, fără nici un fel de repere morale, fără alte idealuri decât cele materiale. Noi am mai avut noroc cu părinții noștri, oameni cu respect față de cele sfinte, dar cei care au venit după noi, nu mai știau nimic nici despre Dumnezeu și nici despre morală, alta decât cea proletară.

De mai bine de două ore încerc să dau de G și nu are semnal. Turbez!

După ce i-am băgat pe toți în alertă și am reușit să-i enervez, după ce am sunat nonstop pe telefonul lui, de pe fix și de pe mobil, am sunat și la Petrică de vreo trei ori, la Aurelia, la Nana, după ce intrasem în panică, și credeam că mă lovește apoplexia, după ce au venit Nana și Victor să mă liniștească, după ce mi-a mai tras și Nana o urecheală, așa, ca să mă calmeze, că de vorbă bună n-aș fi înțeles, după vreo trei ore, l-a prins Nana, în sfârșit! Bineînțeles că i-am tras o scărmană dură, așa m-am și răcorit, m-am liniștit. Nana mi-a mai ținut o prelegere despre avantajele telefoanelor mobile și ce m-aș fi făcut eu fără ele. De, m-am învățat cu ele ca și cu celelalte binefaceri ale civilizației: „mașină la scară”, telefon mobil, calculator, televizor, etc, am răspuns eu cu năduf. Nu știu dacă a înțeles.

Mi-au adus un pepene verde, m-au controlat la apa băută, i-au scos mesageria vocală, acum pot să-l sun când vreau eu, că nu mai consum banii doar pe apeluri, ca și când mie de bani îmi pasă. Apoi au plecat. Ne-am despărțit amiabil. Am scăpat întreagă.

Aș vrea să simtă că o iubesc mai presus de orice pe lumea asta. Viața, fericirea, bucuria și iubirea mea sunt numai pentru ea. Numai că n-am curaj să-i spun. Sunt timidă. Mă străduiesc să-i demonstrez, să o ajut, să îi ghicesc dorințele, să îi fac mereu câte o bucurie, oricât de mică.

Cred că aici greșesc. Eu îmi pun la picioarele ei atât iubirea mea de mamă, cât și pe cea pe care mama mea mi-ar fi dat-o mie și prin mine, mai departe, ei. Și nu numai a mamei mele, cât și pe cea a mamaiei, care n-a apucat s-o vadă nici măcar adolescentă. darămite femeie măritată. Eu am rămas mandatarul lor, ba chiar și al lui Tataia Nase. Am atâtea iubiri pe care să i le ofer și se pare că nu știu cum.

Mă doare capul înfiorător, atât din pricina stresului, cât mai ales, din cauza poziției în care stau, cocoșată peste tastatură. M-am cam lăsat luată de val și am cam bătut câmpii. Unele teme nu se abordează fiind mult prea intime, cred eu, ca să-ți dezvălui sufletul și sentimentele fără nici un pic de jenă. Probabil că am să șterg cam toate mărturisirile făcute mai sus. Am să recitesc, și dacă o să mă rușinez, șterg.

I-auzi cum mai cântă greierii! Mai abitir decât la țară!

Na, că nu pot să dorm. Mi-e sufletul atât de plin de amărăciune încât îmi vine în memorie o noapte la Delhi de acum mai bine de șapte ani, când am ascultat până spre ziuă rugăciunea unui imam, atât de tristă, atât de tânguitoare, atât de sfâșietoare, de parcă pentru mine o înălța către Allah, pentru ziua de azi.

Poate că greșesc luând în tragic o întâmplare trecătoare. Eu știu că ne iubește și ne și respectă, chiar dacă nu ne-o arată. Poate că ne tratează ca pe niște prieteni. Poate că, la fel ca mine, cu ceilalți respectă eticheta, nu și cu cei apropiați. Sper. Sau mă amăgesc? Măine o să ies din pasa asta, o să îmi pară totul o copilărie, o să văd lucrurile în altă lumină și n-o să mai fac o tragedie dintr-o părere greșită a mea. Parcă am mai trecut prin situația asta de nenumărate ori. Și tot nu m-am învățat minte să nu mai pun la suflet. Așa cum am mai făcut de atâtea ori până acum.

Totul a pornit de la G, care n-a răspuns la telefon. Eu am intrat în panică, Nana m-a certat, nu că m-am speriat ca o proastă, ci pentru că am cheltuit banii cu telefoanele. De parcă m-au interesat vreodată banii! Eu m-am ofuscat și de aici toată seara mea amară ca bila ce mi se rostogolește acum prin stomac și prin creier.

Mă duc să mai fac o încercare, poate adorm. Sau mai bine să caut un film? Nu cred că-mi folosește la ceva. Dar nici să-mi plâng de milă până dimineață nu-mi surâde. Nu mai bine rămâneam eu la Vâlcea? Ce dacă mă durea burta!

Am recitat și nu m-am rușinat prea tare, așa că nu șterg nimic. N-am găsit nici un motiv de jenă, trebuie să fiu și curajoasă cu gândurile mele! Ce pisici !

MINIATURĂ

Mi-e dor de un loc albastru în care parcă am fost cândva, În vis... Totul era albastru prusia, închis, aproape negru, cu o tentă verzuie: liniștea era albastră, tăcerea era albastră, întunericul era albastru, nemișcarea era albastră, neantul era albastru, eu eram albastră.

Era un ocean albastru, nu cu apă, doar cu unde albastre, care păreau că vin și se duc, de nicăieri spre niciunde. Doar o boare albastră, ca o adiere de aduceri aminte estompate de timpul care nu mai curge... O vibrație albastră ce se revarsă din flautul unui dumnezeu albastru, care răspândește în suflete atâta pace și liniște, ca o ploaie de stele albastre.

În oceanul ăsta eram o undă albastră printre altele, infinit de multe și de albastre.

IUBIRI

Când esti copil îți iubești părinții, „PE TATA ȘI-NTĂI PE MAMA”, apoi, pe măsură ce crești, iubești jucăriile, animăluțele, fluturii, florile, frații. Când începi școala îți iubești învățătoarea, colegii, profesorii. În adolescență iubești băieții sau fete, iubești excursiile, poezia, romanele de dragoste, visurile. Peste câțiva ani îl iubești pe el sau pe ea, chiar dacă îi mai schimbi de câteva ori. Apoi îți iubești soțul. Sau soția. Apoi îți iubești copilul. Pe primul, pe al doilea, pe toți, din toată lumea. Pe măsură ce trec anii, iubești oamenii. Pe toți. Când ești bătrân, îl iubești pe Dumnezeu.

Ceea ce e minunat, este că acesta iubiri nu se înlocuiesc una pe alta, ci se adună, se acumulează până îți umplu de tot inima cu iubire.

M I N I A T U R I

1

Mărului, care în primăvară era ca mireasă frumoasă și fericită, i-au picat merele în țărână, ca unei babe, dinții!

2

Mi-am „dat” un inel. Are un aer vechi, de parcă ar fi făurit de elfii nordului. Se potrivește de minune cu mâna mea osoasă și zbârcită. Cenușiu pe piele maronie, Dacă îmi las puțin negru sub unghii, e perfect!

3

Cineva a tăiat în primăvară un cireș înflorit. De atunci îl bântuie noaptea fantoma cireșului învăluit în lințoliul alb al florilor moarte fără a rodi.

Sper că și pe cei care au nimicuit teii de pe alea noastră îi aleargă nopțile crengi amputate de tei cu florile uscate care nu mai răspândesc mireasmă și nici nu mai umbresc copiii care se joacă acum sub sulitele fierbinți ale soarelui. Au rămas doar schelete lor, ca niște mâini moarte care cer mila Domnului, că oamenii nu mai au!

R U G Ă

Doamne, iartă-mă pentru că nu știu să mă rog! Știu numai să cer. De parcă datoria ta ar fi numai să ne îndeplinești nouă, oamenilor, toate cererile! Nu, Doamne, nu cred asta și nici nu prea pot să-mi depășesc jena de a-Ți cere în fiecare seară favoruri minore și egoiste. Aș vrea să Te înțeleg mai profund, să mă apropii de Tine. Numai că nu știu cum. Stiu doar că trebuie să fiu mai bună, să iubesc oamenii, pe toți, nu doar pe cei apropiați, să-i ajut. Mă străduiesc. Doar că nu pot să fac mare lucru. Dacă aș avea avere, mi-ar fi ușor. Oamenii se bucură mai mult pentru câțiva bănuți decât pentru iubire sau compasiune. Astea nu țin de foame și de cald. Pot să le plâng de milă, dar asta nu-i ajută deloc. Nu pot fi Maica Tereza, deși mi-aș dori. Nu sunt printre cei aleși și nu știu ce să fac. Aș vrea să mă pot ridica doar puțin deasupra condiției mele, poate aș avea altă perspectivă, poate Te-aș simți mai aproape, poate aș putea înțelege mai multe. Dar nu sunt în stare să mă autodepășesc. E vina mea, dar nu găsesc calea. Eu știu că mereu am iubit

oamenii, știu că n-am urât pe nimeni, niciodată. Chiar dacă mi-au făcut rău. I-am iertat. Știu că am împărțit cu ceilalți. cu bucurie, aproape tot ce am avut. Am regretat greșelile făcute și mă rog în fiecare seară pentru iertare. Nu spun asta ca să mă laud că ce bună sunt eu, ci ca să-mi dau seama ce aș putea face de-acum înainte, deși timpul rămâne tot mai puțin cu fiecare zi ce trece și nu vreau ca în ultima zi să-mi amintesc că n-am făcut ceva ce aș fi putut să fac și să regret.

Știu că eu trebuie să Te caut, dar unde? Te-am căutat în cărți, în învățăturile altora mai sfinți, mai deștepți, mai luminați. Dar am rămas tot cu nesiguranța și cu neștiința care m-au înconjurat de-alungul vieții. Te-am căutat și înăuntrul meu, am bâjbâit prin întruneric pe aproape de erezie, m-am înfricoșat și am evitat să mai gândesc.

Doamne, nu Te caut pentru a Te trage de mânecă cu cererile mele, nu pentru a pretinde să mă remarci pe mine dintre toți. Te caut pentru că mă simt singură și nesigură în apropierea Neantului și am nevoie de Tine, Doamne, pentru a putea trece dincolo cu credință, cu speranță și cu fericire, cu inima ușoară, pentru că știu că vei veghea asupra tuturor celor pe care Ți-i las în grijă. Vreau să Te simt aproape de mine, așa cum Te-am simțit în visul acela din copilărie, în care mă prăbușeam într-un abis și eu Te-am strigat „Doamneee!”, cum aș fi strigat-o pe mama, iar Tu m-ai oprit, n-am mai căzut și m-am trezit mulțumindu-Ți. Abia acum realizez că ai vegheat asupra mea de-alungul vieții întregi, că mi-ai iertat nenumăratele greșeli, că nu m-ai pedepsit cum aș fi meritat. Ți mulțumesc pentru G, care este un om minunat cum cred că puțini există, cu care m-am potrivit încă de la început, completându-ne reciproc, sprijinindu-ne unul pe celălalt în tot ce am făcut în viață. Apoi, ne-ai dăruit-o pe Fata noastră, iertându-mă pentru avorturile făcute, un copil cu suflet mare, iubitor, curat, cinstit, pe care o iubesc din tot sufletul și căreia îi mulțumesc pentru fericirea și împlinirea pe care mi le-a adus în viață și în inimă prin iubirea și prezența ei. Mi-ai dăruit și talent, pe care n-am știut să-l prețuiesc. Dacă aș fi fost mai deșteaptă aș fi putut face mai mult. Mi-ai dăruit și sănătate, n-am fost bolnavă grav niciodată. Pentru toate aceste daruri îți mulțumesc.

Te rog, Doamne, dă-mi încredere în mine, întinde-mi mâna Ta pe calea de întoarcere la Tine, întărește-mă în credință și ferește-mă de rătăcire. Amin.

Î N T R E B A R E

„Unde se duc rândunelele când se duc?”

Dar sufletele? Unde se duc, când se duc? Se mai întorc, oare, și ele primăvara?

Panseuri zici? OK! Nu mai scriu nimic, e bine? Aveam nevoie să scriu pentru a-mi echilibra oleacă psihicul. Că stau cam prea prost cu gândurile, Dar ce-am eu nevoie să gândesc? Mai bine mă las pradă tendinței de a mă legumiza. Că e mai confortabil! De fapt, ai dreptate. Toți boșorogii fac panseuri când li se apropie scadența, nu? Se cred ei mai filosofi, mai deștepți, mai profunzi.

Nu scriam pentru alții. Pentru mine. Că nu mai sunt aptă pentru fapte epocale. Încet-încet, aria mea de activitate s-a restrâns doar la fotoliul în care îmi petrec mai tot timpul și tot ce pot face este să gândesc la tot felul de probleme care mă preocupă. Mai bine mă eliberez de toate gândurile și doar stau ca filodendronul și mă uit cum plouă afară, sau număr norii de pe cer, că stelele nu le mai zăresc!

Dai îndărăt, aha! Zici că eu am pronunțat cuvântul „panseuri”?! Că n-am înțeles eu corect, că tu nu, nici pomeneală de intenții malițioase, nu, nu! Te iert și de data asta. O să mai scriu. Sîc!

VIEȚILE SFINTELOR

Am întâlnit de-a lungul vieții mele câteva femei pe care le păstrez în suflet ca pe niște icoane sfinte. Nu peste mulți ani nu va mai rămâne nimeni care să-și amintească de ele. Și atunci vor muri pentru a doua oară și pentru totdeauna. Dacă vor avea un dram de noroc, vor mai trăi un timp prin cartea asta, pe care le-o dedic cu iubire și respect.

ILINCA

Ilinca mi-a rămas mai mult în inimă decât în memorie. Amintirile despre ea sunt, mai curând, sentimente, doruri, adieri, tristeți, decât imagini sau întâmplări. A fost Mama mea. Deși a murit când eu aveam doar zece ani, trăiește în sufletul meu de alți 58, câți au trecut de atunci.

Fată de la țară, gonită de sărăcie, a venit dintre dealurile Mehedințiului la București să învețe meserie. A intrat ucenică la croitorie și a cusut până s-a îmbolnăvit, ba, chiar și în timp ce suferea. Nu știu cum l-a întâlnit pe tata, cum s-a măritat, cum au trăit. N-am apucat să aflu. Știu doar că mă iubea și că suferea pentru mine.

Îi văd pe amândoi, acasă, că n-aveau atelier, cosând și cântând toată ziua. Aceasta este cea mai dragă imagine despre părinții mei. Serile le urmăream din pat umbrele care dansau pe pereți la lumina lămpii cu gaz, că nu aveam curent electric în cele două odăițe din paiantă, închiriate, chiar în Bariera Vergului.

Când nu cânta, mama ne spunea povești, mie și mătușii mele, sora ei, Dada, cum îi spunea ea. Sau ne citea povești și poeziile lui Coșbuc. (Numai că pe atunci eu nu știam de el). Parcă o aud cântându-mi “Juna Rodica”, “A venit un moș din crâng”, Sau învățându-mă poezii frumoase, cum este asta: “ Afară ninge liniștit/ Și-n sobă arde focul/ Dar noi, pe lângă Mama stând/ De mult uitaram jocul./ E noapte, patul e făcut, / Dar cine să se culce/ Când Mama spune de Isus / Cu glasul-i cald și dulce:/ Cum s-a născut Isus Christos/ În ieslea cea săracă/ Cum boii peste El suflau/ Căldură ca să-I facă/(nu-mi mai amintesc două versuri) / Iar îngerii din cer cântau/ Cu flori de măr în mână” Și multe altele, pe care, cu durere în suflet, îmi dau seama că nu mi le mai amintesc.

Dragostea asta pentru fantastic și pentru poezie, pe care ea mi-a pus-o în inimă nu m-a părăsit nici acum. Când am putut să citesc, am învățat multe poezii, doar pentru bucuria mea. Știu că pare nefiresc, mai ales în zilele noastre, ca o fată de la țară să iubească poezia. Dar așa erau țărani noștri români: iubitori de frumos, de natură și de patrie. Asta am descoperit-o eu însă-mi peste puțin timp când, după moartea mamei, sora ei, Dada, m-a luat la ea, la țară, pentru vreo doi ani și am iubit satul acela și țărani lui.

Tata, bărbat frumos, cu ochii după orice femeie! I-a făcut Ilincăi o viață cam nefericită. Nu povestesc amănunte, nici nu le cunosc, decât din ce-mi povestea mătușă-mea când am crescut. Cea de a doua amintire certă este din timpul bolii – cancer – când m-a luat tata la spital: până la poarta spitalului (Floreasca) a venit cu noi și o femeie, care a rămas să ne aștepte jos. Îi cumpărase niște struguri. Mama mi i-a dat mie și eu m-am bucurat să-i mănânc! Și iată încă o imagine, din timpul războiului: Un gard de fier, în spatele lui un spital, nu știu care, eram prea mică. Un bărbat bandajat la gât, scoate mâinile printre barele de fier, mă mângâie pe păr, eu mă feresc. Nu-l cunosc. E tata, îmi spune mama. Fusese rănit pe front la gât și îl trimiseseră acasă.

Nu împlinisem șapte ani când m-au dat la școală. Pe atunci se dădeau un fel de teste de inteligență și se repartizau elevii în funcție de rezultate. Țin minte cât de mândră era ea, mama, când am fost repartizată la clasa I A. Mai țin minte și cât de tristă a fost când am venit cu nota patru la caligrafie. Nu m-a certat, nu mi-a spus nici o vorbă, dar a plâns. Mi-a fost atât de jenă, mi-a părut atât de rău, am muncit cu atâta îndârjire să scriu frumos, încât de atunci n-am mai luat altă notă la caligrafie în afară de 10. Poate dacă m-ar fi certat, n-ar fi avut atâta efect asupra mea, că d-aia nu mai puteam eu, de caligrafie! Nici nu prea cred că știam eu ce e aia și dacă are vreo importanță felul în care scrii.

Când a murit mama, eram la Bărboi, la țară. Sora mamei a venit la București și nu m-a luat și pe mine. Cred că i-a zis tata să mă lase acolo. Ea, mătușa, nu știa să citească, așa că mi-a dat mie scrisoarea să i-o citesc. “De-acuma, tu ești mama ei” îi scria tata, anunțând-o de moartea mamei. Și așa a fost. A avut grijă de mine, în numele mamei, până s-a stins la rândul ei și ea. Iar eu, am respectat fraza de mai sus, din scrisoarea lui taică-meu, cu sfințenie.

Abia după mulți ani m-am gândit la suferința ei, a Mamei care nu-și mai poate crește copilul, pe care e nevoită să-l lase în voia sorții la numai zece ani. Pe care nu poate nici măcar să-l vadă și să-l îmbrățișeze înainte de moarte. În copilărie am dat atenție numai durerii mele, de copil singur pe lume, că fără mamă ești ca și singur. Când am avut și eu copil, am realizat că tragedia și suferința mamei sunt infinit mai mari decât cele ale copilului.

De fapt, îmi este greu să scriu acum despre mama. Și nici nu m-am mai gândit, anume, la ea, de mult timp, dar mi-este mereu prezentă în subconștient. Prin clasa a cincea, la țară, ne-a dat eterna compunere despre Mamă. Atunci am știut ce să scriu. Nu țin minte ce am scris, dar profesoara a fost foarte impresionată și a plâns. Eu m-am rușinat că mi-am pus sufletul pe tavă, mi s-a părut că nu se cuvine, că e impudic, și n-am mai făcut-o niciodată de atunci. Nu mi-am mai arătat sentimentele și emoțiile, oricât de profunde, de frumoase, de curate au fost ele. Mi-a fost rușine, de parcă aș fi ieșit în pielea goală în văzul lumii. Mă sfiesc să-mi mângâi copilul, să-mi arăt iubirea față de ea, deși uneori tare mi-aș mai dori s-o strâng în brațe, cum făceam în copilăria ei. Deși nu o arăt, sunt sigură că ea simte iubirea mea. Mi-e rușine să mă duc la ea și s-o strâng la piept așa, pur și simplu, deși adeseori îmi imaginez că o fac.

Așa mi-o aduc în memorie, pe mama, prin reflectarea, ca într-o oglindă, a reacțiilor și sentimentelor celor care au cunoscut-o.

Îmi mai amintesc trei vise pe care le-am avut, tot în copilărie.

În primul mă mușcase un șarpe de încheietura mâinii. Eram speriată rău, dar a apărut mama și mi-a zis: “Stoarce, să iasă veninul”

În următorul o găsesc pe undeva pe mama și sunt foarte fericită: “Mi-au spus că ai murit, de-aia nu te-am căutat atâta vreme. Dar n-am știut că m-au mințit”

În ultimul, umblu pe aiurea căutând-o. O găsesc întruchipată într-un pom de pe marginea drumului și mă ghemuiesc fericită la rădăcina lui. (Visul ăsta o fi la baza unui desen și a unei plăci de argilă unde apare un pom care, în loc de fructe, poartă pe ramuri copii).

Avea doar 36 de ani când a murit.

Poate că icoana ei am avut-o în suflet ori de câte ori am făcut vreo lucrare cu Fecioara, sau cu Mama. Dar și acestora le-a fost dată aceeași soartă: să nu le pot termina vreodată.

RINA

De fapt o chema Floare. Nu Floarea, nu Florica. Atât.Fără articol. Doar Floare. Dar toată lumea îi spunea Rina. Dada Rina. De când a început copila noastră să vorbească, noi îi spuneam Mamaie.

A fost sora mamei, căreia i-a ținut locul în viața mea.

Era cel de al doilea copil din cei patru orfani de război (primul): doi băieți, - cel mai mare și cel mai mic - și două fete între. Ea a fost singura dintre ei care nu a mers la școală, fiindcă a trebuit să aibă grijă de ceilalți în timp ce mama lor muncea cu ziua pe ogoarele altora. Dar asta nu înseamnă că nu era deșteaptă. Știa multe povești și găsea întotdeauna un proverb potrivit oricărei situații. Mulți ani după moartea ei, le-am folosit și eu. Acum le-am uitat.

Ea n-a avut nimic al ei, nici măcar viața, pe care și-a dedicat-o celorlalți. La aproape 60 de ani, a vândut pe mai nimic casa bătrânească și bătătura de la țară și s-a mutat cu mine, la București, când eu aveam vreo 20. Până atunci venea numai iarna, cu porcul și găinile tăiate, să avem ce mânca peste iarnă, așa cum făcuse și pe când trăia mama.

N-a fost niciodată măritată. Mi-a povestit de cineva pe care l-a iubit în tinerețe, dar care s-a stins de tuberculoză, la mănăstirea Tismana. A stat lângă el și l-a îngrijit până s-a sfârșit. Și nu s-a mai măritat, deși o ceruseră de nevastă unul sau doi, nu știu sigur câți. Că nu era urâtă și era foarte muncitoare. Dar a ales să aibă grijă de mama, față de care era doar cu doi ani mai în vârstă. A venit războiul, fratele cel mai mic, Marin, s-a îmbolnăvit și el de tuberculoză pe front, și a murit singur într-un sanatoriu, pe undeva prin Ardeal, sau Târgu Jiu, mai curând.

Eu eram copil de 4 – 5 ani, în anii aceia de război, dar îmi amintesc cum alergam spre adăposturile din Groapa lui Ouatu, când începea alarma: eu cu mama înainte, ea, în urma noastră, cu sacoșa cu mâncare, că niciodată nu știam cât o să dureze. Dacă era noapte, ne băgam în pivniță, eu dedesubt, peste mine – mama, peste ea - Rina, care puneă peste toate trei albia de rufe! În caz că pica bomba prin apropiere, să nu ne rănească molozul, dacă se prăbușea casa pe noi!

Dar pe ea, ca persoană, nu mi-o amintesc decât bătrână, după cum, pe mama, o am în minte numai tânără.

În cei doi ani în care am stat la ea, la țară mi-a purtat de grijă și m-a crescut cum a putut ea mai bine. Muncea, ca de obicei, mai ales în timpul semănatului și al culesului, pe la vecini, își avea grijă și de propria ei bucătică de pământ, creștea un purcel, câteva găini. Toamna atârna de grinzile din pod ciorchini de struguri, știuleți de porumb, puneă gutui la fereastră și umplea lada cu făină. Tot aici, în pod, avea un gramofon, fără plăci și o carte în care erau trecuți toți morții din primul război mondial, cam cât Biblia de groasă, în care l-am găsit scris și pe tatăl ei, bunicul meu.

Casa ei, așezată pe deal, avea doar două camere. Una era văruiță, cu sobă de pământ, dată și ea cu var, o masă, câte un pat, de o parte și de cealaltă. Vara aici mirosea a pelin și iarna a gutui. Prima cameră, ogeacul, în care intrai de afară, de pe prispa înaltă, cu scară de lemn, era neterminată. Servea de bucătărie, cămară și culcuș de iarnă pentru găinile care vara dormeau în copacul de lângă casă. Tot aici erau și două cuibare, în care găseam oricând ouă proaspete. Avea vatră cu pirostria, lanț și țest, în care cocea pâinea pe frunze de nuc, cu un horn larg, ce străbătea podul. Mâncam la o masă rotundă, joasă, pe trei picioare. În mijlocul căreia trona mămăliga de aur, străchinile frumos colorate și lingurile de lemn, șezând pe scăunele mici, și ele tot cu trei picioare. Cred că atunci am mâncat eu cea mai gustoasă și sănătoasă mâncare, preparată în oale de pământ, coaptă în țest, ori friptă pe jar. Îmi plăcea să stau pe prispă și să privesc în vale la casele și curțile celor care locuiau mai jos de noi, mai la vale, la grădinile cu varză, apoi și mai la vale, la un pâraiaș aproape sec, cu plute mari pe maluri, pe care le auzeam de acasă foșnind, apoi în sus, pe dealul următor, plin cu vii, cireși, nuci, și mai sus, pe coamă, unde trona pădurea Gogoșu, mare și bântuită, după cum credeau oamenii, iar de acolo, mai sus, la cerul curat, pe care noaptea șerpuia printre stele mari, neînchipuit de majestoasă și de frumoasă, Calea Robilor.

Curtea era mare, în pantă, acoperită cu troscot. Mai avea un petec de curte și în spatele casei, în care creșteau câțiva duzi dulci, un păr mălăieț și nenumărați salcâmi - dafini, cum li se zicea acolo.

Parcă o văd pe Dada Rina cum venea în asfințit, cu legătura de vreascuri pe cap, pusă peste oblanic -un colac de cârpe bine bătucite - sau încrozată pe spinare, mică, firavă, dar plină de energie.

Avea grijă să mă îmbrace curat, decent, de sărbători îmi făcea câte ceva nou de îmbrăcat, iar când nu mi-au mai încăput ghetetele, mi-a făcut și o pereche de opinci. Abia acum îmi pun problema banilor. Cred că mai muncea și pe bani, că nu-mi amintesc să-i fi trimis tata ceva, ori, poate, nu știu eu.

Ea m-a învățat respectul pentru ceilalți și cel de sine, m-a învățat să nu mă rușinez de condiția mea de copil sărac. De la ea am învățat că dacă fac un lucru, să-l fac astfel încât să mă pot mândri cu el; să nu-mi fie teamă să spun adevărul, chiar atunci când greșesc; să iubesc oamenii și să le ascult și bucuriile și durerile, să-i ajut, măcar cu o vorbă bună, dacă nu am cu ce altceva. Și că dacă nu-mi stă în puteri să fac cuiva un bine, nici rău să nu-i fac, fiindcă a nu face rău depinde numai de mine. Nu mi-a spus toate sfaturile cu vorbele astea, mai mult m-a învățat prin propriul ei exemplu, prin dăruirea ei, prin blândețea ei și prin sacrificiul ei. Acolo, pe tărâmul acela minunat am învățat să iubesc natura: pomii, florile, păsările, cărările prin pădure, fântânile, animalele, carele cu boi, cerul, tot ce a lăsat Dumnezeu pe pământ pentru bucuria ochilor și a sufletelor noastre. Niciodată nu m-am mai întors acolo, din copilărie, nu am mai avut la cine, dar nici n-am avut curajul să înfrunt schimbările care, în mod sigur, au intervenit și, în mod și mai sigur, nu în bine. Am vrut să păstrez totul așa cum mi-a apărut în ochii și cum mi s-a întipărit în sufletul de copil.

Fiindcă nu știa să scrie, ea m-a învățat să scriu scrisorile în locul ei.

“Ce să scriu? Spune ce vrei să scriu.”

“Dacă știi să scrii, trebuie să știi și ce!” îmi răspundea. ”Eu aș ști ce să spun acolo.”

“Nu știu cum să încep”

“Păi, începe și tu, cum se încep toate scrisorile: “Dragii noștri, dorim ca micile noastre rânduri să vă găsească în momentele cele mai fericite ale vieții dvs. Aflați despre noi că suntem bine sănătoase, ceea ce vă dorim și dvs. de la bunul Dumnezeu.”

De unde știa ea chestiile astea, n-am habar. Până am crescut prin clasa a cincea, eram sigură că numai așa se începe o scrisoare civilizată și respectuoasă.

Viața acolo, la țară, cu frumusețea aceea primordială a naturii, cu țărani plini de bună cuviință, parte integrantă din această frumusețe, de care îmi amintesc cu dragoste și nostalgie, a fost ca un basm, ca un vis, ca o feerie.

După ce își terminau treburile prin curți, femeile ieșeau la porți, care cu ce avea de lucru, furca, vreo ie de brodat, cânepă sau lână de dărăcit, sau cu fasole de ales, orice treabă ce se putea face șezând. Se adunau trei-patru vecine, mai veneau și “oamenii” lor, că așa le ziceau pe acolo soților, își făceau țigări din tutunul cultivat în grădinile din spatele caselor și lucrau și povesteau, trecându-și vremea plăcut și cu folos, totodată. Fiecare poartă avea de o parte și de alta câte o bancă de lemn, iar în față, peste șanțul de pe marginea drumului, un podeț frumos, cu balustrade vopsite cu var. Tot acest aranjament se afla la umbra și adăpostul unor pomi mari, care te fereau nu numai de soare ci și de ploaie.

Când trecea pe drum dl învățător Cepoi, sau preotul, sau careva necunoscut, dar îmbrăcat de oraș, toți, chiar și cei mai în vârstă, se ridicau în picioare. “Mamă Anică, de ce se ridică lumea când trece domnul învățător, ce, de jos nu-i puteți da binețe ? – întrebam eu, cu uimirea copilului de la oraș. “E om cu carte, trebuie respectat” îmi răspundea ea. “Dar pe ăsta care trece acum nu-l cunoști, de ce te ridici și îi zici bună ziua?” “Ce dacă nu știu cine e, nu mă doare gura să-i dau binețe, și-apoi, nu vezi cum e îmbrăcat, o fi cineva mare pe acolo de unde vine.” Așa am înțeles eu de ce mă punea mătușă-mea să spun “sărumâna” la toată lumea care trecea pe stradă!

Întâlnirile astea de la porți se numeau “Taine”. Unde pleci, mamă Lie?” “La taină la Anica lu’ Pătă”. Că acolo toate familiile aveau porecle: Papanu, Bâzdoacă, Unana, Dilan, le-am uitat, constat cu părere de rău, că erau pitorești.(Nu pot să mă dumresc de unde venea numele

ăsta: Dilan -Dylan. Mai era și un izvor, al lui Baldovin – Baldwin). Alor mei le zicea ai lu' Platagea. Că strigau copiii după mine "cum dai platageaua?", adică roșia. Or fi fost din familie de grădinari, cine știe.

Însă "tainele" cele mai grozave erau cele de seară. Atunci se strângea toată lumea de prin casele din jur, veneau și cei care fuseseră plecați la câmp sau pe aiurea, veneau și fetele de măritat, așteptând să treacă pe drum flăcăii, cântând, ținându-se pe după umeri, câte trei-patru, oprindu-se la fiecare taină să vorbească cu cei de acolo, lăsându-se admirați de fete, făcând pe grozavii în fața părinților acestora. Dacă era lună, femeile aduceau și furcile și torceau, fiecare povestea ce a făcut, ce a văzut, ce a auzit. După ce se terminau știrile, începeau poveștile, de obicei cu strigoi, cu lupi, cu iele, întâmplări stranii, de mi se făcea frică, dar îmi plăcea să stau cu capul în poala Rinei și s-o ascult pe mama Lia povestind, fără să-mi pot lua ochii de la o gălcă de pe gâtul ei, mare cât o bilă, care pulsa și mă hipnotiza.

Acolo, tuturor femeilor mature și bătrâne, copiii le spuneau "mamă", celor mai tinerele, "dadă".

Duminicile mergeau mai toți la biserică, apoi la cimitir, iar după amiaza la horă, care se ținea "pe linie în sus" între biserică, școală și primărie. ("Linie" adică drumul care străbătea satul de la un cap la celălalt, pornind de la Craiova și sfârșind cine știe unde, de-a lungul căruia se înșirau nenumărate sate, la distanță de doi-trei km unul de altul.) După ce mâncam, ascultam dacă a început contrabasul să cânte, că doar acesta se auzea de acasă. (Tot așa și moara, ca să știe mătușă-mea dacă să se ducă la măcinat sau nu). O strigam pe Săftica, o fetiță din vecini, și plecam și noi la horă, să căscăm gura și să jucăm și noi pe lângă cei mari. Probabil că de atunci mi-a rămas dragostea pentru dansuri populare, în timpul liceului am dansat în echipa acestuia, iar în 1953, în timpul Festivalului Internațional al Tineretului, împreună cu alte câteva sute sau mii, am dansat pe Stadionul 23 August, la a cărei construcție am participat și eu, „voluntar”, împreună cu toți elevii de la Iulia Hașdeu.

Nana nu și-o mai amintește bine. A murit în 77. Nana avea 4 ani, Rina avea 74. Dar ea a crescut-o din prima zi. Doamne cât a iubit-o! A fost bucuria care i-a umplut sufletul și inima și care i-a luminat ultimii patru ani de viață.

„Aoleu, mor de spateee... Doamne, ia-mă Tu pe mine, că nu mai pot ...” se văicarea ea prin casă.

„Mamaie, nu muri, că vreau pe oliță!”.... „Acum poți să te duci să mori, că stau singură pe oliță” - conversație între ea și Nana, așa cum mi-a povestit-o ea.

S-a stins așa cum a trăit: fără să supere pe nimni, fără să aștepte nimic de la nimeni. Ea a fost cea care a dat totul celorlalți. Ea însăși a fost ofranda adusă vieții, oamenilor și lui Dumnezeu.

Abia acum imi dau seama cât trebuie să o fi chinuit artrita, spondiloza, reumatismul. Acum când sunt chinuită, la rândul meu. Ea m-a învățat să-i pun ventuze, s-a lăsat pe mâna mea, plină de curaj, cu injecțiile, ba chiar ea m-a îndemnat să i le fac. A avut noroc, nici măcar o vânătaie nu i-am făcut! Dar abia acum mă întreb cum o fi reușit să mănânce, aproape fără dinți! Însă nici nu mi-a trecut prin cap gândul că așa fi putut să-i pun proteză! Nici ea n-a zis nimic, iar eu n-am să mă iert vreodată că nu m-am gândit! Cum n-am să mă iert nici pentru faptul că în seara nopții în care a murit, a vrut să bea o cafea și eu n-am lăsat-o!! Dimineața următoare nu mai aveam cui să-i dau cafeaua.

Era îngropată la Străulești. De la înmormântare, niciodată n-am mai ajuns la ea. Am plecat în India. Probabil că i s-au risipit oasle, pentru că mormântul era doar pe șapte ani.

Dar din suflet nu am scos-o niciodată. În orice bătrânică pîrpirie care-mi iese în cale o regăsesc pe ea și mă port cu aceasta ca și cum ar fi Dada Rina, încercând să îi ofer tot ce nu mai îi pot oferi, din păcate, celei care mi-a fost a doua mamă.

Trebuie să povestesc și despre copiii de acolo, în mijlocul cărora nu m-am simțit nici o clipă o intrusă, care m-au acceptat ca pe una cu care crescuseră de mici. Mă duceam cu ei pe dealuri, cu caprele, – toată copilăria am regretat că nu aveam și eu una, dar mă bucuram să le culeg frunze la ale lor – la cireșe, dude, corcodușe, mere “coricove”, flori, gușteri, melci, păsărele.

Tot ce am scris aici m-a făcut să o înțeleg mai bine pe sora mamei și să mă înțeleg mai bine și pe mine. Și-apoi, dacă eu nu scriu despre acele locuri, timpuri, oameni, cine să-și mai amintească despre tot peste zece ani? E ca o datorie față de mama, de Rina, față de toți acei minunați țărani. Domnul să-i odihnească pe toți acolo sus, în cerul Său.

R E C V I E M

„Sfârșit de bătrânețe și nevoi, a mai plecat un suflet dintre noi...”

Doamna Gospodaru. Ralița. Ricuța. Vecina de la parter. În ultimii ani se apropiase foarte mult de mine. Cel mult la două zile venea să mai vorbim de una-alta, că se simțea tot mai singură și mai neajutorată. Parcă se rătăcise prin lumea asta. Avea 84 de ani. Îi era greu singură, văduvă, ajunsă la bunăvoința nepoților care, tineri fiind, nu aveau nici răbdarea, nici puterea de a înțelege un om de vârsta ei. Fiind eu mai apropiată de anii ei, mai înțelegătoare, cu mai multă răbdare, venea la mine, după cum spunea, „ca la mama ei”, pentru că eu o ascultam fără să mă deranjeze vizita și amintirile tinereții sale. Îmi pare rău că a plecat, undeva către Dumnezeu, către domnul Gospodaru, către frații și rudele ei, duși mai de multă vreme. Sâmbătă după amiază a venit pe la mine, am stat vreo două ore împreună. A băut o cafea cu lapte, mai mult lapte colorat cu cafea, s-a plâns că o cam doare burta și pe la cinci s-a dus acasă. Am certat-o că dimineța a umblat pe ploaie, să cumpere mațe pentru caltaboși, pe care să-i împartă pentru dl. Gospodaru de Crăciun, „că tare-i mai plăceau” cei pe care îi prepara ea! Era foarte bucuroasă. Zicea că nu se prea găsesc. Duminică a plecat spre biserică, s-a întors de la colț, s-a întins pe pat, și a murit.

Ieri, marți, a fost înmormântată. Am mers doar la slujba de la biserică. Am vorbit despre ea cu dragoste, despre imaginea ei pe drumul de țară, înapoiindu-se ostenită de la câmp, mamă purtându-și cu dragoste copilul și câinele în spinare. Desigur, cu voce tare n-am rostit nimic, dar sunt sigură că Dumnezeu m-a auzit. Mă doare spatele rău și nu pot să stau în picioare. Nu m-am putut duce și la cimitir. În toate aceste zile a fost în gândul meu și m-am rugat pentru odihna ei.

R E V E L A Ț I A

Azi am recitat tot ce am scris în ultimii cinci ani. Și mi-am dat seama unde am greșit. Am iubit oamenii dar, din orgoliu, am așteptat să mă iubească și ei. Nu așa trebuie. Trebuie să dai totul fără să aștepti să te răsplătească iubindu-te, la rândul lor. Trebuie să-ți dăruiești inima fără nici un fel de condiții, fără nici un fel de așteptări, fără nici o rezervă. Să iubești pe fiecare așa cum este, cu bune și cu rele, să-l sprijini când are nevoie, să simți că are în tine un prieten. Din orgoliu, am așteptat ca relația să fie reciprocă și d-aia m-am simțit neajutorată când m-au dezamăgit, când m-au rănit, când m-au părăsit. Acuma știu. Până astă seară credeam că acest

principiu se aplică numai relațiilor materiale. Nu am așteptat niciodată să primesc un dar, dacă am făcut unul, un ajutor, dacă am ajutat pe cineva. Nu mi-am dat seama, nu am intuit că și în relațiile spirituale, principiul acesta trebuie aplicat cu atât mai mult.

Bine, descoperirea nu am făcut-o eu prima. Cred că vine din Biblie, de la Domnul Iisus, de la Sfinți, de la filosofi, de la mari învățați. Dar eu nu am știut nimic despre ea. Astă seară însă a venit preotul cu icoana Nașterii. Eu am dat niște bani, n-a vrut să-i ia, l-am rugat să-i primească pentru biserică, sau pentru cei sărmani. I-a luat și, fără nici o legătură aparentă, îmi spune că nu trebuie să aștept vreo răsplată pentru gestul meu. Eu i-am răspuns că niciodată nu am așteptat să fiu răsplătită pentru faptele bune. Dar abia acum îmi dau seama că la fel trebuie să mă comport și în iubire. Și, ca să fiu convinsă că am înțeles mesajul, l-am mai primit odată. Mă culcasem, aproape că adormisem și mi-am adus aminte că la ora unu, dl. Marcel Petrișor, avea un interviu pe TVR. Mi-a fugit somnul și m-am așezat la tv. Îl știam din povestirile lui G, nu l-am întâlnit vreodată. La sfârșit, după ce a povestit multe amintiri triste din anii de închisoare, (cu amărăciune, cu rușine și un soi de vină mi-am reamintit că deși eram adolescentă prin 1951 – 56, habar n-aveam despre ce suferințe și nelegiuiri se petreceau cu oamenii, de parcă am fi trăit în universuri paralele), la sfârșitul emisiunii deci, spune exact acest principiu: să iubești oamenii fără să pretinzi să te iubească și ei la rândul lor.

Am avut revelația pe care o căutam de multă vreme, care îmi aduce liniștea sufletească și fericirea. Doamne, îți mulțumesc din toată inima pentru darul pe care l-am primit.

VIEȚILE SFINTELOR

Am întâlnit de-a lungul vieții mele câteva femei pe care le păstrez în suflet ca pe niște icoane sfinte. Nu peste mulți ani nu va mai rămâne nimeni care să-și amintească de ele. Și-atunci vor muri pentru a doua oară și pentru totdeauna. Dacă vor avea un dram de noroc, vor mai trăi un timp prin cartea asta, pe care le-o dedic cu iubire și respect.

ILINCA

Ilinca mi-a rămas mai mult în inimă decât în memorie. Amintirile despre ea sunt, mai curând, sentimente, doruri, adieri, tristeți, decât imagini sau întâmplări. A fost Mama mea. Deși a murit când eu aveam doar zece ani, trăiește în sufletul meu de alți 58, câți au trecut de atunci.

Fată de la țară, gonită de sărăcie, a venit dintre dealurile Mehedințului la București să învețe meserie. A intrat ucenică la croitorie și a cusut până s-a îmbolnăvit, ba, chiar și în timp ce suferea. Nu știu cum l-a întâlnit pe tata, cum s-a măritat, cum au trăit. N-am apucat să aflu. Știu doar că mă iubea și că suferea pentru mine.

Îi văd pe amândoi, acasă, că n-aveau atelier, cosând și cântând toată ziua. Aceasta este cea mai dragă imagine despre părinții mei. Serile le urmăream din pat umbrele care dansau pe pereți la lumina lămpii cu gaz, că nu aveam curent electric în cele două odăițe din paiantă, închiriate, chiar în Bariera Vergului.

Când nu cânta, mama ne spunea povești, mie și mătușii mele, sora ei, Dada, cum îi spunea ea. Sau ne citea povești și poeziile lui Coșbuc. (Numai că pe atunci eu nu știam de el). Parcă o aud cântându-mi “Juna Rodica”, “A venit un moș din crâng”, Sau învățându-mă poezii frumoase, cum este asta: “ Afară ninge liniștit/ Și-n sobă arde focul/ Dar noi, pe lângă Mama stând/ De mult uitarăm jocul./ E noapte, patul e făcut, / Dar cine să se culce/ Când Mama spune de Isus / Cu glasul-i cald și dulce:/ Cum s-a născut Isus Christos/ În ieslea cea săracă/ Cum boii peste El suflau/ Căldură ca să-I facă/(nu-mi mai amintesc două versuri) / Iar îngerii din cer cântau/ Cu flori de măr în mână” Și multe altele, pe care, cu durere în suflet, îmi dau seama că nu mi le mai amintesc.

Dragostea asta pentru fantastic și pentru poezie, pe care ea mi-a pus-o în inimă nu m-a părăsit nici acum. Când am putut să citesc, am învățat multe poezii, doar pentru bucuria mea. Știu că pare nefiresc, mai ales în zilele noastre, ca o fată de la țară să iubească poezia. Dar așa erau țăranii noștri români: iubitori de frumos, de natură și de patrie. Asta am descoperit-o eu însămi peste puțin timp când, după moartea mamei, sora ei, Dada, m-a luat la ea, la țară, pentru vreo doi ani și am iubit satul acela și țăranii lui.

Tata, bărbat frumos, cu ochii după orice femeie! I-a făcut Ilincăi o viață cam nefericită. Nu povestesc amănunte, nici nu le cunosc, decât din ce-mi povestea mătușă-mea când am crescut. Cea de a doua amintire certă este din timpul bolii – cancer – când m-a luat tata la spital: până la poarta spitalului (Floreasca) a venit cu noi și o femeie, care a rămas să ne aștepte jos. Îi cumpărase niște struguri. Mama mi i-a dat mie și eu m-am bucurat să-i mănânc! Și iată încă o imagine, din timpul războiului: Un gard de fier, în spatele lui un spital, nu știu care, eram prea mică. Un bărbat bandajat la gât, scoate mâinile printre barele de fier, mă mângâie pe păr, eu mă feresc. Nu-l cunosc. E tata, îmi spune mama. Fusese rănit pe front la gât și îl trimiseseră acasă.

Nu împlinisem șapte ani când m-au dat la școală. Pe atunci se dădeau niște teste de inteligență și se repartizau elevii în funcție de rezultate. Țin minte cât de mândră era ea, mama, când am fost repartizată la clasa I A. Mai țin minte și cât de tristă a fost când am venit cu nota patru la caligrafie. Nu m-a certat, nu mi-a spus nici o vorba, dar a plâns. Mi-a fost atât de jenă, mi-a părut atât de rău, am muncit cu atâta îndârjire să scriu frumos, încât de atunci n-am mai luat altă notă la caligrafie în afară de 10. Poate dacă m-ar fi certat, n-ar fi avut atâta efect asupra mea, că d-aia nu mai puteam eu, de caligrafie! Nici nu prea cred că știam eu ce e aia și dacă are vreo importanță felul în care scrii.

Când a murit mama, eram la Bărboi, la țară. Sora mamei a venit la București și nu m-a luat și pe mine. Cred că i-a zis tata să mă lase acolo. Ea, mătușa, nu știa să citească, așa că mi-a dat mie scrisoarea să i-o citesc. “De-acuma, tu ești mama ei” îi scria tata, anunțând-o de moartea mamei. Și așa a fost. A avut grijă de mine, în numele mamei, până s-a stins la rândul ei și ea. Iar eu, am respectat fraza de mai sus, din scrisoarea lui taică-meu, cu sfințenie.

Abia după mulți ani m-am gândit la suferința ei, a Mamei care nu-și mai poate crește copilul, pe care e nevoită să-l lase în voia sorții la numai zece ani. Pe care nu poate nici măcar să-l vadă și să-l îmbrățișeze înainte de moarte. În copilărie am dat atenție numai durerii mele, de copil singur pe lume, că fără mamă ești ca și singur. Când am avut și eu copil, am realizat că tragedia și suferința mamei sunt înfinit mai mari decât cele ale copilului.

De fapt, îmi este greu să scriu acum despre mama. Și nici nu m-am mai gândit, anume, la ea, de mult timp, dar mi-este mereu prezentă în subconștient. Prin clasa a cincea, la țară, ne-a dat eterna compunere despre Mamă. Atunci am știut ce să scriu. Nu țin minte ce am scris, dar profesoara a fost foarte impresionată și a plâns. Eu m-am rușinat că mi-am pus sufletul pe tavă, mi s-a părut că nu se cuvine, că e impudic, și n-am mai făcut-o niciodată de atunci. Nu mi-am mai arătat sentimentele și emoțiile, oricât de profunde, de frumoase, de curate au fost ele. Mi-a fost rușine, de parcă aș fi ieșit în pielea goală în văzul lumii. Mă sfiesc să-mi mângâi copilul, să-mi arăt iubirea față de ea, deși uneori tare mi-aș mai dori s-o strâng în brațe, cum făceam în

copilăria ei. Deși nu o arăt, sunt sigură că ea simte iubirea mea. Mi-e rușine să mă duc la ea și s-o strâng la piept așa, pur și simplu, deși adeseori îmi imaginez că o fac.

Așa mi-o aduc în memorie, pe mama, prin reflectarea, ca într-o oglindă, a reacțiilor și sentimentelor celor care au cunoscut-o.

Îmi mai amintesc trei vise pe care le-am avut, tot în copilărie.

În primul mă mușcase un șarpe de încheietura mâinii. Eram speriată rău, dar a apărut mama și mi-a zis: “Stoarce, să iasă veninul”.

În următorul o găsesc pe undeva pe mama și sunt foarte fericită: “Mi-au spus că ai murit, de-aia nu te-am căutat atâta vreme. Dar n-am știut că m-au mințit”.

În ultimul, umblu pe aiurea căutând-o. O găsesc întruchipată într-un pom de pe marginea drumului și mă ghemuiesc fericită la rădăcina lui. (Visul ăsta o fi la baza unui desen și a unei plăci de argilă unde apare un pom care, în loc de fructe, poartă pe ramuri copii).

Avea doar 36 de ani când a murit.

Poate că icoana ei am avut-o în suflet ori de câte ori am făcut vreo lucrare cu Fecioara, sau cu Mama. Dar și acestora le-a fost dată aceeași soartă: să nu le pot termina vreodată.

RINA

De fapt o chema Floare. Nu Floarea, nu Florica. Atât.Fără articol. Doar Floare. Dar toată lumea îi spunea Rina. Dada Rina. De când a început copila noastră să vorbească, noi îi spuneam Mamaie.

A fost sora mamei, căreia i-a ținut locul în viața mea.

Era cel de al doilea copil din cei patru orfani de război (primul): doi băieți, - cel mai mare și cel mai mic - și două fete între. Ea a fost singura dintre ei care nu a mers la școală, fiindcă a trebuit să aibă grijă de ceilalți în timp ce mama lor muncea cu ziua pe ogoarele altora. Dar asta nu înseamnă că nu era deșteaptă. Știa multe povești și găsea întotdeauna un proverb potrivit oricărei situații. Mulți ani după moartea ei, le-am folosit și eu. Acum le-am uitat.

Ea n-a avut nimic al ei, nici măcar viața, pe care și-a dedicat-o celorlalți La aproape 60 de ani, a vândut pe mai nimic casa bătrânească și bătătura de la țară și s-a mutat cu mine, la București, când eu aveam vreo 20. Până atunci venea numai iarna, cu porcul și găinile tăiate, să avem ce mânca peste iarnă, așa cum făcuse și pe când trăia mama.

N-a fost niciodată măritată. Mi-a povestit de cineva pe care l-a iubit în tinerețe, dar care s-a stins de tuberculoză, la mănăstirea Tismana. A stat lângă el și l-a îngrijit până s-a sfârșit. Și nu s-a mai măritat, deși o ceruseră de nevastă unul sau doi, nu știu sigur câți. Că nu era urâtă și era foarte muncitoare. Dar a ales să aibă grijă de mama, față de care era doar cu doi ani mai în vârstă. A venit războiul, fratele cel mai mic, Marin, s-a îmbolnăvit și el de tuberculoză pe front, și a murit singur într-un sanatoriu, pe undeva prin Ardeal, sau Târgu Jiu, mai curând.

Eu eram copil de 4 – 5 ani, în anii aceia de război, dar îmi amintesc cum alergam spre adăposturile din Groapa lui Ouatu, când începea alarma: eu cu mama înainte, ea, în urma noastră, cu sacoșa cu mâncare, că niciodată nu știam cât o să dureze. Dacă era noapte, ne băgam în pivniță, eu dedesubt, peste mine – mama, peste ea - Rina, care pune peste toate trei albia de rufe! În caz că pica bomba prin apropiere, să nu ne rănească molozul, dacă se prăbușea casa pe noi!

Dar pe ea, ca persoană, nu mi-o amintesc decât bătrână, după cum, pe mama, o am în minte numai tânără.

În cei doi ani în care am stat la ea, la țară mi-a purtat de grijă și m-a crescut cum a putut ea mai bine. Muncea, ca de obicei, mai ales în timpul semănatului și al culesului, pe la vecini, își

avea grijă și de propria ei bucătărie de pământ, creștea un purcel, câteva găini. Toamna atârna de grinzile din pod ciorchini de struguri, știuleți de porumb, puneă gutui la fereastră și umplea lada cu făină. Tot aici, în pod, avea un gramofon, fără plăci și o carte în care erau trecuți toți morții din primul război mondial, cam cât Biblia de groasă, în care l-am găsit scris și pe tatăl ei, bunicul meu.

Casa ei, așezată pe deal, avea doar două camere. Una era văruiată, cu sobă de pământ, dată și ea cu var, o masă, câte un pat, de o parte și de cealaltă. Vara aici mirosea a pelin și iarna a gutui. Prima cameră, ogeacul, în care intrai de afară, de pe prispa înaltă, cu scară de lemn, era neterminată. Servea de bucătărie, cămară și culcuș de iarnă pentru găinile care vara dormeau în copacul de lângă casă. Tot aici erau și două cuibare, în care găseam oricând ouă proaspete. Avea vatră cu pirostrie, lanț și țest, în care cocea pâinea pe frunze de nuc, cu un horn larg, ce străbătea podul. Mâncam la o masă rotundă, joasă, pe trei picioare. În mijlocul căreia trona mămăliga de aur, străchinile frumos colorate și lingurile de lemn, șezând pe scăunele mici, și ele tot cu trei picioare. Cred că atunci am mâncat eu cea mai gustoasă și sănătoasă mâncare, preparată în oale de pământ, coaptă în țest, ori friptă pe jar. Îmi plăcea să stau pe prispă și să privesc în vale la casele și curțile celor care locuiau mai jos de noi, mai la vale, la grădinile cu varză, apoi și mai la vale, la un pârâiaș aproape sec, cu plute mari pe maluri, pe care le auzeam de acasă foșnind, apoi în sus, pe dealul următor, plin cu vii, cireși, nuci, și mai sus, pe coamă, unde trona pădurea Gogoșu, mare și bântuită, după cum credeau oamenii, iar de acolo, mai sus, la cerul curat, pe care noaptea șerpuia printre stele mari, neînchipuit de majestoasă și de frumoasă, Calea Robilor.

Curtea era mare, în pantă, acoperită cu troscot. Mai avea un petec de curte și în spatele casei, în care creșteau câțiva duzi dulci, un păr mălăieț și nenumărați salcâmi - dafini, cum li se zicea acolo.

Parcă o văd pe Dada Rina cum venea în asfințit, cu legătura de vreascuri pe cap, pusă peste oblanic -un colac de cârpe bine bătucite - sau încrozată pe spinare, mică, firavă, dar plină de energie.

Avea grijă să mă îmbrace curat, decent, de sărbători îmi făcea câte ceva nou de îmbrăcat, iar când nu mi-au mai încăput ghetetele, mi-a făcut și o pereche de opinci. Abia acum îmi pun problema banilor. Cred că mai muncea și pe bani, că nu-mi amintesc să-i fi trimis tata ceva, ori, poate, nu știu eu.

Ea m-a învățat respectul pentru ceilalți și cel de sine, m-a învățat să nu mă rușinez de condiția mea de copil sărac. De la ea am învățat că dacă fac un lucru, să-l fac astfel încât să mă pot mândri cu el; să nu-mi fie teamă să spun adevărul, chiar atunci când greșesc; să iubesc oamenii și să le ascult și bucuriile și durerile, să-i ajut, măcar cu o vorbă bună, dacă nu am cu ce altceva. Și că dacă nu-mi stă în puteri să fac cuiva un bine, nici rău să nu-i fac, fiindcă a nu face rău depinde numai de mine. Nu mi-a spus toate sfaturile cu vorbele astea, mai mult m-a învățat prin propriul ei exemplu, prin dăruirea ei, prin blândețea ei și prin sacrificiul ei. Acolo, pe tărâmul acela minunat am învățat să iubesc natura: pomii, florile, păsările, cărările prin pădure, fântânile, animalele, carele cu boi, cerul, tot ce a lăsat Dumnezeu pe pământ pentru bucuria ochilor și a sufletelor noastre. Niciodată nu m-am mai întors acolo, din copilărie, nu am mai avut la cine, dar nici n-am avut curajul să înfrunt schimbările care, în mod sigur, au intervenit și, în mod și mai sigur, nu în bine. Am vrut să păstrez totul așa cum mi-a apărut în ochii și cum mi s-a întipărit în sufletul de copil.

Fiindcă nu știa să scrie, ea m-a învățat să scriu scrisorile în locul ei.

“Ce să scriu? Spune ce vrei să scriu.”

“Dacă știi să scrii, trebuie să știi și ce!” îmi răspundea. ”Eu aș ști ce să spun acolo.”

“Nu știu cum să încep”

“Păi, începe și tu, cum se încep toate scrisorile: “Dragii noștri, dorim ca micile noastre rânduri să vă găsească în momentele cele mai fericite ale vieții dvs. Aflați despre noi că suntem bine sănătoase, ceea ce vă dorim și dvs. de la bunul Dumnezeu.”

De unde știa ea chestiile astea, n-am habar. Până am crescut prin clasa a cincea, eram sigură că numai așa se începe o scrisoare civilizată și respectuoasă.

Viața acolo, la țară, cu frumusețea aceea primordială a naturii, cu țăranii plini de bună cuviință, parte integrantă din această frumusețe, de care îmi amintesc cu dragoste și nostalgie, a fost ca un basm, ca un vis, ca o feerie.

După ce își terminau treburile prin curți, femeile ieșeau la porți, care cu ce avea de lucru, furca, vreo ie de brodat, cânepă sau lână de dărăcit, sau cu fasole de ales, orice treabă ce se putea face șezând. Se adunau trei-patru vecine, mai veneau și "oamenii" lor, că așa le ziceau pe acolo soților, își făceau țigări din tutunul cultivat în grădinile din spatele caselor și lucrau și povesteau, trecându-și vremea plăcut și cu folos, totodată. Fiecare poartă avea de o parte și de alta câte o bancă de lemn, iar în față, peste șanțul de pe marginea drumului, un podeț frumos, cu balustrade vopsite cu var. Tot acest aranjament se afla la umbra și adăpostul unor pomi mari, care te fereau nu numai de soare ci și de ploaie.

Când trecea pe drum dl învățător Cepoi, sau preotul, sau careva necunoscut, dar îmbrăcat de oraș, toți, chiar și cei mai în vârstă, se ridicau în picioare. "Mamă Anică, de ce se ridică lumea când trece domnul învățător, ce, de jos nu-i puteți da binețe?" – întrebam eu, cu uimirea copilului de la oraș. "E om cu carte, trebuie respectat" îmi răspundea ea. "Dar pe ăsta care trece acum nu-l cunoști, de ce te ridici și îi zici bună ziua?" "Ce dacă nu știu cine e, nu mă doare gura să-i dau binețe, și-apoi, nu vezi cum e îmbrăcat, o fi cineva mare pe acolo de unde vine." Așa am înțeles eu de ce mă puneam mătușă-mea să spun "sărumâna" la toată lumea care trecea pe stradă!

Întâlnirile astea de la porți se numeau "Taine". Unde pleci, mamă Lie?" "La taină la Anica lu' Pâtă". Că acolo toate familiile aveau porecle: Papanu, Bâzdoacă, Unana, Dilan, le-am uitat, constat cu părere de rău, că erau pitorești. (Nu pot să mă dumiresc de unde venea numele ăsta: Dilan -Dylan. Mai era și un izvor, al lui Baldovin – Baldwin). Alor mei le zicea ai lu' Platagea. Că strigau copiii după mine "cum dai platageaua?", adică roșia. Or fi fost din familie de grădinari, cine știe.

Însă "tainele" cele mai grozave erau cele de seară. Atunci se strângea toată lumea de prin casele din jur, veneau și cei care fuseseră plecați la câmp sau pe aiurea, veneau și fetele de măritat, așteptând să treacă pe drum flăcăii, cântând, ținându-se pe după umeri, câte trei-patru, oprindu-se la fiecare taină să vorbească cu cei de acolo, lăsându-se admirați de fete, făcând pe grozavii în fața părinților acestora. Dacă era lună, femeile aduceau și furcile și torceau, fiecare povestea ce a făcut, ce a văzut, ce a auzit. După ce se terminau știrile, începeau poveștile, de obicei cu strigoii, cu lupii, cu iele, întâmplări stranii, de mi se făcea frică, dar îmi plăcea să stau cu capul în poala Rinei și s-o ascult pe mama Lia povestind, fără să-mi pot lua ochii de la o gălcă de pe gâtul ei, mare cât o nucă, care pulsa și mă hipnotiza.

Acolo, tuturor femeilor mature și bătrâne, copiii le spuneau "mamă", celor mai tinerele, "dadă".

Duminicile mergeau mai toți la biserică, apoi la cimitir, iar după amiaza la horă, care se ținea "pe linie în sus" între biserică, școală și primărie. ("Linie" adică drumul care străbătea satul de la un cap la celălalt, pornind de la Craiova și sfârșind cine știe unde, de-a lungul căruia se înșirau nenumărate sate, la distanță de doi-trei km unul de altul.) După ce mâncam, ascultam dacă a început contrabasul să cânte, că doar acesta se auzea de acasă. (Tot așa și moara, ca să știe mătușă-mea dacă să se ducă la măcinat sau nu). O strigam pe Săftica, o fetiță din vecini, și plecam și noi la horă, să căscăm gura și să jucăm și noi pe lângă cei mari. Probabil că de atunci mi-a rămas dragostea pentru dansuri populare, în timpul liceului am dansat în echipa acestuia, iar în 1953, în timpul Festivalului Internațional al Tineretului, împreună cu alte câteva sute sau mii, am dansat pe Stadionul 23 August, la a cărei construcție am participat și eu, „voluntar”, împreună cu toți elevii de la Iulia Hașdeu.

Nana nu și-o mai amintește bine. A murit în 77. Nana avea 4 ani, Rina avea 74. Dar ea a crescut-o din prima zi. Doamne cât a iubit-o! A fost bucuria care i-a umplut sufletul și inima și care i-a luminat ultimii patru ani de viață.

„Aoleu, mor de spateee... Doamne,ia-mă Tu pe mine, că nu mai pot ...” se văicarea ea prin casă.

„Mamaie, nu muri, că vreau pe oliță!”.... „Acum poți să te duci să mori, că stau singură pe oliță” - conversație între ea și Nana, așa cum mi-a povestit-o Rina.

S-a stins așa cum a trăit: fără să supere pe nimeni, fără să aștepte nimic de la nimeni. Ea a fost cea care a dat totul celorlalți. Ea însăși a fost ofranda adusă vieții, oamenilor și lui Dumnezeu.

Abia acum imi dau seama cât trebuie să o fi chinuit artrita, spondiloza, reumatismul. Acum când sunt chinuită, la rândul meu. Ea m-a învățat să-i pun ventuze, s-a lăsat pe mâna mea, plină de curaj, cu injecțiile, ba chiar ea m-a îndemnat să i le fac. A avut noroc, nici măcar o vânătaie nu i-am făcut! Dar abia acum mă întreb cum o fi reușit să mănânce, aproape fără dinți! Inșă nici nu mi-a trecut prin cap gândul că aș fi putut să-i pun proteză! Nici ea n-a zis nimic, iar eu n-am să mă iert vreodată că nu m-am gândit! Cum n-am să mă iert nici pentru faptul că în seara nopții în care a murit, a vrut să bea o cafea și eu n-am lăsat-o!! Dimineața următoare nu mai aveam cui să-i dau cafeaua.

Era îngropată la Străulești. De la înmormântare, niciodată n-am mai ajuns la ea. Am plecat în India. Probabil că i s-au risipit oasle, pentru că mormântul era doar pe șapte ani.

Dar din suflet nu am scos-o niciodată. În orice bătrânică pîrpirie care-mi iese în cale o regăsesc pe ea și mă port cu aceasta ca și cum ar fi Dada Rina, încercând să îi ofer tot ce nu mai îi pot oferi, din păcate, celei care mi-a fost a doua mamă.

Trebuie să povestesc și despre copiii de acolo, în mijlocul cărora nu m-am simțit nici o clipă o intrusă, care m-au acceptat ca pe una cu care crescuseră de mici. Mă duceam cu ei pe dealuri, cu caprele, – toată copilăria am regretat că nu aveam și eu una, dar mă bucuram să le culeg frunze la ale lor – la cireșe, duche, corcodușe, mere “coricove”, flori, gușteri, melci, păsărele.

Tot ce am scris aici m-a făcut să o înțeleg mai bine pe sora mamei și să mă înțeleg mai bine și pe mine. Și-apoi, dacă eu nu scriu despre acele locuri, timpuri, oameni, cine să-și mai amintească despre tot peste zece ani? E ca o datorie față de mama, de Rina, față de toți acei minunați țărani. Domnul să-i odihnească pe toți acolo sus, în cerul Său.

ECOURI

Frumos text. Cu stil propriu și eleganță. Place.
Ion Coja

Lamar este mersul de fiecare zi al orelor, al secundelor, într-un stil feminin inimitabil, învăluind totul într-o grație plină de capacitatea de a se îndrăgosti de fiecare fărâmbă de timp. Nu găsesc comparații în ceea ce am citit până acum și poate ca acest tip de literatură să creeze prozești, să dea curaj și altor fiice ale Evei să-și etaleze amănuntele de suflet numai de ele știute.

Puși Dinulescu

Textul este încântător, farmecă prin sinceritate, autoironie și analiza lucidă a propriilor trăiri. L-am citit pe nerăsuflăte și m-am bucurat să descopăr o persoană atât de minunată ca Doamna Rodica Anca. Mulțumesc!

Sorana Gorjan

Foarte ușor de citit. Plină de umor și înțelepciune. Te captează. Are suspans, surprize, sensibilitate. E matură, plină de dragoste și gingașie. Foarte cumpătată, bun simț, măsură. Nu-i pot da drumul din mână. Așa ar trebui scrisă istoria - abia să aștepti capitolul următor.

Ben Todică

Cautăm înțelepciunea, ca la orice jurnal. Găsim, totuși, bucuria de a trăi, așa cum se arată lucrurile, primind în față provocările cu o deschidere neobisnuită. Înțelepciunea? La ce ne-ar folosi anume?! Dar o flexibilitate delicată o face să traverseze prin lume cu o anume semetie de obarsie necunoscută, să ne arunce dinaintea amănunțelor ceva mai înalt decât cu o franchețe și deschidere de invidiat! Cu nesupunere! Se simte liberă și-și vrea desăvârșind această libertate! Pentru că poate să o facă... are asemenea forță.

Doina Boriceanu

ÉCHOS

Beau texte. Un style personnel et élégant. Ça plaît. (Ion Coja)

“Lamar” c’est la marche quotidienne des heures, des secondes, le style en est féminin, inimitable, enveloppant tout d’une grâce douée du pouvoir d’aimer chaque brin du temps vécu. Je ne trouve rien de semblable parmi les livres lus jusqu’à présent, il est possible que ce genre de littérature crée un courant, qu’il donne à d’autres filles d’Ève le courage d’étaler les détails de leur âme, dont elles seules connaissent le secret. (Pushi Dinulescu)

Le texte est charmant par sa sincérité, par l’ironie de soi et par l’analyse lucide des choses vécues. Je l’ai lu d’un seul coup et je me suis réjouie en y découvrant la merveilleuse personnalité de Madame Rodica Anca. Merci! (Sorana Gorjan)

Très facile à lire. C’est plein d’humour et de sagesse. C’est captivant. Du suspens, des surprises, de la sensibilité. C’est mature, c’est plein d’amour et de délicatesse. Je ne peux plus le laisser des mains. C’est comme ça que l’on devrait écrire l’histoire, à te faire attendre impatiemment le chapitre suivant. (Ben Todica)

On y cherche de la sagesse, comme dans tous les journaux. On y trouve cependant la joie de vivre, les choses telles quelles, les provocations reçues ouvertement, avec une disponibilité hors du commun. La sagesse? À quoi pourrait-elle servir?! En échange, une flexibilité délicate lui confère dans le monde une certaine fierté d’origine inconnue, et l’aide à nous faire connaître des détails un peu intimes avec une sincérité enviable! Quelle insoumission! Elle se sent libre et veut parfaire cette liberté! Car elle peut le faire, en ayant la force nécessaire.

(Doina Boriceanu)

CUPRINS

H O M O M I S E R A B I L I S.....	2
HOMO HAPPYENS.....	3
GALAXII, AMBASADORI ȘI DIAMANTE	5
INTEGRAME ȘI GĂURI NEGRE.....	5
AM VĂZUT O VEVERIȚĂ-N TEI!.....	7
POVESTE CU PERDELE.....	7
AGRAMATISME, MANIPULĂRI ȘI SILĂ.....	8
GAFĂ.....	9
POLITICĂ ȘI STRES.....	9
VIS CU PAPAGAL, PERUS ȘI VEVERIȚE.....	10
TRISTEȚI.....	11
ANATEMA	12
MANELE, PRUTEANU ȘI FAULKNER.....	12
LISTĂ LUNGĂ, LEAFĂ MULT PEA SCURTĂ.....	14
INSOMNIE.....	15
O ZI PROASTĂ.....	15
IUBIRE ȘI COSMETICALE.....	17
POVESTE DE ADORMIT O MAMĂ.....	18
PERLE.....	18
CHESTII SENTIMENTALE.....	19
MAI VIN ȘI VEȘTI BUNE, UNEORI.....	19
MY DEAREST ESHA,	20
PLECĂRI.....	21
POSBILUL “JURNAL AL MARCOPOLEP”	22
MĂSURI DRASTICE.....	22
REVENIRI.....	23
GÂNDURI FĂRĂ ROST.....	24
RECVIEM PENTRU BULICĂ.....	24
CLEOPATRA.....	25
CĂLĂTORIE DE PLĂCERE.....	26
MOȘ “NICIO LAIE”	27
VARIANTĂ DE GUVERN.....	27
FĂRĂ.....	28
DERUTE	28
O ZI MAI PUȚIN.....	29
ZIUA URMĂTOARE.....	30
ȘI CEALALTĂ.....	30
TOANE.....	30

GATES.....	32
IT.....	33
RECVIEM PENTRU MĂRI.....	33
GRIJI.....	33
PENDULA.....	34
ZI DE DUMINICĂ.....	34
TRISTETI DE STATUIE.....	35
„VREME TRECE, VREME VINE...”.....	36
CADOURI.....	37
POLITICĂ DE GOSPODINĂ.....	38
ONOMASTICĂ.....	40
SINGURĂ ACASĂ.....	40
PRRIPETILE LUI LENUS.....	42
VINE G.....	43
7.7.07.....	43
ISTERII DE BĂTRÂNEȚE.....	44
STRES DE OCTOMBRIE.....	46
AMĂRĂCIUNE.....	48
ANIVERSARE.....	48
ECLIPSĂ TOTALĂ.....	48
MECIURI DE BOX.....	49
SÂMBĂTA MARE.....	50
GÂNDURI.....	50
VIZITĂ DE “PLĂCERE”.....	51
UN REGE NU E NICIODATĂ BOLNAV !DOAR MOARE !.....	52
ECLIPSĂ DE LUNĂ.....	53
MINIATURĂ.....	54
MURĂTURI, DUBLETE ȘI BOSONI.....	54
TOT FELUL DE CRIZE.....	54
MINIATURĂ.....	55
MARE GREUTATE!.....	56
MINIATURĂ.....	56
PRIMĂVARA, CUCII CÂNTĂ.....	56
AIURELI.....	57
I ST O R I A C A R E S E R E P E T Ă.....	58
S O L S T I Ț I U.....	58
A TRECUT ȘI CRĂCIUNUL, A TRECUT ȘI REVELIONUL.....	59
R Ă Z B O I Î N D I R E C T.....	59
A N I V E R S A R E.....	60
S F Â N T U L I O N.....	60

A S T A - I V I A T A.....	61
M A S A.....	61
H A R A B A B U R Ă.....	62
MINIATURĂ.....	63
C U T R E M U R E.....	63
ALTĂ CĂLĂTORIE DE PLĂCERE.....	64
C O C L E T I.....	65
A Ș.....	67
SPIRIDON POPESCU.....	67
CRĂCIUN 2009.....	68
MINIATURĂ.....	69
M I T O C Ă N I E.....	69
ZIUA PORTILOR DESCHISE.....	69
MINIATURĂ.....	71
WALTZING MATILDA.....	72
T A N T I F A N E.....	73
CONVERSATIE FĂRĂ CUVINTE.....	74
ZI DE CUMPĂNĂ.....	75
P R O S T I O A R E.....	76
FILOSOFICALE.....	79
PREGATIRI FEBRILE.....	80
MINIATURĂ.....	80
VULCANI NOROIOȘI.....	81
ALTĂ PLIMBARE.....	81
MINIATURĂ.....	84
I U B I R I.....	84
M I N I A T U R I.....	85
R U G Ă.....	85
Î N T R E B A R E.....	86
VIEȚILE SFINTELOR.....	87
ILINCA.....	87
R I N A.....	88
R E C V I E M.....	92
R E V E L A Ț I A.....	92
VIEȚILE SFINTELOR.....	93
ILINCA.....	93
R I N A.....	95
E C O U R I.....	99
ÉCHOS.....	100